

МАРША КЕНЪМ КРЪВ ОТ РОЗИ

Част 2 от „Хайланд“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Блекпул, август 1745 година

Катрин Ашброк Камерън стоеше до прозореца и се взираше унесено през леко замъгленото от дъха ѝ стъкло. Навън валеше проливен дъжд, улиците бяха празни, калдъръмът блестеше, а в локвите се отразяваха светлините на многоетажните къщи.

Тя беше в Блекпул от четири дни — цяла вечност за нетърпеливата млада дама. В пристанищния град миришеше на риба и отпадъци, на въглищен прах от огромните товарни кораби, на немити тела, които ден след ден изкарваха хляба си с тежък труд. Твърде необичайна обстановка за красивата и разглезена благородническа дъщеря.

Докато погледът ѝ напразно търсеше нещо в пустата улица, тънките ѝ пръсти си играеха с пръстена на лявата ѝ ръка, украсен с прекрасен аметист — единствения предмет, който ѝ напомняше, че последните пет седмици не бяха само сън. Наистина ли бяха минали едва пет седмици откакто беше напуснала бащиния си дом в Дерби? Струваше ѝ се, че са минали пет години — или пет десетилетия, защото животът ѝ се беше променил напълно, а най-много се бе променила тя самата.

Само допреди месец тя беше безгрижна и невероятно разглезена, вярваше, че винаги може да наложи волята си и да си играе безнаказано с мъжете. Днес обаче беше много по-зряла и мъдра от другите осемнадесетгодишни девойки и това се дължеше на преживяното през последния месец. Доскоро беше безкрайно радостна и доволна, че е най-ухажваното момиче на сто мили околоръст, а сега копнееше за един-единствен мъж. И точно този мъж я беше отпратил и тя не знаеше дали някога щеше да го види отново...

Потънала в мислите си, Катрин очерта с пръст пътя на една дъждовна капка по стъклото.

След сбогуването тя живееше в състояние на замаяност, което обгръщаше света около нея в лека мъгла. Само блестящият пръстен с

аметист ѝ напомняше какво беше преживяла. Щом я връхлетяха спомените, гърлото ѝ пресъхваше и в очите ѝ запарваха горещи сълзи. Брат ѝ Дамиен, който днес следобед беше пристигнал в Блекпул, за да я прибере вкъщи, бе забелязал само след няколко минути, че се е случило нещо ужасно, но отначало беше изтълкувал погрешно объркването и треперенето ѝ.

— Ако Камери те е принудил да извършиш нещо против волята си, ще го удуша със собствените си ръце! — беше изръмжал той, измъчван от угризения на съвестта, защото не беше съвсем невинен за съдбата на сестра си.

Само до преди няколко седмици Катрин безсрамно щеше да се възползва от ситуацията в своя изгода и да преувеличи безмерно изживените страдания, за да се представи като достойна за съжаление жертва, но сега вече не беше в състояние да се държи по този начин.

— Не... не, Дамиен, той не ме е принуждавал за нищо... В началото не ми обръщаше внимание и говореше с мен само когато не можеше да го избегне. Мисля, че беше готов да удържи на думата си, да анулира брака ни и да ме върне у дома, ако...

Дамиен я сграбчи за раменете и я принуди да го погледне.

— Продължавай!

— Аз... аз вече не го исках — пошепна с болка Катрин. — Даже го умолявах да ме остави в Шотландия, но той не искаше и да чуе...

— Всемогъщи боже! Умолявала си го? Значи ли това, че си се влюбила в този мъж? — попита невярващо братът.

Катрин изхълца и падна в прегръдката му.

— Не исках да се влюбя... нямам представа как се случи, но е вярно... Да, Дамиен, аз го обичам! Обичам го и го мразя едновременно, защото той... той нямаше право да ми причини това!

Докато Дамиен безпомощно милваше косите ѝ, не знаейки какво да отговори, Катрин си помисли, че няма как да обясни защо ожесточените противници изведнъж се бяха превърнали в любовна двойка.

— Обичам го, Дамиен! Чувството е ужасно, болезнено и прекрасно. Не знам как може да бъде всичко едновременно, но с така.

— Той споделя ли чувствата ти?

— Да — отговори тя съмнително бързо. — Да, той ме обича, но е своенравен и смята, че в Шотландия няма да съм на сигурно място

както при семейството си в Англия. Не е ли това ирония на съдбата? — Тя се изсмя горчиво и посегна към кърпичката, която Дамиен ѝ подаде, за да изтрие сълзите от очите си. — Когато ме принуди да го последвам на север като заложница, изобщо не беше загрижен за съдбата ми. Нали именно аз открих, че е яacobитски шпионин! Беше толкова нагъл и неучтив, че през цялото време беснеех от гняв и изобщо не изпитах страх. А после, когато попаднахме в наистина трудна ситуация, беше винаги до мен... Страхът ми изчезна... Знаем, че разказът ми звучи ужасно объркано... Сигурно вече ме считаш за луда?

— В никакъв случай, моя мила Кити — усмихна се Дамиен. — По дяволите, още от самото начало трябваше да се сетя, че ще се случи нещо такова! Трябваше да го разбере още първата вечер!

— Нямах представа, че и ти можеш да изпитваш романтични чувства, скъпи братко — подсмръкна Катрин, — камо ли пък, че вярваш в любовта от пръв поглед!

— Това няма нищо общо с романтиката. Обаче, когато Хамилтън Гарнър ви свари в градината и ме повика, веднага забелязах, че целувката те е замаяла. Очевидно и лейтенантът го е забелязал. Смея даже да твърдя, че именно затова предизвика на дуел твоя смел шотландец.

Катрин се изчерви до корените на косата си.

— Хамилтън... възстанови ли се от раните си?

— Само след седмица беше на крака. Върна се в драгунския си полк и се впусна да търси мистериозния мистър Монтгомъри, който като че ли се беше разтворил във въздуха заедно със съпругата си. Вероятно Гарнър и до днес щеше да претърсва пътищата между Дерби и Лондон с войниците си, ако полковник Хейлфард не беше откомандировал полка му. След като вестта за акостирането на Чарлс Стюарт на Хебридите се потвърди, полкът бе изпратен да подсили гарнизона в Единбург.

— Единбург? — извика стреснато Катрин. — Хамилтън е в Шотландия?

— И това би могло да се нарече ирония на съдбата, не намиращ ли? Ако клановете наистина се опитат да върнат Стюарт на трона с военна сила, Хамилтън Гарнър и Александър Камерън ще се изправят един срещу друг на бойното поле, за да си дадат кървав реванш.

По гърба на Катрин пролазиха студени тръпки. Много добре си спомняше разкривеното от дива омраза лице на Хамилтън, когато се бе заклек да отмъсти на мъжа, който не само го беше победил на дуел, но и му бе отнел най-желаното момиче в цял Дербишиър. Сър Алфред Ашброк, бащата на Катрин, беше член на парламента, влиятелна личност, чиито връзки можеха да бъдат от голяма полза за един млад офицер — а Хамилтън Гарнър искаше да направи бърза кариера в армията!

— Младото поколение Ашброкови наистина не отговаря на вложените в него очаквания — ухили се Дамиен. — Дъщерята признава, че е влюбена в брата на главата на най-южния шотландски клан, а пък синът, мечтаният наследник, само след няколко дни ще се изправи пред олтара с неприлична бързина, за да избегне скандала!

— Хариет? — Катрин пое въздух. — Хариет чака дете от теб?

— Да, да, Хариет е бременна — и е по-красива от всякога, поне според мен. Когато татко научи, че ще се женя, гневът му беше много по-страшен, отколкото вечерта след прибързаната ти женитба, макар че ти сигурно не можеш да си го представиш. На всичкото отгоре Хариет отказа да се омъжи за мен, преди да сме изяснили каква е съдбата ти. Надявам се, че най-сетне ще се успокои и ще излезе от стаята си, за да я отведе пред олтара.

— Господи, ще имаме бебе! — пошепна Катрин, все още не можейки да осъзнае случилото се.

— Бебе... — повтори тя и сега, докато стоеше сама пред прозореца и се вслушваше в трополенето на дъжда. Всъщност трябваше да бъде ужасена от състоянието на приятелката си, защото детето, създадено извън брака, беше нечуван позор. Много млади жени в това положение биваха изгонвани от семействата си и обществото ги избягваше като прокажени. Само преди два месеца Катрин щеше да се възмути многословно от неприличното поведение на Хариет, но междувременно беше разбрала от собствен опит, че страстта може да бъде по-силна от разума. Даже изпитваше мъничко завист към приятелката си, която нито за миг нямаше да се съмнява в любовта на Дамиен, докато тя трябваше да се задоволи с пръстена на ръката си.

Горещи сълзи нависнаха по дългите ресници на Катрин и се стекоха бавно по бузите ѝ. Почувства се безкрайно самотна... В тялото

й не беше покълнал нов живот, който би й доказал, че миналото не е било само великолепен сън. Александър Камерън я беше дарил с прекрасното чувство, че е обичана и закриляна — но само за няколко дни! След това отново я беше изложил на непоносима самота. Беше разрушил самите основи на живота й и бе оставил зад себе си поле от руини...

Тя вече не беше невинна девица, а копнееше за нежности, които възпламеняваха сетивата й, копнееше за изкусителен любовен шепот, който да стопли душата й.

„Аз те обичам, Катрин. Знам, че сега ми се сърдиш и може би се съмняваш в думите ми, но аз наистина те обичам и ти се кълна в тази любов и в живота си, че ще дойда да те взема веднага щом мога.“

Отчаяна, тя притисна чело о студеното стъкло на прозореца.

— О, Алекс — прошепна тя, — така искам да ти вярвам...

Катрин затвори очи и си го представи, застанал на фона на величественния шотландски залез. Вятърът рошеше дългите черни къдрици, лицето му беше неразгадаемо, а състоянието на духа му беше също така непредвидимо като времето в суровата му родина. Движеше се с грацията на пантера — и беше не по-малко опасен!

В началото тя го смяташе за безсърдечно чудовище, но се оказа, че е сгрешила. Узна, че е бил само на седемнадесет години, когато трябвало да гледа как Ани Максорли, момичето, на което се бил закълел във вечна любов и вяност, било брутално изнасилено от трима мъже и убито. Двама от негодниците — племенници на могъщия херцог Арджил, загинали от ръката му. Тъй като бил обвинен в двойно убийство, той избягал в чужбина и прекарал петнадесет години в изгнание. Страшните преживявания в младостта довели дотам, че издигнал около себе си непревземаема стена и избягвал всяка сериозна връзка.

Когато за първи път го срещна на обляната от слънце поляна в близост до Розууд Хол, той се готвеше да се завърне в Шотландия. Шпионин ли беше, след като постоянно държеше очите и ушите си отворени на път от Франция за родината си? Предател ли беше? Отнасяше се критично към политическия фанатизъм, но държеше да помогне на брат си Доналд, главата на уважавания клан Камерън,

който се намираше в незавидно положение, притиснат между разума и верността към краля.

Гордост, семейна чест и лоялност — това бяха понятия, над които Катрин изобщо не се беше замисляла. Сега те се въртяха постоянно в главата ѝ, защото Александър я бе направил Камерън, макар и насила...

— Мистрес Катрин? — Мекият женски глас изтръгна Катрин от нерадостните размишления. Тя се обърна бързо и с трепереща ръка приглади полите си. Дейдре О'Шеа, ирландската камериерка, на която години наред не беше обръщала внимание, през последните пет седмици беше станала вярна съюзница и добра приятелка. Без да се оплаква, момичето мина през всички неудобства и препятства, през които беше минала и господарката му — и също се влюби в шотландец, в най-добрия приятел на Александър Камерън. По време на опасното пътуване по море от Шотландия до Блекпул двете млади жени бяха поверени на неговата закрила.

Алуин Макайл имаше вгълбеното изражение на философ, владееше шест езика и пишеше стихове — и в същото време беше единственият мъж, който имаше смелостта да кръстоса меч с Алекс, когото беше последвал доброволно в изгнание и с когото беше преживял безброй приключения.

— Да, Дейдре?

— Брат ви иска да знае дали ще вечеряте с него.

— Не съм гладна.

Дейдре видя следите от сълзи по бледите бузи на Катрин и загрижено смръщи чело.

— Трябва да се храните, за да сте силна.

Катрин се насили да се усмихне.

— Кажете на Дамиен, че предпочитам да вечеряме заедно в стаята ми. Ще взема нещо леко. Имаме да си кажем още толкова много неща, а времето напредва...

Дейдре сложи за миг ръка на рамото ѝ.

— Не бива да се тревожите. Мастър Дамиен знае кое е най-доброто за вас.

Какво ѝ бе казал Александър на сбогуване? „Свободна си да решиш дали ще се представяш за съпруга или за вдовица.“ Той беше

във връзка с Дамиен и сигурно му бе изпратил всички необходими документи.

— Какво ли е най-доброто за мен? — прошепна Катрин. — Да се престоря, че съм дошла да погостувам на семейството си, докато мъжът ми е на делово пътуване в колониите? Или да твърдя, че съм овдовяла и желая да започна нов живот сред близките си? И в двата случая имам право да разполагам по свое усмотрение с богатството му...

Под името Рефър Монтгомъри Алекс беше спечелил много пари с търговия. Доскоро Катрин с удоволствие щеше да се хвали с богатството на съпруга си, но сега то изобщо не я интересуваше. Пръстите ѝ се плъзнаха нежно по дебелия карирани наметка, която беше метната на един стол. По време на уморителното пътуване от Шотландия до Блекпул тя я бе предпазвала ефикасно от суровите морски ветрове. За съжаление беше в цветовете на клана Камерън и тя не смееше да я отнесе у дома. През последните дни двамата с Алуин Макайл бяха обиколили всички модни салони в града, защото Алекс беше възложил на приятеля си да обезщети съпругата му за загубата на целия ѝ гардероб. Шест големи сандъка едва побраха разкошните рокли, много по-елегантни от онези, които беше притежавала преди, но тя предпочиташе да се загърне в скромната вълнена наметка.

— Какво ще правиш сега? — обърна се тя към Дейдре.

— Какво имате предвид? — попита стъписано камериерката.

Катрин я погледна пронизващо.

— Не е нужно да се връщаш с мен в Дерби, ако не искаш, достатъчно е една от нас да е нещастна.

Бузите на Дейдре се обляха в гъста червенина.

— Къде другаде бих могла да отида?

— Можеш да се върнеш с Алуин в Шотландия. — Сълзи задавиха гласа на Катрин. — Слушай, Дейдре, не искам заради мен да се откажеш от възможността да бъдеш щастлива. Върви с него! Ако те помоли, върни се с него в Шотландия.

— Не мисля, че ще го направи — отговори шепнешком Дейдре. — Двамата с мистър Камерън си приличат много, опасявам се.

Долната устна на Катрин затрепери още по-силно.

— Ужасно съжалявам, Дейдре. Аз те въвлякох в тази дяволска бъркотия...

Ирландката енергично вирна брадичка.

— Аз съм ви камериерка от осем години и ви придружих доброволно. Освен това преживяхме вълнуващо приключение, не намирате ли и вие? Само за няколко седмици видяхме толкова нови неща... Не, мистрес Катрин, не съжалявам за нищо, и вие също не бива да съжалявате.

Катрин кимна в знак на съгласие. Как да съжалява, че бе опознала блаженството в обятията на Александър Камерън? В родителския дом винаги се бе чувствала самотна, защото баща и почти не я забелязваше, а майка ѝ постоянно сменяше любовниците си и им посвещаваше повече внимание, отколкото на децата си. Предоставена на грижите на гувернантки и прислужници, Катрин отрано се научи да крие потребността си от любов. Защитните ѝ бариери рухнаха едва когато откри същото изражение в очите на Александър. И той се страхуваше да не бъде наранен, затова предпочиташе да остане независим. Нищо чудно, че двамата се завъртяха във вихрушка от противоречиви чувства, докато най-сетне се намериха.

Няколко седмици наред Катрин беше на седмото небе, но полетът свърши неочаквано, когато Александър неумолимо я стовари на борда на „Кърлей“.

Той се бе заклел, че щом опасността отmine, ще дойде да я вземе, но това обещание не ѝ носеше утеха. В Ахнакари, заобиколена от другите жени от клана Камерън, тя се чувстваше много по-сигурна, отколкото в Дерби, защото Розууд Хол вече не беше нейният дом. Освен това не можеше да се отърве от подозрението, че Александър я бе отпратил само защото беше англичанка. Брат му Доналд, „Камерън от Лохиел“, бе свикал мъжете от клана за участие в борбата на Стюартите за английския трон. Ако наистина се стигнеше до война, Алекс без съмнение щеше да се бие в първите редици срещу привържениците на Хановерците и животът му постоянно да виси на косъм...

— Алуин знае ли какво изпитваш към него? — попита изведнъж Катрин. — Казала ли си му, че го обичаш?

Камериерката отново се изчерви и смутено сведе очи към пода.

— Дейдре, иди при него и му кажи! Пожертвай гордостта си, щом така трябва... — Катрин се усмихна през сълзи. — С тези

дебелокожи шотландци трябва да се прилагат само радикални средства.

— Само че... мистър Макайл е...

— Той е също така безогледен и упорит като мистър Камерън! Тази прекрасна двойка явно е твърдо решена всеки ден на зазоряване да излага живота си на риск, а при залез да се радва, ако е още жива. — Тя помълча малко и прибави доста по-меко. — Ти си права — никога няма да забравим какво преживяхме през последните седмици, но не искам да пропуснеш най-голямото от всички приключения. Върни се при него, Дейдре, и му кажи, че го обичаш... Може би това е последната ви възможност да бъдете щастливи.

* * *

Дейдре позволи на господарката си да я отведе до вратата. Тревожеше се, че теменуженосините очи на Катрин бяха пълни с дълбока тъга, докато по-рано искряха високомерно, ала не можеше да отрече, че почти приятелското отношение с Катрин Ашброк беше безкрайно приятно, след като години наред беше получавала само резки заповеди. В началото Дейдре също беше изпълнена с недоверие към Александър Камерън и Алуин Макайл, считаше ги за шпиони, предатели и негодници и се опитваше да заключи сърцето си за очарованието на Алуин. Много скоро обаче се предаде.

Когато плахо почука на вратата му, той тъкмо обличаше чиста риза.

— Дейдре! Случило ли се е нещо?

— Не, сър, исках само да се сбогувам с вас. Утре рано напускаме Блекпул.

Алуин я погледна стъписано, после бързо закопча ризата си и я напъха в панталона.

— Аз... май не разбирам...

— Много е просто. Исках да ви спестя усилието утре да пожертвате за нас няколко минути от скъпоценното си време.

Сивите му очи се присвиха.

— Имам чувството, че ми се сърдите. По каква причина?

— Да ви се сърдя? — Дейдре си заповяда да издържи на погледа му, макар че много ѝ се искаше да избяга. — Защо да ви се сърдя?

Алуин ѝ посочи стол.

— Не желаете ли да седнете?

— Не, благодаря, нямам намерение да ви досаждам.

Мъжът въздъхна и зарови пръсти в пясъчнорусата си коса.

— Това ми напомня за разговорите ни по времето, когато бузата ми трябваше да усети учудващата сила на пръстите ви.

— Надсмивайте ми се спокойно, сър, но...

— Това беше за втори път — прекъсна я Алуин.

— Какво искате да кажете?

— През последните две минути два пъти ме нарекохте „сър“.

— Как иначе да ви наричам? Все пак аз съм само камериерка.

— Аха! Значи имате предвид непреодолимите класови различия между нас двамата?

— Те така или иначе съществуват — отговори спокойно Дейдре.

— Баща ми беше горски пазач, а мама работеше като прислужница в кухнята и се грижеше за тринадесетте си деца. Това са факти, които говорят сами за себе си. — Тя отметна гордо глава. — Моля ви, не ме разбирайте погрешно — аз не се срамувам от произхода си и държа на онова, което съм днес. Сама се научих да чета и пиша, научих и други неща, които бяха важни за мен. Мама щеше да се гордее с мен, защото не посещавах чуждите легла, за да увеличи малко възнаграждението си. Като цяло съм доволна от себе си и не се нуждая от пренебрежителна благосклонност.

Алуин се ухили с разбиране.

— Вие май ме смятате за социален реформатор.

Почервеняла от гняв, Дейдре се обърна рязко, за да излезе от стаята, но той бързо сложи ръце на раменете ѝ.

— Пуснете ме! Не ми е приятно, когато си правят шеги за моя сметка.

— Нямах никакво намерение да си направя шега за ваша сметка — увери я тържествено Алуин. — Имам много повече основания да се шегувам със собственото си умение да се преструвам. — Той я обърна към себе си. — Ако произходът наистина е решаващ за стойността на човека, аз изобщо не мога да се меря с вас.

— Аз... не ви разбирам — заекна Дейдре.

— Веднъж се възхитихте на благородството ми. Аз наистина отидох в изгнание с Алекс, но мотивите ми не бяха нито благородни, нито безкористни, мис О’Шеа. Макар че израснахме като млечни братя, Алекс е син на главата на клана, докато аз съм само пети син на беден арендатор. Случайно сме се родили през няколко дни и тъй като майката на Алекс починала от родилна треска, майка ми била назначена за кърмачка. Вследствие на това аз имах всички привилегии, които обикновено са достъпни само за аристократите. Когато трябваше да реша дали да се откажа от лукса, с който вече бях свикнал, или да избягам с Алекс в чужбина, изборът не беше особено труден...

— Но... но вашата лоялност към мистър Камерън и неговото семейство не е престорена, нали?

— Не, и съм готов да се закълна в това. Готов съм по всяко време да жертвам живота си за някой Камерън, макар да знам, че дори тогава няма да изплатя и една стотна от задълженията си към тях.

Дейдре смръщи чело.

— Аз пък съм сигурна, че Камерънови не очакват обезщетение и ще се ужасят, ако ви чуят да говорите така.

— Защо? Защото са свикнали да се отнасят към хората с пренебрежителна благосклонност?

Като чу от устата му израза, който самата тя бе употребила преди минути, Дейдре разбра колко глупави бяха страховете ѝ и ръцете ѝ сами се плъзнаха към лицето му. По гърба ѝ полазиха горещи тръпки, когато Алуин обхвана лицето ѝ и притисна устни в нейните. Тя отговори на целувката с нарастваща страст и изпита горчиво разочарование, когато той изведнъж се откъсна от нея и я отдръпна от себе си на цяла ръка разстояние.

— Защо се отдръпна? — попита неразбиращо тя. — Не ме ли желаеш?

Той я погледна отчаяно.

— Господи, Дейдре, само да знаеше колко силно те желая!

— Защо тогава се колебаеш?

— Защото... — очите му бяха жадно впити в меките ѝ, влажни устни. — Защото утре трябва да ви напусна и не искам да те направя нещастна... Трябва да обуздая желанието си, преди да ме е надвило окончателно. — Той стегна мускулите на ръцете си, за да я задържи далече от себе си.

Дейдре помълча малко и попита:

— Значи мислиш, че няма да бъда нещастна, ако утре просто си тръгнеш и ме оставиш с неосъществени мечти и копнежи?

— Дейдре...

— Аз не се боя, Алуин. Ти си добър човек, мил и деликатен, и аз те обичам. — Тя се усмихна с безкрайна болка. — Наистина ли ще ми посочиш вратата?

С треперещи пръсти мъжът приглади една къдрица от челото ѝ.

— Най-голямото ми опасение беше, че ще дойдеш при мен само от благодарност. Мислех си... по дяволите! Исках поне веднъж в живота си да се проявя като благородник и да не те докосвам, за да докажа, че не искам от теб само това. Защото... защото ти означаваш много повече за мен, Дейдре.

— Вече ти подарих с готовност сърцето и душата си — отговори шепнешком ирландката. — Искам и тялото ми да ти принадлежи.

— Дейдре... — В сърцето на Алуин здравият човешки разум се бореше с горещата страст. — Само да имахме повече време!

— Но нямаме. Ако не ти е достатъчно това, което имаме тук и сега, ако не искаш да рискуваш душевното си спокойствие, значи не ме обичаш достатъчно и се задоволяваш с красиви думи.

Тя се опита да се откъсне от него, но той я задържа и бавно я привлече в обятията си. Устните му помилваха слепоочието ѝ и тази милувка беше също така нежна като треперещите му ръце, които се плъзнаха по гърба ѝ.

— Даже ако господ ни е отредил да прекараме сто години заедно, аз ще имам чувството, че не съм имал достатъчно време за теб.

Дейдре мушна пръсти под ризата му.

— Тогава не е ли по-добре да използваме всяка минута?

Алуин капитулира окончателно и я отнесе на леглото си.

1

Дерби, септември 1745 година

Катрин Ашброк Монтгомъри сведе красивата си руса глава и попи сълзите от дългите си ресници с тънка дантелена кърпичка. В препълнения параклис това не правеше впечатление никому, а малкото, които все пак го забелязаха, се усмихнаха с разбиране. В крайна сметка не беше нещо необичайно едно младо момиче да се трогне до сълзи от сватбата на брат си и най-добрата си приятелка. Затова пък имаше много шепот и неодобрително поклащане на глави по отношение на новобрачните, които подозрително бързо бяха застанали пред олтара.

Ала въпреки скандалните обстоятелства Хариет Чалмърс беше възхитителна булка. Носеше сватбената рокля на майка си, изработена от кремав сатен, богато украсена с прочутите мехеленски дантели. Широките поли, укрепени с банели, скриваха умело бременността ѝ и само няколко особено подозрителни матрони се подсмиваха знаещо при вида на пламтящите бузи на Хариет и блестящите ѝ ореховокафяви очи, които освен дълбока любов към жениха изразяваха и дълбока благодарност.

Катрин и Хариет бяха приятелки от най-ранното си детство и Катрин разбираше състоянието на булката, но мислите ѝ кръжаха главно около собствената ѝ съдба, която през последните месеци беше взела толкова неочакван обрат.

— ... вземате ли тази жена за своя съпруга и обещавате ли...?

Думите отекнаха в главата на Катрин и тя се почувства като в дълъг тунел, а погледът ѝ се стрелна нагоре, към огромните прозорци от пъстро стъкло над олтара. Косо падащите слънчеви лъчи, оцветени в червено, синьо, зелено и златно, потапяха благочестиво коленичилите новобрачни в топла светлина. Въздухът ухаеше на цветя и скъпи парфюми, а костеливите ръце на свещеника се движеха в благославящи жестове.

— Онова, което бог е свързал, не може да бъде разделено от човека...

Дамиен и Хариет се изправиха и се усмихнаха един на друг, след което размениха добродетелна целувка. Гостите също се надигнаха, коментирайки тихо случилото се, пригладиха дрехите си и се приготвиха да последват новобрачните до каретите, чакащи да ги отведат от селото до имението на семейство Чалмър, където щеше да се състои сватбеното празненство. На следващата сутрин младоженците щяха да заминат за Лондон и да си позволят кратка почивка, преди Дамиен да се върне към ежедневието на кантората си.

Каква разлика с моята сватба, каза си горчиво Катрин. Принудително разменени клетви в библиотеката на Розууд Хол, бързо събиране на багажа до зазоряване и двуседмичен „меден месец“ по пътищата на войната, абсолютно неподходящи за елегантни карети. Пътуване до Шотландия, изпълнено с опасности, с почти непознат съпруг, когото с удоволствие би предала на патрулите на английската армия и който превръщаше живота ѝ в ад, като изобщо не ѝ обръщаше внимание...

— Катрин... Катрин, не беше ли прекрасно?

Току-що омъжената мисис Дамиен Ашброк прихвана полите си и буквално политна като пеперуда към приятелката си. Сатенените панделки в косата ѝ се развяха и подчертаха още повече грацията на движенията ѝ. Сияеща, тя посегна към ръцете на Катрин, скрити под дантелени ръкавици, и драматично понижи глас.

— Видя ли, че едва не припаднах, когато свещеникът се разпростря надълго и нашироко върху брачните задължения и майчинството? Имах чувството, че всички са ме зяпнали и си шепнат зад гърба ми за неприличното ми поведение.

— Зяпах те, защото си невероятно красива — успокои я Катрин, — а ти не обръщай внимание на приказките им. Онези стари крави просто завиждат, защото завладя сърцето на най-красивия млад ерген в цяла Англия.

Последните думи бяха отправени и към брат ѝ, който се бе присъединил към двете приятелки. След като се прегърнаха сърдечно, Дамиен извади от джоба на сатенената си жилетка пет блестящи златни монети и ги връчи на Катрин.

— Един Ашброк винаги плаща задълженията си — даже в случай като този, когато правилата бяха повече от спорни!

Въпросителното изражение на Хариет принуди Катрин да даде обяснение.

— Той се беше закълел да остане ерген до четиридесетия си рожден ден...

— До тридесетия, скъпа Кити — прекъсна я сърдито Дамиен, — и наруших клетвата си само с шест години. С присъщата си предвидливост ти ми предрече още през юли, че няма да се наслаждавам още дълго на ергенския си живот, и спечели облога — за щастие, както се чувствам длъжен да добавя.

Без да се тревожи от неодобрителните погледи на зрителите, той прегърна съпругата си и я целуна така бурно, че изчервяването ѝ пролича дори през дебелия пласт оризова пудра.

Катрин наблюдаваше с усмивка двойката, която без срам излагаше на показ щастieto си. Тази любов щеше да устои на всички бури на времето, защото двамата си подхождаха и по характер: Хариет беше плаха и се нагаждаше към всяка ситуация, Дамиен беше силен и на него винаги можеше да се разчита. Освен това беше грижовен мъж, готов да преобърне земята и небето, само и само да задоволи жена си. Естествено като богат, красив и очарователен аристократ той се беше налудувал — ако се вярваше на слуховете, беше имал любовница в Лондон и друга в Ковънтри, но Катрин знаеше, че се бе разделил с тях веднага щом бе забелязал, че Хариет Чалмърс вече не е луничавото хлапе с дълги плитки, каквото беше някога.

Той щеше да бъде отличен съпруг и баща — сестра му беше убедена в това. Свела глава към бляскащите златни монети върху сивата ръкавица от гласе, тя си припомни, че двамата бяха склучили и друг облог. Той я задължаваше до полунощ на осемнадесетия си рожден ден да получи предложение за женитба от Хамилтън Гарнър. Стана така, че в определения срок тя дори се омъжи — макар и не за красивия старши лейтенант, а за Рефър Монтгомъри, който по-късно се оказа Александър Камерън. Тя мушна монетите в шепата на приятелката си.

— За моя племенник... или за моята племенница, в зависимост от това какво ще реши съдбата.

— Съдбата тук няма думата — намеси се самодоволно Дамиен. — Аз съм решил, че ще имаме трима сина и три дъщери, точно в този ред, и точно това ще се случи.

— Сериозно ли говориш? — засмя се Катрин. — А какво ще правиш, ако вместо това се народят половин дузина дъщери?

— Тогава ще ги кръстя всичките Катрин и ще ги пуснем по света да тормозят почтените хора!

Двете млади дами избухнаха в смях, хванаха го под ръка и излязоха от параклиса. Навън младоженците веднага бяха заобиколени от желаещи да ги поздравят и Катрин се отдалечи незабелязано от множеството, вдишвайки жадно хладния есенен въздух, благодарна, че по изключение вниманието на злобните матрони не беше насочено към нея. Сега не беше в настроение за словесни престрелки със старите клюкарки, които като лешояди дебнеха да надушат някой нов скандал. През шестте седмици след завръщането ѝ в Дерби в тесния ѝ гръб се бяха забили безброй отровни стрели, които бяха отчасти и по нейна вина, защото като суетна и търсеца забавления дебютантка беше говорила често зад гърба на съперничките си и беше разбираемо сега те да искат да си отмъстят.

Изисканото общество беше шокирано, че тя се осмеляваше да се яви отново в Дерби, след като заради нея се беше стигнало до дуел между двама мъже, при който военният беше тежко ранен, а лондонският търговец я бе получил като победен трофей. Фактът, че се бе върнала сама в бащината къща, я направи прицел на подигравки от страна на цялата околност, но елегантният ѝ нов екипаж с четири коня и шестима лакеи, както и втората карета, препълнена с багаж, накараха и най-злобните да замлъкнат. И двете бяха убедителни доказателства за богатството и щедростта на съпруга ѝ.

Дамиен помогна на Катрин да отговори на всички любопитни въпроси. Да, Рефър Монтгомъри беше изключително богат. Да, той беше преуспял делови човек, специализиран в износа на стоки за колонии. Да, беше безкрайно жалко, че толкова скоро след сватбата трябваше да замине отново през океана, но той бе постъпил безкрайно благородно, като бе настоял жена му да прекара месеците на отсъствието му в Розууд Хол при семейството си. Така нито родителите, нито приятелите ѝ нямаше да имат причини да се тревожат за нея.

В случай, че баща ѝ, сър Алфред, изобщо бе изпитал угризения на съвестта, те се разсеяха в мига, когато видя пелерината ѝ от бял хермелин. Освен това Дамиен се постара да опише характера на

Монтгомъри в най-благоприятна светлина и сър Алфред много скоро стигна до убеждението, че през онази съдбоносна нощ е имал наистина блестяща идея. Влиятелният и богат зет повишаваше собствената му стойност, тежестта му в обществото, освен това Ашброкови само щяха да спечелят от инвестициите в „Монтгомъри Шилинг“. Самата Катрин все още не вярваше докрай в богатството на мъжа си, защото дълго беше вярвала, че то е също така фиктивно като името му. Сега притежаваше всичко, за което някога беше мечтала, но то не означаваше нищо за нея, докато Александър Камерън не беше наблизо.

Тя се бе надявала, че сватбата на Дамиен ще я изтръгне от летаргията, в която беше потънала, но това чудо не се случи и още в късния следобед тя вече скучаеше ужасно. Изисканите маниери на господата с напудрени перуки будеха меланхолични спомени за непринудените празненства в Ахнакари. Там мъжете носеха шотландската си носия и танцуваха с неприкривано удоволствие, а жените се смееха сърдечно, ядяха и пиеха уиски наравно с мъжете, даже участваха като равни в политическите дискусии. За разлика от тях английските дами през цялото време се усмихваха превзето и бяха толкова стегнати, че едва дишаха.

Изнервена от изкуствената атмосфера, Катрин се измъкна в градината с твърдото намерение след кратка разходка да се прибере в определената ѝ стая през задния вход. Дамиен и Хариет щяха да проявят разбиране към изчезването ѝ, а в момента ѝ беше абсолютно безразлично какво щяха да си помислят гостите.

Домът на семейство Чалмър беше относително скромнен, но бащата на Хариет, пламенен почитател на древните гърци, беше превърнал парка в приказен лабиринт от статуи и колони. Любимото място на Катрин беше една изкуствена пещера, където Афродита, богинята на любовта, излизаше от морската пяна сред ято гълъби. И днес тя се упъти право натам, седна на желязната пейка и вдигна лице към бялата мраморна глава на богинята.

— Всъщност би трябвало да те мразя, че ми причиняваш това — пошепна с болка тя.

В далечината изкрещя сова, но статуята стоеше насреща ѝ горда и безмълвна. Въпреки това Катрин продължи да ѝ говори.

— Ти имаше всички основания да ми се надсмиваш, защото доскоро обичах баловете повече от всичко на света и нито за миг не помислях, че трябва да стоя далече от изисканото общество.

Тя въздъхна, облегна се назад, свали обувките си и облекчено раздвижи изтръпналите си пръсти. Безкрайното небе беше осеяно с милиони ярки звезди, които извикаха усмивка на устните ѝ. Беше си представила как Александър Камерън е седнал някъде под същото това небе и мисли за нея. Досега не беше помисляла, че тя ще му липсва също толкова силно, колкото той на нея, че сигурно вече съжалява за прибързаното си решение да я отпрати. Той не вярваше истински, че Чарлс Стюарт е в състояние да събере армия, която да се изправи срещу могъщия военен апарат на британската империя. Но беше горд и лоялен, затова щеше да се бие редом с братята си и другите мъже от клана. Веднъж ѝ бе доверил, че се надява още при първия залп от оръдията на Хановерците, на които яcobитите нямаха какво да противопоставят, Чарлс Стюарт да потърси мирно разрешение на конфликта.

Скърцащи стъпки по една от градинските пътеки я изтръгнаха рязко от сладката мечта за скорошна среща с любимия. Дали някой беше тръгнал да я търси? Тя обу отново обувките си и се помоли с цялото си сърце неканеният посетител да не я забележи зад гъстия жив плет, който скриваше пейката. Стъписа се още повече, когато смутителите на спокойствието ѝ спряха точно до статуята на Афродита, само на няколко метра от скривалището ѝ.

— Ужасно е досадно да ме смуцават точно на сватбата на племенника ми! Мога само да се надявам, че е наистина важно.

Катрин веднага позна резкия глас на чичо си, полковник Лорънс Хейлфард, който след двадесет и две години военна служба беше усвоил до съвършенство краткия, авторитарен стил на изразяване на висшите военни. Само щом вдигнеше рунтавите си бели вежди, младите адютанти се разтреперваха от страх. Един негов подпис можеше да повлияе решително върху кариерата на всеки млад и честолюбив офицер — и в положителна, и в отрицателна посока. Хамилтън Гарнър, в когото Катрин си бе въобразявала, че е влюбена, принадлежеше към протежетата на чичо ѝ. Именно на него Гарнър дължеше повишаването си в чин капитан на драгунски полк под командата на генерал Джон Коуп.

— Капитан Прайс сметна за нужно да ви уведоми, сър — отговори с треперещ глас младият войник. — Бях изпратен при вас веднага след пристигането си от Единбург.

— Хайде, млади момко, кажи, каквото имаш да ми кажеш, за да можеш веднага да се прибереш в полка си.

Катрин надзърна предпазливо през живия плет и видя млад сержант в толкова стегната военна стойка, че със сигурност щеше да получи мускулен спазъм. Не искаше да подслуша разговора, но преди да е успяла да излезе, следващите думи на сержанта я накараха да замръзне на мястото си.

— Както знаете, сър, преди три седмици генерал Коуп получи нареждане да замине за Шотландия, тъй като се понесоха слухове, че принц Чарлс Стюарт бил събрал в Гленфинан армия, която смятал да насочи на юг.

— Армия ли? Не ме карай да се смея! Боси диваци с поли са те, нищо повече, а онзи проклет претендент е слабак, който ще напълни гащите още при първия изстрел! Продължавай, момко!

— Тъй вярно, сър... Генералът напусна Единбург с твърдото намерение да разбие войската на принца и да върне онези хора в селските им колиби. На път към форт Август обаче срещна капитан Суитънхем и...

— Суитънхем? — Полковникът извади от устата си размякнатата пура и се изплю презрително. — Кой, по дяволите, е Суитънхем?

— Капитан Суитънхем, сър. От батальона на полковник Гиз, който бе нападнат и разбит от бунтовниците.

— Разбит?

— Да, сър. Полкът попаднал в засада и не бил в състояние да се справи с десетократното превъзходство на противника... Едва след едноседмично пленничество мъжете били освободени под честна дума.

— Продължавай! — изръмжа Хейлфард.

— Капитанът съобщил, че в началото се опасявали за живота си, защото били охранявани от дива орда Макдоналдовци. За щастие тъкмо навреме пристигнал друг клан — Камерънови под водачеството на Доналд Камерън Лохиел.

— Я виж ти... Значи онова, което чухме миналата седмица, е вярно — промърмори полковникът. — Лохиел винаги е бил един от

най-разумните варвари и ние се надявахме да убеди принца, че авантюрата му е безнадеждна и е по-добре да се върне в Италия.

— Спорел капитан Суитънхем Лохиел едва успял да убеди Макдоналдовци да не избегнат всичките си пленници по дърветата.

— Така ли? Е, предполагам, че генерал Коуп се е справил с лекота с онези безсрамни диваци?

— За съжаление не, сър... За малко самият той и армията му да попаднат в засада. Уведомили го, че принцът планира нападение в планинския проход Кориарик. Трябва да сте видели прохода със собствените си очи, сър, за да разберете, че опасностите дебнат отвсякъде. Тесен, много стръмен път, от всички страни стърчат непристъпни скали, през повечето време пада такава гъста мъгла, че човек не може да види собствената си ръка пред очите. Неколкостотин бунтовници, които познават околността, биха могли без усилия да избият хиляди наши хора. Генерал Коуп се посъветва с офицерите си и решиха да потеглят в североизточна посока към Инвърнес, където сблъсъкът с въстаниците би имал повече шансове за успех.

Полковник Хейлфард присви очи в тесни цепки.

— Това означава ли, че генерал Коуп е оставил пътя за Единбург незащитен?

— Не съвсем, сър. Тринадесети драгунски полк остана в Стърлинг, а четиринадесети трябваше да подсили гарнизона в крепостта на Единбург, който се състои от петстотин опитни ветерани. Генералът сметна тази защита за достатъчна, като изхождаше от предположението, че принцът ще раздели войската си и основните сили ще се втурнат да преследват нашата армия към Инвърнес, както би постъпил всеки военен стратег.

— Чарлс Стюарт не е военен стратег, а романтичен авантюрист, който силно желае да завладее двореца на прадедите си. Досега мислех, че това е ясно за всички.

Сержантът преглътна, адамовата му ябълка заподскача нервно.

— Изглежда точно това е намерението му, сър, защото бунтовниците напреднаха през Дункелд към Пърт, там се снабдиха с нови запаси и продължиха похода си към Единбург.

— А генерал Коуп?

— Той беше в Инвърнес, сър. Щом се установи, че бунтовниците не са разделили силите си, той веднага поиска кораби, за да върне

хората си в Единбург, но...

— Но междуременно тринадесети драгунски полк е бил обсаден? Велики боже, нима капитан Гарнър и хората му е трябвало да платят за неспособността на Коуп?

— Н-не, сър. Капитанът знаеше, че един-единствен полк не е в състояние да задържи цяла армия от няколко хиляди варвари.

Полковникът стисна ръка в юмрук и смачка пурата си.

— Той е отстъпил?

— Той... той сметна за необходимо да се обедини с четиринадесети драгунски полк и да задържи пътя, докато пристигне подкрепление от гарнизона в Единбург. За съжаление полковник Гест се забави и бунтовниците проникнаха чак до Колтс Бридж, последният защитен бастион на Единбург.

— Продължавайте!

Бедният сержант смутено пристъпваше от крак на крак.

— Нашите твърдяха, че бунтовниците били водени от самия дявол, от чернокос сатана на вран жребец, двойно по-голям от обикновените коне. Даже капитан Гарнър загубил ума си при появата на дявола — направо полудял. Ако капитанът на четиринадесети полк не го бил задържал насила, сигурно щял сам-самичък да се хвърли срещу него!

— По дяволите, всичките ни хора там ли са страхливци?

— Двата полка се уплашили и избягали, сър. Бягали и бягали, не спрели дори когато бунтовниците отдавна били изоставили преследването. — Под строгия поглед на полковника сержантът отново застана мирно. — Градът падна на следващия ден, сър — на седемнадесети.

— Единбург? Дворецът? Целият гарнизон?

— Не, сър, гарнизонът не — обясни забързано сержантът. — Когато напуснах града, полковник Гест продължаваше да защитава крепостта. Той е осемдесетгодишен, сър, но се закле, че никога няма да се предаде.

— И къде беше Коуп през цялото това време? И той ли побягна?

— Не, сър, генералът и войската му тъкмо бяха стигнали в Дунбар, когато ми заповядаха да тръгна за насам и да съобщя за завземането на Единбург. Генералът има хиляда и шестстотин пехотинци и шестстотин кавалеристи, докато бунтовниците е трябвало

да разделят войската си между Пърт, Стърлинг и Единбург. Градът е зает от не повече от петстотин шотландци. Сигурен съм, че само след седмица друг куриер ще съобщи, че армията на принца е претърпяла унищожително поражение.

Полковникът стъпка смачканата си пура с тока на ботуша.

— Ако кажете само една думичка от това, което току-що ми съобщихте, на някого от гостите, военната ви кариера ще завърши безславно. Надявам се, че това ви е ясно, сержанте?

— Аз... беше ми заповядано да съобщя за случилото се само на вас, сър. Капитан Прайс иска да избегне паниката, докато получим новини от генерал Коуп.

— Много разумно. Коуп може да има числено превъзходство спрямо бунтовниците, но войниците му са неопитни и ако до ушите им стигне, че ветераните от тринадесети и четирнадесети драгунски полк са били обърнати в бягство, това ще подкопае морала на цялата ни армия. Гибелна грешка е да подценяваш силата на неприятеля. Надявам се, че няма да го допуснем втори път. Незабавно се върнете в главната квартира и съобщете на капитан Прайс, че ще пристигна след час.

— Тъй вярно, сър. Ще го направя, сър.

Сержантът отдаде чест и се отдалечи, видимо зарадван, че е останал цял и невредим. Полковник Хейлфард погледа малко сивото северно небе, след което се отдалечи с големи крачки.

Сърцето на Катрин биеше до пръсване. Тя изчака още малко и излезе от скривалището си. Ако Единбург е паднал в ръцете на бунтовниците на 17 септември и ако армията на Коуп е била само на ден път, беше твърде възможно решителната битка вече да се е състояла.

По челото ѝ изби студена пот, гърлото ѝ пресъхна. Когато сержантът описа живия дявол, възседнал огромен черен жребец, тя веднага разбра, че това можеше да бъде само Александър Камерън на великолепия си кон Шедоу. Хамилтън Гарнър сигурно бе познал мъжа, когото познаваше под името Рефър Монтомъри, и беше побеснял от гняв. Само така можеше да се обясни, че се бе нахвърлил съвсем сам срещу него... След дуела, при който беше претърпял унищожително поражение, той се закле да си отмъсти и Катрин не се съмняваше, че омразата продължава да бушува в сърцето му. Ако се

срещнеха на бойното поле, където никой не съблюдаваше правилата на честната борба и всеки можеше да забие меча си в гърба или корема на противника...

— О, божичко — изплака тихо тя. — О, Алекс... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя вдигна лице към светлата богиня в пламенна молба. — Моля те, запази ми го. Моля те... Няма да понеса, ако той... ако той...

Неспособна да произнесе страшната дума, тя скри лице в ръцете си и избяга от парка, твърде разстроена, за да забележи фигурата, която бързо се отдръпна между дърветата.

Дамиен Ашброк също бе чул доклада на сержанта, макар и неслучайно като сестра си. Той беше забелязал пристигането на прашния куриер и веднага реши да узнае какво беше толкова важно, за да откъсне чичо му от бутилката скъп френски коняк. Сигурно сержантът носеше новини от Шотландия и тъй като в последно време Дамиен получаваше твърде малко достоверни известия, той пое риска да проследи двамата мъже в градината и да подслуша разговора им.

Както много други англичани, Дамиен съвсем не беше въодушевен, че на английския трон се беше настанил един дързък германец, който дори не си правеше труда да научи езика и обичаите на новата си родина. Още като дете Дамиен беше разбрал, че най-фанатичните привърженици на живеещия в изгнания крал Стюарт са шотландците — войнствени варвари, които носят поли и искат да върнат Англия в мрачното Средновековие. Когато се запозна с някои от тези „диваци“, той смаяно установи, че те бяха смели и убедени мъже, които държаха на честта повече от всичко друго. Шотландците два пъти бяха въставали срещу непоносимото поведение на английския парламент, но бяха претърпели поражение, за последен път през 1715 година, когато никой не обърна внимание на претенциите на законния престолонаследник Джеймс Стюарт, тъй като беше католик. След неуспялото въстание много имуществва бяха конфискувани и много смели борци трябваше да избягат в чужбина, защото отказаха да се закълнат във вяроност на хановерския протестант. Сега, тридесет години по-късно, немалко високопоставени шотландци продължаваха да живеят като бедняци, между тях и Джон Камерън от Лохиел, който беше с крал Джеймс в Италия.

По време на едно свое пътуване Дамиен се бе запознал случайно с него и се беше сприятелил с Александър, най-младия син на Лохиел. Той остана възхитен от чернокосия шотландец, хареса авантюристичния му дух и безумната му смелост, но и здравия му човешки разум. Шотландецът водеше крайно опасен двойствен живот. Под влияние на Алекс Дамиен стана убеден привърженик на якобитите, а като адвокат можеше да им оказва ценни услуги. Организираще финансирането и покупката на оръжия, които пренасяха контрабандно в Шотландия. Създаде отлична информационна мрежа между шотландските и английските привърженици на Стюарт. Именно Дамиен беше потвърдил пристигането на принц Чарлс на Хебридите, пак той беше предупредил въстаниците, че генерал Коуп е получил задачата да разбие армията им, преди да се превърнат в сериозна заплаха за английската корона.

Завземането на Единбург, страхливостта на драгуните и неспособността на Коуп — все новини, които със сигурност щяха да скрият от населението. И без това гражданите на Лондон бяха крайно изнервени от слуховете, че шотландците са твърдо решени да си отмъстят за стоте години несправедливо отношение. Правителството внушаваше на народа, че шотландците са диви зверове, които живеят в пещери, ходят голи и се сношават с овце. Съвсем естествено беше англичаните да вярват, че ги очакват насилия и смърт. Даже се носеха слухове, че варварите се хранели с човешко месо.

Потънал в мислите си, Дамиен бавно прекоси парка. Слава богу, че Катрин не го беше видяла. Сестра му притежаваше редкия талант да бъде винаги там, където не биваше да бъде, и да чува неща, които изобщо не бяха предназначени за нейните уши. Беше цяло чудо, че тя все още не подозираше за тесните му връзки с бунтовниците. Той не бе посмял да ѝ довери тайната си, защото импулсивността ѝ можеше да има катастрофални последствия. По-сигурно и за тях двамата, и за цялата организация беше тя да си остане в неведение и за в бъдеще. Достатъчно ѝ беше да се тревожи за любимия си Алекс.

Завземането на Единбург от бунтовниците беше едва началото на дълъг военен сблъсък, Дамиен беше убеден в това. Той изпрати безмълвна молитва към небето. Като видя как сноп звезди се пръсна и

бързо угасна, той се помоли пламенно небесното явление да не е било лоша поличба за съдбата на якобитите.

2

Докато в Дерби Катрин и Дамиен изпращаха молитви към небето, на двеста мили от тях в една негостоприемна блатиста местност най-съкровеният копнеж на един друг човек стана действителност. Лаурън Камерън застана дрезгаво и заби пръсти в блестящите черни коси на Александър Камерън, за да насочи устата му към зърната на гърдите си. Тялото ѝ се извиваше нетърпеливо, за да усети повече от неговото, кръвта ѝ шумеше като пламтяща лава.

— О, господи, Аласдейр — изпъшка тя. — О, господи...

От гърлото ѝ се изтръгна задавен вик, когато грамадният му член най-сетне проникна в нея. Още при първите могъщи тласъци тя се вкопчи с две ръце в тънката му талия и се понесе в морето на бурната страст. Крайниците ѝ тръпнеха неконтролирано, главата ѝ се мятеше от едната страна към другата, устните ѝ се движеха, без да издават звук. Екстазът я доведе до ръба на припадъка.

Животворният сок на мъжа се изля горещ в утробата ѝ и общият оргазъм потъна във вечността. Целият в пот, той рухна върху нея.

— Знаех си, че един ден ще дойдеш при мен, Аласдейр — пошепна Лаурън с радостни сълзи в очите. — Знаех си...

Денят бе започнал много преди изгрев слънце, когато през мъглата още блещукаха звезди. Шотландската армия лагеруваше на полето в близост до селцето Дудингтън, източно от Единбург. Само на четири мили от тях, близо до крайбрежния град Престънпанс, се беше разположила за нощувка армията на генерал Коуп.

Коуп беше избрал мястото много грижливо и можеше да спи спокойно. Зад него беше морето, от двете му страни се простираха равнини, където неприятелят можеше да бъде изтребен с оръдия, а непроходимо мочурище го пазеше от всеки опит за фронтална атака.

Това трябваше да признае и недоволният принц Чарлс, след като изслуша докладите на разузнавачите си. Без да се бави, той свика генералите и водачите на клановете на военен съвет.

— Чуйте, господа — надвика той разгорещените спорове, — трябва да има някаква възможност да прогоним генерал Коуп от сигурното му убежище!

— Коуп е опитен пълководец — отговори лорд Джордж Мъри, главнокомандващият бунтовническата армия. — Много добре знае, че не можем да го нападнем на такова място. Затова ще стои там и ще чака, докато пристигне подкрепление от Лондон и ни заклеци в тази неудобна позиция. Аз бих предложил да се оттеглим навреме. Хората му са уверени в силата си, което е много важно, макар че повечето са посещавали военната академия, но никога не са влизали в бой.

Джордж Мъри беше едър, елегантен мъж в началото на петдесетте, надарен стратег, който се бе присъединил към армията на принца в Пърт и беше готов да рискува за краля и родината не само значителното си богатство, но и живота си. Ала не беше готов да загуби и едното, и другото заради сляпата омраза и некомпетентността на чужди хора — качества, които за свое съжаление бе открил у принц Чарлс. Принцът остана много разочарован, когато водачите на клановете настояха военното ръководство да бъде поето от генерали. Много повече му се искаше той лично да води шотландците от победа към победа, възседнал белия си жребец.

— Ако имаме глупостта да нападнем Коуп отстрани — подчерта лорд Джордж, без да се притеснява от гневното лице на принца, — оръдията му ще ни накъсат на парченца още преди да сме прекосили и половината равнина.

— Вие очевидно не храните особено доверие в нашата армия, сър — промърмори сърдито Уилям О'Съливан. Ирландецът беше близък приятел и съветник на принца и застъпваше мнението, че главното командване е трябвало да бъде поверено единствено на него. Завистта го караше при всеки удобен случай да очерня и злепоставя Мъри. Още повече, че братът на лорда беше от най-яроствните вити и правителството му бе предложило висок пост в армията на Хановърците. О'Съливан използваше тези факти, за да внушава на Чарлс, че генералът би могъл да бъде предател и шпионин и, че трябва да се пазят от него.

Лорд Джордж обаче не се остави да го предизвикат.

— Лъжете се — отговори спокойно той. — Изпитвам огромно уважение към смелостта и усърдието на нашите шотландци. Именно

затова държа всички да останат живи.

— Безброй битки са се водили в равнинни области — продължи да го дразни ирландецът. — И при най-добро желание не мога да проумея защо вие имате проблеми да се сражавате тук.

— Тогава ще ви обясня, сър. Ако сражението в равна местност има изгледи за успех, една срещу друга трябва да застанат две горедолу равни по численост и въоръжение армии. За съжаление тук случаят не е такъв — ние нямаме оръдия, нямаме почти никаква кавалерия, твърде малко от войниците ни умеят да си служат с мускет. Те са овчари и рибари, въоръжени единствено с ками или ръждясали мечове. Естествено за водачите на кланове и за офицерите е въпрос на чест да се бият в първата редица, но и те не могат да направят нищо срещу оръдията и точните стрелци на Коуп. А щом водачите паднат мъртви, овচারите и рибарите с право ще се запитат за кого всъщност рискуват живота си.

Всички водачи на кланове закимаха одобрително.

— Нашата сила се състои в ефекта на изненадата — изръмжа старият Макдоналд от Кепох. — Трябват ни възвишения, трябва ни прикритие, за да не могат новомодните оръжия на англичаните изобщо да влязат в употреба.

— Аз съм на същото мнение — подкрепи го Лохиел. — На открито ще стане кървава баня.

Колкото и да беше недоволен, принцът разбра, че ако се впуснеше в спор с тези опитни мъже, щеше неминуемо да загуби уважението им.

— Имате ли други предложения, генерале? Не можем ли по някакъв начин да се отървем от Коуп? Не е ли възможно да се възползваме от мочурището в наша изгода?

Лорд Джордж се обърна към Лохиел.

— Доналд, доколкото знам, твоите хора са изследвали мочурището. Възможно ли е армията да премине през него?

Под мъдрото ръководство на Лохиел кланът Камерън беше изиграл решаваща роля във всички досегашни победи на бунтовниците. Доналд беше благоразумен мъж, който запазваше хладнокръвие даже в най-горещите битки. Макар и предан на делото на Стюартите и твърдо решен да помогне на принца да извоюва победата, той мразеше неизбежно свързаното с това кръвопролитие.

— Брат ми Александър лично огледа местността — съобщи отмерено той. — На места тинята стига чак до хълбоците, навсякъде гъмжи от водни змии и увивни растения. Той прецени, че ще са необходими най-малко четири или пет часа, докато прекосим блатото, но преминаването ни ще бъде свързано с толкова шум, че ще събудим половин Единбург. А ако Коуп усети маневрата ни, шепа стрелци ще са достатъчни да ни изпозастрелят като патици в езеро.

— Няма ли път, който води през блатото? — попита гневно принцът.

— Има, но надали можем да го наречем път, защото е в жалко състояние. Освен това не води към лагера на Коуп, а свършва встрани от него в нива с жито. За съжаление тя е вече ожъната и не предлага прикритие.

— Въпреки това трябва да тръгнем във фронтална атака — настоя Чарлс Стюарт. — Трябва ни още една победа, и то бързо. Лорд Джордж с право посочи, че Коуп очаква подкрепление от Лондон, но това не е всичко. Холандците, които са съюзници на англичаните, смятат да прекосят морето, за да защитават границите, а моят братовчед, херцог Къмбърленд, бе настойчиво посъветван от баща си да изтегли войските си от Фландрия и да ги върне в родината. Ако сега покажем слабост или нерешителност, ще загубим всичко, което сме спечелили. Но ако извоюваме още една победа, към нас ще се присъединят десетки хиляди лоялни яcobити в Англия и Уелс и ще продължим триумфалния си поход към Лондон!

Водачите на кланове също бяха наясно, че една голяма победа щеше да направи принца господар на Шотландия. След това можеха да проведат преговори с Англия за мирно решение на конфликта. В продължение на много векове двете страни бяха живели една до друга с различни владетели, без да водят войни, и при взаимна добра воля това щеше отново да стане възможно, защото повечето шотландци искаха само онова, което им принадлежеше по право: земите си и собствен крал.

— Е, господата? — Лорд Джордж върна мислите им от смелите мечти към суровата действителност. — Имаме само две възможности: равнината и мочурището. Нито една от тях не обещава победа, затова предлагам комбинация. Ще разделим силите си. Мнозинството ще тръгне през мочурището рано преди разсъмване, а една малка група ще

се приближи към лагера на Коуп от изток. Тази маневра за отклоняване на вниманието би могла да излезе успешна — с малко повече късмет и с божията подкрепа.

— Блестяща стратегия! — Принцът въодушевено удари с юмрук по масата. — Съгласни сме напълно.

Въпреки това генералът се обърна учтиво към вождовете.

— Имате ли въпроси? Възражения? Предложения?

Всички бяха съгласни с плана му и много скоро новината, че Коуп ще бъде нападнат на разсъмване, се разпространи като огън по целия лагер на бунтовниците.

Александър Камерън и Алуин Макайл изслушаха мълчаливо подробния доклад на Лохиел за военния съвет. Те знаеха, че водачът не е въодушевен от плана за нападение, но пътят през блатото наистина беше единственият шанс да обезвредят, поне отчасти, убийствената артилерия на Коуп. Алуин веднага бе изпратен да информира останалите офицери от клана, че хората им трябва да са готови за поход в четири сутринта.

Алекс съзнаваше, че има спешна нужда от няколко часа сън, ако искаше да преживее следващия ден. Въпреки това се изкачи на близкото възвишение и се загледа с копнеж на юг. Катрин бе обсебила мислите му. Лекият бриз сякаш ухаеше на косата и кожата ѝ и дори бледата синкава луна над мочурището му напомняше за сияещите ѝ очи. Всяка сутрин, щом се събудеше, образът ѝ изникваше пред очите му, а вечер, преди да потъне в тежък сън, прекрасното ѝ овално лице му се усмихваше за лека нощ.

Много по-често, отколкото си признаваше, го обземаше желание да притежава отново мекото ѝ тяло и тогава погледът му неволно се устремяваше към покритите коли в края на лагера, населени с безименни жени. За няколко монети те бяха готови да го дарят с лицемерна страст и любов, а и никой не можеше да обвини мъж, който на разсъмване щеше да се изправи срещу смъртта, че за минути се е отдал на илюзията да държи в обятията си съпругата или любимата си.

Преди време Алекс също се задоволяваше с тази продажна любов, тъй като след смъртта на годеницата си не искаше да поема отговорност за друг човек и да има сериозна връзка. Никога вече не искаше да види онзи особен израз в женските очи, онази смесица от

надежда, доверие, несигурност и желание. Ала един ден откри точно този израз в теменуженосините очи на Катрин и, което беше още по-лошо, неговите собствени очи изразяваха същите чувства винаги когато я гледаше.

Алекс не искаше и не очакваше, че може да му се случи такова нещо, след като дълги години беше убеждавал сам себе си, че се е превърнал в съвършения безсърдечен, нагъл и безскрупулен негодник. Жените бяха привлечени от забележително красивия и загадъчен мъж и той имаше достатъчно метреси, които го даряваха с физическо удовлетворение, без да ограничават свободата му. Този начин на живот му беше много приятен — докато срещна Катрин и се влюби в нея...

Сантименталността и романтичността можеха да имат катастрофални последствия за всеки воин — и не само лично за него, а и за десетките мъже, които се доверяваха сляпо на водача си. Ако по време на битката мислите му бяха другаде, това беше равносилно на смъртна присъда.

Не, Алекс наистина не беше искал тази любов, най-малкото точно в този период от живота си. Той беше изпратил Катрин обратно в Англия, защото искаше тя да е на сигурно място. Мотивът му беше благороден — но и обвързан с известни задни мисли. Щом отново се озовеше между сънародниците си, между богатите и надменните, между суетните дами и не по-малко суетните господа, които рецитираха стихове и миришеха на помада за коса, Катрин вероятно щеше да съжали, че се е омъжила за него. Суровата красота на Шотландия, естествеността на планинците и старинната крепост Ахнакари — всичко това я бе възхитило, защото беше в ярко противоречие с досегашния ѝ затворен живот. С поглед назад тя сигурно щеше да го възприеме само като вълнуващо приключение, като кратък епизод...

Двамата бяха прекарвали само пет седмици заедно и бяха живели в непрекъснато любовно опиянение, но нима не беше самоизмама да вярваш, че мъж и жена от два толкова различни свята могат да бъдат щастливи заедно завинаги! Алекс знаеше много добре, че животът, с който Катрин беше свикнала, беше непоносим за него; като Рефър Монтгомъри той бе опознал до насита така нареченото изискано общество и никога нямаше да се върне в него. И обратното — той не

можеше да си представи, че Катрин би издържала дълго в откъснатите от света шотландски планини.

Алекс пое дълбоко въздух и енергично прогони от главата си всички мисли за далечната си съпруга. Вече не изпитваше желание да отиде при проститутките в покритите коли; сега се нуждаеше само от едно хубаво питие и от компанията на добри приятели.

С доволна въздишка Лаурън Камерън отпусна в хладната трева дългите си крака, с които беше обгърнала мъжа. Едва сега усети, че в гърба ѝ се бяха забили дребни камъчета, но няколкото драскотини бяха малка цена за удоволствието, което беше получила.

Тя усещаше отпуснатия член на Аласдейр в утробата си, а главата му почиваше в свивката на шията ѝ. С усмивка помилва влажните черни къдрици, безкрайно щастлива, че най-последно беше спечелила.

Колко нощи беше лежала будна, изпълнена с копнеж да държи Александър Камерън в обятията си? Само по тази причина понасяше без оплаквания студа и влагата, докато покритата ѝ кола се търкаляше миля след миля по неравните пътища. През последните осем години тя бе живяла в Ахнакари — дом, който според нея беше затвор и който трябваше да напусне на всяка цена. Беше умолявала толкова настойчиво, че Лохиел най-сетне ѝ позволи да придружава мъжете от клана във военното им приклучение. Докато маршируваше в свитата на принца по улиците на Единбург, сърцето и биеше триумфално и тя едва не се пръскаше от радост. В този град беше прекарала първите дванадесет години от живота си и оттогава не беше минал ден, в който да не беше копняла да се върне в него.

Най-последно беше свободна, но сега това не ѝ беше достатъчно. Не искаше да се наслаждава сама на вълнуващия живот в големия град. Искеше до себе си мъж — Александър Камерън.

Тя се възхищаваше от него много преди първата им среща. Докато той живееше в изгнание, непрекъснато слушаше истории за опасните му приклучения. Гледаше портрета му в картинната галерия и мечтаеше за Камшройнайх Дуб — за Тъмния Камерън, както често го наричаха в клана. Когато Лохиел най-сетне повика младия си брат в родината, Лаурън зачака пристигането му с такъв трепет, сякаш беше годеница.

Никой не беше очаквал Александър да си доведе съпруга — и то англичанка, сасенах! Лаурън намрази от пръв поглед красивата руса дама с пронизващи сини очи и изпита безкрайно облекчение, когато до ушите ѝ стигна, че двамата били принудени да се оженят и, че Аласдейр използвал англичанката като заложница, за да стигне цял и невредим до Шотландия.

Убедена, че крехката англичанка не може да го задоволи, Лаурън се опита да го прелъсти още първата вечер след пристигането му и очевидно направи тактическа грешка. За свое най-голямо учудване тя получи груб отказ и жаждата ѝ за отмъщение избухна с такава сила, че я обсеби безумната идея да помогне на враждебния клан Кембъл да отвлече англичанката. Аласдейр успя да освободи съпругата си, но само след няколко дни я отпрати обратно в Англия. Нима любящият съпруг действаше по този начин? Възможно ли беше силен и чувствен мъж като него да издържи дълго без жена при този уморителен и напрегнат поход?

Изпълнена с удовлетворение, Лаурън беше забелязала, че през последните седмици Александър все по-често поглъщаше с погледи пищните извивки на тялото ѝ, а когато тази вечер бе излязла от колата за кратка разходка, той явно я бе последвал.

— Щастлива съм, че тази нощ дойде при мен, Аласдейр — пошепна тя. — Ние с теб сме определени един за друг, ти го знаеш също така добре, както аз. Най-после чакането свърши.

Той притисна устни към гладкото ѝ рамо.

— Права си, момиче... не можеше да бъде по-хубаво.

Гласът и широкият шотландски диалект рязко изтръгнаха Лаурън от блажената отпуснатост. Смаяна, тя отвори кехлибарените си очи и с такава сила блъсна мъжа, че той се приземи във влажната трева.

— Какво правиш, по дяволите? — извика гневно той.

Коленичила до него, тя огледа лицето му на слабата лунна светлина и сърцето ѝ спря да бие. Черните къдрави коси бяха на Аласдейр, очите му бяха също така тъмни, миглите гъсти, брадичката ъгловата, а тялото силно и мускулесто, но едва сега забеляза, че раменете му бяха значително по-тесни.

— Негодник! — изсъска тя. — Проклет негодник!

— Ама какво ти става, сладката ми...

Лаурън се хвърли върху него, издра лицето му, забарабани с юмруци по гърдите му и заби зъбите си в ръката, с която мъжът се опита да я спре.

— Мръсник! Жалко копеле!

Непознатият ѝ удари такъв шамар, че главата ѝ отхвъркна настрана, хвърли я по гръб и я затисна с тежестта си в тревата. Лаурън съскаше като разярена дива котка, наричаше го с най-мръсните думи, които знаеше, и риташе като побесняла, но той я държеше неумолимо, докато яростта ѝ отслабна.

— Успокои ли се най-сетне? — попита трезво той, когато тя се отпусна под него и червените ѝ коси се разпиляха на всички страни.

— Веднага ме пусни, грубиянино!

— Преди десет минути поиска от мен нещо друго!

— Преди десет минути бях убедена, че си... — Лаурън не довърши изречението. Защо беше толкова сляпа, толкова глупава? Как можа да сбърка този... този глиган с Аласдейр?

— Помислила си, че съм друг мъж — ухили се шотландецът. — Щастливец е този Аласдейр!

— Ти си знаел? Знаел си и въпреки това ме...

— Когато извика името му, вече не можех да спра... нямаше да го направя даже да ме беше нарекла папа!

Лаурън се опита да сдържи гнева си.

— Сигурно още от самото начало си разбрал, че те бъркам с някого! Защо само ме зяпаше, защо не каза нито дума?

— Защото си помислих, че сънувам — призна честно мъжът. — Ти се появи изведнъж и преди да се усетя какво става, беше свалила всичките ми дрехи! Какво можех да направя? Да не мислиш, че има на света мъж, който би отпратил жена като теб?

Макар и неохотно, Лаурен призна, че той имаше право. Тя се бе нахвърлила върху него като лъвица, без дори да го погледна както трябва...

— Е, случи се — прошепна горчиво тя.

— Така е, момиче. — Той приглади назад буйната червена коса и погледна с копнеж чувствената ѝ уста. Устните ѝ бяха подути от целувките му, коравата му ръка беше оставила червена следа върху нежната и буза. Собствените му бузи бяха издраскани, а по време на страстната любовна игра тя беше забила остриите си нокти в задника му

и той още усещаше болка. Но какво значение имаше това в сравнение с дивата ѝ страст...

Лаурън не се възпротиви, когато езикът му се плъзна по шията ѝ, не се опита да се отбранява, когато жадните му устни засмукаха зърното на гърдата ѝ.

— Да не мислиш, че съм ти простила?

— Нали сама каза, че вече се е случило? Какъв смисъл има да се джавкаме като куче и котка?

Членът му отново се втвърди и триенето му в бедрата ѝ я възбуди дори повече от милувките. Вярно, той не беше Аласдейр, но без съмнение беше силен мъж, а тя твърде дълго беше копняла за плътските радости. В Ахнакари любовник ѝ беше Струан Максорли, но в последно време не искаше и да знае за нея, вероятно защото беше заподозрял, че тя не беше съвсем невинна в отвличането на Катрин. Във всеки случай отдавна ѝ беше омръзнало да играе ролята на невинна девица и в студените нощи да се мята без сън в коравата си постеля, докато от всички коли наоколо се носеха любовни стонове.

Лаурън затвори бадемовидните си кехлибарени очи, обхвана здраво раменете на мъжа и разтвори крака, за да го приеме по-дълбоко в себе си.

Скоро след това двойката беше толкова заета с любовната игра, че изобщо не забеляза приведените фигури, които се промъкваха през високата блатна трева. Тримата носеха червени мундири и сини панталони и се разбираха с жестове, докато обкръжаваха сплетените голи тела.

Водачът се ухили жадно и проследи заинтересовано как жената застана и се опъна като струна. Капитанът, който беше изпратил тримата на разузнаване, сигурно щеше да ѝ се зарадва, все едно дали щеше да им предаде военна информация или не.

Сержантът не посмя да стреля, защото не искаше да вдигне на крак цялата бунтовническа армия. Вместо това извади камата си и я заби между плешките на пъшкация мъж.

Александър чу пронизителния крясък на някаква нощна птица, спря и плъзна поглед над тъмното тресавище. Беше си заповядал да обиколи три пъти лагера и обиколката му се отрази много добре.

Нервите му вече не бяха опънати до скъсване, тялото престана да го мъчи, отново можеше да мисли ясно.

При третата обиколка успя да съсредоточи вниманието си върху предстоящата военна акция. Беше напълно съгласен с преценката на Лохиел: ако Коуп узнаеше, че бунтовниците са замислили фронтално нападение, шансовете им за успех ставаха нищожни. Прекосването на блатото трябваше да стане в пълна тишина и мрак, за да не оставят време на генерала да премести проклетите си оръдия на друга позиция. Ефектът на изненадата открай време играеше съществена роля във военното изкуство на планинците, особено когато беше съчетан с бързина.

Да имаха някаква възможност да разколебаят увереността на генерала в абсолютната защитеност на лагера му! Ако подкопаеха железната дисциплина на войниците му, ако намереха начин да ги паникьосат, както преди няколко дни на Колтс Бридж...

Споменът за онази случка накара Алекс да се изсмее. Той тъкмо беше на път към Единбург с малък отряд от клана Камерън. Всъщност трябваше само да разузнаят кое място ще изберат англичаните за дефанзивата си, но хората му горяха от желание най-сетне да влязат в бой, защото, с изключение на няколко безобидни сблъсъка с правителствените патрули, те все още не бяха имали възможност да пуснат в употреба мечовете си, откакто бяха тръгнали от Гленфинан. Затова, когато забелязаха от другата страна на реката две драгунски дружини, веднага поискаха да ги нападнат, но преди Алекс да даде заповед за атака, драгуните хукнаха да бягат, като че дяволът ги гонеше по петите.

Планинците гледаха подире им със зяпнали уста, смаяни от страхливостта на неприятеля. Както по-късно узнаха, драгуните препускали чак до Лейт, без да проверят дали някой ги преследва.

Само един офицер не напусна мястото си на моста, напразно опитвайки се да спре бягащите. Когато видя чернокосия мъж, възседнал огромен черен жребец, който го наблюдаваше от другата страна на място, той остана като прикован на позицията си.

Алекс също го позна веднага: скованата поза, широкоплещестата фигура, безупречната униформа с блестящи месингови копчета, арогантните черти на лицето... Това не беше никой друг, освен

Хамилтън Гарнър! Студените зелени очи искряха от омраза. Двамата мъже се гледаха от двете страни на моста, без да се помръднат.

След онзи дуел в двора на Розууд Хол лорд Ашброк, бащата на Катрин, беше заявил, че раната на Гарнър не е смъртоносна, но Алекс не очакваше да се срещне с високомерния старши лейтенант — междуременно явно повишен в капитан, на стотици мили от Дерби. Дамиен Ашброк му беше съобщил по куриер, че Гарнър търси навсякъде Рефър Монтгомъри и Катрин, буквално вманиачен от идеята да си отмъсти за претърпяното унижение.

Докато полкът му бягаше, Хамилтън Гарнър извади меча си и препусна към каменния мост. Нима този нагъл глупак отново искаше да го предизвика на дуел? Алекс така и не узна, защото няколко офицери се нахвърлиха върху капитана си, за да му попречат да се сражава сам.

Докато стоеше сега в края на лагера, Алекс си припомняше колко разочарован беше онзи ден. Страшно му се искаше отново да кръстоса оръжие с Гарнър, защото при първия дуел беше допуснал ужасната грешка да не нарани драгуна смъртоносно. И до днес не можеше да си обясни защо го бе оставил жив. Със сигурност не от уважение или възхищение. Може би защото беше видял сред купчината зрители едно смъртнобледо лице с разширени от ужас теменуженосини очи и дълги руси коси...

Тихи стъпки го изтръгнаха от мислите и ръката му светкавично се склочи около дръжката на пистолета, който беше мушнат в колана му. Човек, който се приближаваше изотзад, със сигурност не му мислеше доброто. Алекс беше съвсем сам — нещо, което се случваше твърде рядко, защото Лохиел беше възложил на Струан Максорли, капитана на личната му гвардия, да охранява зорко най-младия му брат. Главата на клана беше узнал, че смъртният враг на Алекс, херцог Арджил, е увеличил възнаграждението за залавянето на Камшройнайх Дуб от десет на двадесет хиляди фунта. Освен това се говореше, че Арджил бил наел професионален убиец, мъж с псевдоним „Французинът“, който се хвалел, че досега нямал нито един пропуск в стрелбата. Самият Алекс не беше особено разтревожен от тези новини — в крайна сметка кръволиците на херцога го гонеха вече цели петнадесет години, — но Лохиел не беше спокоен като него. Оттогава или Струан, или Алуин го следваха като сенки по петите, но нито един

от двамата не беше толкова глупав да се приближи изотзад, и то нощем.

— Простете, господарю...

Алекс се приведе рязко и едновременно с това извади пистолета. Възрастният, бедно облечен мъж уплашено вдигна ръце, отстъпи няколко крачки назад и с треперещ глас помоли за милост.

Алекс се изправи, озова се е един скок при стареца и го сграбчи за раменете.

— Ти си един проклет глупак! Откъде можа да ти хрумне, че трябва да ме издебнеш изотзад?

— Аз не ви дебна, господарю — заекна стреснато мъжът. — Вървах тихо само защото не исках да смутя размишленията ви. Видях, че обмисляте нещо важно, и реших да почакам, докато свършите.

Алекс го пусна и прибра пистолета си под колана.

— И какво, по дяволите, е толкова важно, че рискува да получиш куршум в главата?

Старецът се поуспокои и преглътна шумно.

— Името ми е Андерсън, сър... Робърт Андерсън и знам, че нощта е кратка и, че си имате много работа, но щом чух заповедта за утре сутрин, реших, че веднага трябва да говоря с вас.

— И за какво си дошъл да говориш с мен, Робърт Андерсън?

— Аз живея с тримата си синове северно от Престън. Там отглеждаме овце заедно с брат ми Лаклан. Имам още един брат, името му е Кола, който плува с малката си лодка по крайбрежието между Абърдийн и Единбург.

— Разбирам, брат ти пренася контрабандни стоки... Продължавай, ако обичаш.

— Ами нашите овце... понякога се разбягват, защото им се дощява да полудуват в солената вода. Първият път, когато се разпиляха, ни трябваше цял ден и цяла нощ, за да ги върнем, защото заобиколихме цялото блато. Но после, когато отново избягаха... ами, Кола тъкмо ни беше дошъл на гости и ни показа път през вонящото блато.

Александър усети как космите на тила му настръхнаха.

— Значи ли това, че има втори път през тресавището? Път, който не е обозначен на картите?

— Точно така, господарю. Във всеки случай не вярвам да го има на картите, щом нито аз, нито Лаклан знаехме за него, макар че сме прекарвали целия си живот тук. — Старецът разпери ръце и вдигна рунтавите си вежди. — Не казвам, че е нещо повече от пътека, но по него се напредва бързо, защото почвата е твърда и краката не пропадат в тинята, както е по другия път.

Алекс едва успяваше да подреди мислите си. Възможно ли беше щастието да им се усмихне? Наистина ли имаше път, познат само на няколко местни контрабандисти?

— Би ли могъл да ми покажеш на картата къде точно минава тайната пътека, Андерсън?

Мъжът почеса замислено бузата си, после се хвана за главата, покрита с редки червени косми.

— Да, мисля, че ще мога... Макар че ще се справя по-добре, ако ви отведа там.

— Слушай, приятелю, ако онова, което ми каза, е вярно, след няколко часа ще преведеш цялата ни армия по тайната си пътека!

Андерсън се ухили, нахлупи вехтата си синя шапка и Алекс бързо го поведе през лабиринта от лагерни огънове и хъркащи мъже към палатката на лорд Джордж. Генералът не беше особено въодушевен, че го събудиха така внезапно, но недоволството му бързо отлетя, щом изслуша историята на Андерсън. Алекс и старецът бяха изпратени да огледат пътеката, а лорд Джордж лично събуди принца и свика офицерите на военен съвет. Разработиха нов план за сражението, който бе одобрен от всички. Към два часа сутринта Алекс се върна и потвърди съществуването на пътя, както и годността му да издържи преминаването на армията. Само след час шотландците се събраха в края на черното тресавище, обгърнато в мъгла.

3

Самотният пост в края на ожънатата нива се стресна от неясен шум. Можеше да го сравни само с бръмченето на огромен рой пчели, приглушено от мъглата, която висеше над морето като тънък воал, но към блатото се сгъстяваше и образуваше висока бяла стена, която беше в постоянно движение.

Редник Джеймс Уолъс нямаше никакво желание да стои на пост. Цяла нощ беше мръзнал, изложен на влажния морски бриз, и вече се стряскаше и от най-лекия шум. Беше си наклал огън от клонки и слама, но той нито го стопляше, нито му носеше утеха. Трепкащите пламъчета правеха призрачните очертания на мъглата още по-гротескни. За щастие постепенно се разсъмваше — той започна да различава отдалечения на километър лагер. Скоро щеше да изгрее слънцето и да прогони мъглата, мастиленочерното море щеше да се оцвети в синьо, заоблените хълмове зад Единбург щяха да изникнат на хоризонта. От околните села щяха да тръгнат селяни с тежко натоварени каручки, за да продават стоките си в големия град.

Уолъс се прозина, почеса се между краката, усети след това една човешка потребност и отвори панталона си. Изръмжа облекчено, когато горещата жълта течност се изля върху земята и вдигна малко облаче пара. Без да посегне към мускета си, той погледна с копнеж към хоризонта и се зарадва на първите тънки розови златни ивици. Крайно време беше да го сменят. Някой друг трябваше да дойде и да стои на стража край това проклето блато!

Странният шум се чу отново, този път по-близо. Мъглата бавно се вдигаше и от другата страна на ожънатата нива се провидя нисък жив плет. Уолъс смръщи чело и невярващо потърка очите си. Вчера този плет го нямаше! Сигурно след дългата нощ страдаше от халюцинации, защото плетът най-неочаквано се раздвижи, затъркаля се по нивата като огромна черна вълна.

Войникът зяпна смаяно, когато най-сетне му стана ясно какво виждаше. Това не беше плет! Това бяха войници! Стотици... Хиляди...

Изчадия на ада, изникнали от тресавището!

— Бунтовници! — изохка той. — По дяволите, бунтовниците идват!

Уолъс се обърна рязко и се наведе да вземе мускета си, но той беше изчезнал. Вместо това пред него застана ухилен великан, намигна му весело и му подаде пушката.

— Нея търсеше, нали? — попита Струан Максорли. Уолъс кимна глупаво и посегна да вземе оръжието си, но окаляната лапа на великана се стрелна светкавично напред, сграбчи го за китката и я стисна с такава сила, че войникът се почувства като в менгеме. Чу се сухо прашене, когато костите се счупиха, и той понечи да изкрещи, но в следващата секунда в гърлото му се заби остра кама и той само изхърка задавено, преди да се строполи на земята, облян в кръв.

Максорли изрита мъртвия към долчинката, изтри ножа си в униформата и махна на дузината мъже, които изникнаха около него сякаш от нищото.

— Само един — изпухтя презрително той. — Тези нагли копелета са ни удостоили с един-единствен пост! Къде остана предизвикателството?

Александър Камерън сложи ръка на рамото му.

— Сигурен съм, че през следващите часове ще имаш достатъчно случаи да докажеш смелостта си.

Той размаха ръка — уговореният сигнал, че въздухът е чист. Жестът се повтори на равни разстояния по продължение на тресавището и само след секунди лорд Джордж Мъри даде знак на своя гайдар. Страховитият вой на гайдата се надигна към небето, все по-силен и по-могъщ, примеси се със звука от други гайди, докато шумът стана оглушителен.

Какофонията преследваше двойна цел — да свика собствените хора за нападение и да всее страх и ужас сред неприятеля.

Всички бунтовници, с изключение на ариергарда вече бяха преминали тресавището и само след секунди земята се разтрепери под тропота на хилядите тежки ботуши. Който имаше мускет или пистолет, изпрати изстрел към белите палатки на лагера, но не си направи труд да зареди отново оръжието си, а го захвърли небрежно настрана и извади тежкия двуостър меч, който никой не умееше да върти така умело като шотландците.

Изтръгнати от съня от рева на гайдите, войниците на Коуп изскочиха от палатките и изведнъж се озоваха сред бушуващо море от мечове. Бойните викове проглушиха ушите им. Нищо чудно, че повечето се паникьосаха. Всеки тичаше безцелно насам-натам, небрежно вързаните коне се откъснаха и хукнаха да бягат, стотици драгуни се втурнаха да ги гонят. Който успя да възседне коня си, препусна като подгонен и се спаси по пътя към крайбрежието.

Като видяха паническото бягство на драгуните, простите войници последваха безславния им пример и също се обърнаха в бягство. Който беше достатъчно смел — или глупав — да се опълчи срещу врага, беше смазан, защото тънките английски байонети не можеха да устоят на дългите и дебели мечове.

Само в края на лагера бе предприет сериозен опит неприятелят да бъде спрял. Капитанът, който командваше артилерията, имаше достатъчно авторитет, за да предотврати избухването на паника сред хората си. Подчинявайки се на заповедите му, те обърнаха масивните бронзови оръдия. Всички съзнаваха, че само тежките топове все още биха могли да обърнат битката.

Ала Александър Камерън не се уплаши от оръдията. Той препусна право към зейналите дула, следван по петите от Струан Максорли и Алуин Макайл, които водеха полка на Камерънови. На сто метра пред целта Алекс размаха меча си високо над главата и изрева прастария боен вик на клана:

— Давайте, кучи синове! Вървете и яжте сурово месо!

Въпреки безумната си смелост той не можа да предотврати първия залп на оръдията, който причини значителни щети. Десетки планинци бяха разкъсани от гюлетата или разпръснати на всички страни, самият Алекс усети въздействието на взривната вълна, която изкара въздуха от гърдите му. За момент той нито виждаше, нито чуваше, но ръцете му се раздвижиха от само себе си и нанесоха първите убийствени удари върху най-предната редица артилериисти. Мечът му помиташе неприятелите и той напредваше неумолимо. Опиянението на битката го завладя. Чувстваше се всемогъщ, най-сетне освободен от демоните, които го бяха преследвали в продължение на петнадесет години. За да отреагира по някакъв начин сляпата си жажда за отмъщение, той бе участвал в няколко войни като наемник, но този път имаше съзнанието, че се бие за справедливо дело. Биеше се за

Шотландия, за своята родина, за семейството си, за честта на предците си. Биеше се и за самия себе си, за правото да живее, където иска — и с когото иска! Биеше се за Катрин, за правото си да я обича. Катрин...

— Алекс! Зад теб!

Камерън реагира светкавично, но въпреки това закъсня. Обърна се и видя дулото на пистолета само на сантиметри от лицето си.

Видя как пръстът натисна спусъка... и нищо повече. Отхвърлен назад, той падна върху един мъртъв войник, вонята на обгорена плът го удари в носа, безумна болка в главата го лиши от съзнание. Най-после потъна в благословен мрак...

Генерал сър Джон Коуп беше в паника. Бунтовниците бяха изникнали от нищото и не само бяха разкъсали утринната тишина, но и бяха разрушили дисциплината на правителствените войски. Бяха залели лагера на Коуп като същински потоп и бяха напоили земята с кръв. Драгуните избягаха първи, а смелите артилеристи успяха да дадат само един залп, преди да ги избият.

Подпомогнат от адютантите си, Хоум и Лоудън, генералът се опита да спре масовото бягство. Отчаян той даде заповед да стрелят по бегълците, но дори тази драстична мярка не донесе никаква полза. Коуп и офицерите му бяха повлечени от течението. Притиснати между десетки бързаци мъже и подплашени коне, те се носеха напред и спряха едва на височинката в края на долината.

Слаба утеха беше, че някои от капитаните му — на първо място Уайтфорд, Скот, Лофтъс, Кейн и Симънс — показаха невероятна смелост. Капитан Гарнър, когото драгуните за втори път изоставиха, също бе събрал шепа войници около себе си и се биеше геройски. Но каква полза, след като голямата част от армията бягаше или треперейки падаше на колене и се предаваше в плен?

Позорното поражение на английската армия извика сълзи в очите на Коуп. Едновременно с това той се възхити на смелостта и хитростта на противника. Лорд Джордж Мъри беше планирал и провел блестяща атака, а хората му бяха извършили чудото да прекосят блатото през нощта в пълна тишина и да сварят неприятеля абсолютно неподготвен. До днешния ден Коуп беше смятал разказите за бързината и майсторското владееие на двуострия меч за преувеличени, но сега се

надяваше пламенно никога вече да не стане свидетел на подобно клане.

— Сър, погледнете там!

Генералът стегна юздите на коня си и погледна към равнината, където под ликуващия рев на бунтовниците току-що беше издигнат червено-белият флаг на Стюартите.

— Трябва веднага да се оттеглим в Единбург — настоя адютантът. — Защото кавалерията им сигурно ще ни преследва!

— Къде виждате кавалерия? — попита горчиво Коуп. — Или пък артилерия? Или оръдия, по-мощни от нашите? — Без да чака отговор, той продължи: — Сега те разполагат с нашите тежки оръдия, с нашите оръжия, с нашите муниции, с нашите запаси от храна — да не говорим, че имат и две хиляди пленници!

Макар да не беше убеден в правотата си, адютантът се осмели да възрази:

— Днешната победа на противника беше само една щастлива случайност. Нещо повече, сър, напълно незаслужена случайност. При следващия сблъсък вие със сигурност ще им го върнете.

— При следващия сблъсък? — Зачервените очи на Коуп обходиха гневно групата изнервени офицери. — Господа, вие много добре знаете, че генерал, който е принуден да докладва за подобно поражение, никога не би получил разрешение да повтори грешката си. Победата на бунтовниците в никакъв случай не беше само щастлива случайност — те я постигнаха благодарение на собствената си смелост и на страхливостта на нашите драгуни. Би трябвало да ги окачим на стълбовете по продължение на цялата граница за това бягство! Това би ни спестило усилията да ги ликвидираме със собствените си ръце.

Старши лейтенант Лоудън пребледня.

— Смятате ли, че принц Стюарт ще посмее да влезе в Англия?

— И защо не? — отвърна остро Коуп. — Ако вие бяхте лорд Джордж Мъри и бяхте постигнали такава великолепна победа, каквато той извоюва днес — какво би ви възпряло да продължите по-нататък? Наистина ли мислите, че лорд Джордж ще прояви милост и ще изчака, докато се върнат нашите опитни войски от Фландрия? Или, че принцът ще чака, докато кралят ни най-сетне разбере, че тронът му е в сериозна опасност? Ние се смятахме за непобедими и платихме висока цена за самоувереността си — и можем да платим още по-висока през

следващите дни и седмици, когато стане известно, че шепа брадати селяни, въоръжени само с мечове и коси, са ни обърнали в паническо бягство. С коси срещу най-голямата военна сила в света, само си представете, господа!

Гласът на генерала се пречупи, той се отпусна и изведнъж стана стар, уморен мъж. След последен поглед към бойното поле той обърна коня си и препусна след офицерите си.

Алекс искаше да вие от болка... Мускулите на ръцете му бяха сковани, въжето, с което бяха стегнати ръцете му, се връзваше в плътта и пречеше на достъпа на кръв. В първия момент не можа да си спомни къде се намира и силно разтърси глава, за да прогони мъглата от главата си. Някъде отблизо се чуваше дрезгав смях и задъхани стонове. Шумовете отекнаха оглушително в ушите му, смесиха се с лудото биене на сърцето му и бученето в слепоочията и още преди да отвори очи с огромно усилие, той разбра какво ставаше: изнасилваха любимата му.

Той задърпа въжетата и извика името ѝ, но Ани не беше в съзнание. От бедрата и се стичаше кръв, крехкото ѝ тяло беше в синини и тя реагираше на бруталните тласъци само с тихо скимтене.

— Ани!

Алекс едва не полудя, докато гледаше как зверовете се забавляваха с безпомощната си жертва. Трима братя: Ангъс, Малкълм и Дугъл Кембъл. Клановете Камерън и Кембъл враждуваха от векове, но сватбата на Мойра Кембъл и Доналд Камерън трябваше да сложи край на старата вражда. Бяха поканени и братовчедите на булката и те изиграха отлично ролите си — ядоха, пиха, смяха се и танцуваха, докато младият Камерън реши за малко да остане насаме с любимата си. Тогава те последваха любовната двойка, изненадаха ги в обора, нахвърлиха се върху Алекс и го вързаха.

Насърчаван от рева на братята си, Малкълм изпъшка и се изпразни. Когато усети как тежкото му тяло рухна върху нея, Ани събра последните си сили и замахна с острия камък, който беше напипала в сеното. Улучи мъчителя си в слепоочието и разкъса бузата му. Макар и изненадан, той заби юмрук в лицето ѝ, главата ѝ отхвъркна настрана — и тя престана да диша.

Бесният гняв придаде на Алекс неподозирани сили. Незнайно как, той успя да се освободи от въжетата и посегна с кървящи китки към меча — прастария меч на прадыдо си, който бе измъкнал от скривалището, за да го покаже на Ани. Стисна сребърната дръжка, скочи и размаха тежкото оръжие високо над главата си.

Тримата братя бяха твърде изненадани, за да реагират достатъчно бързо. Ангъс падна пръв под блестящото острие, Дугъл го последва след кратка борба, а Малкълм, макар че успя да избегне смъртоносния удар, беше тежко ранен.

Щом обезвреди противниците си, Алекс посвети цялото си внимание на Ани. Захвърли меча, падна на колене до безжизнената фигура, грабна я в прегръдката си и я залюля като бебе. Ани, голямата му любов, единствената жена, която някога беше обичал, единствената, която щеше да обича...

Ала докато внимателно пригладжаше назад кестенявите къдрици, за да открие окървавеното лице, те изведнъж станаха сребърно руси, а когато тя отвори очи, ирисите им вече не бяха зелени, а теменуженосини. В обятията му се раздвижи не Ани, а Катрин, зарови ръце в косите му и му предложи устните си. Той я целуна с безкрайна нежност и в душата му се възцари мир.

— Кошмарът свърши — пошепна тя. — Можеш да спиш спокойно.

— Не си отивай — помоли я Алекс. — Моля те, не ме напускай.

— Алекс? Алекс, момчето ми, чуваш ли ме?

Какъв беше този нахален глас, осмелил се да разруши красивия му сън?

— Мислиш ли, че ще останат трайни следи от удара?

— Все още не мога да кажа. Виждаш ли, от ушите му продължава да тече кръв. — Меки пръсти обърсаха течността, която се стичаше по шията му. — При рана на главата това е нормално.

Трябва да изчакаме да дойде на себе си. Тогава ще ни каже дали вижда и чува.

Д-р Арчибалд Камерън, брат на Александър, заши зейналата рана бързо и сръчно.

— Имал е дяволски късмет! Ако куршумът беше улучил малко по-надолу, вече щяхме да сме го погребали.

Докато Алуин превързваше приятеля си, лекарят изтри окървавените си ръце в престилката и се зае със следващия ранен.

— Ако повръща, обърни главата му настрани, за да не се задуши — каза още той. — Вероятно ще остане в безсъзнание поне до сутринта, но ако дойде на себе си, налейте в устата му малко от моето уиски срещу болките.

— Това е... добра идея — пророни с усилие Алекс и бавно отвори очи, събрал цялата сила на волята си.

Над него се надвеси усмихнатото лице на Алуин.

— Алекс? — Той се извърна бързо и повика лекаря. — Мисля, че идва на себе си.

— Какво ви казах — нашето момче има дяволски твърд череп! Магическата дума уиски беше достатъчна да го върне към живота. Като си помисля, и аз имам нужда от няколко глътки.

Алекс се опита да извърне глава, но веднага съжали, защото в мозъка му сякаш нахлуха орда дяволи с остри инструменти за мъчение. Изтощен, той затвори очи, но все пак успя да види платната, които не допускаха слънчевата светлина до лицето му. Под тях лежаха ранените, заобиколени от рояци мухи, привлечени от кръвта и изпражненията.

— Алекс?

Очите му не искаха да се отворят.

— В случай, че това те интересува — ние спечелихме!

Спечелили? Какво са спечелили? А, да, битката... Последните кошмарни картини от миналото отлетяха и той принуди замъгления си мозък да мисли.

— Доналд? Принцът? И... другите...

Алуин се ухили.

— Принцът пак е сърдит на лорд Джордж. Генералът му бе възложил да командва ариергарда, за да е сигурен, че няма да се пролее кралска кръв. Когато ариергардът пристигна, битката отдавна беше свършила. Доналд има няколко драскотини, но ти казвам още отсега, че те очаква сериозно дърпане на ушите. Той знае, че брат му се е нахвърлил съвсем сам срещу артилерията.

— Колко... колко са мъртвите?

Макайл вдигна рамене.

— Още не знаем точно, но бих казал, че са не повече от петдесет.

— Само? — учуди се Алекс.

— Да, приятелю — потвърди сияещият Струан. — Щом червените мундири видяха, че не се боим от прехвалената им артилерия хукнаха да бягат или се предадоха на нашите.

— Имаме почти две хиляди пленници — продължи Алуин, — а Арчи трябваше да поиска лекари от Единбург, за да превържат ранените. Бойното поле е покрито с убити англичани. Армията остави всичко — коли, палатки, запаси, оръжия, муниции и дори топовете. За съжаление те няма да са ни от полза, защото в армията ни няма дори един човек, способен да се справи с тях. Въпреки това съм убеден, че тази сутрин свършихме чудесна работа.

— Колко време... колко време бях в безсъзнание?

— Цял ден. Слънцето ще залезе само след час, приятелю.

— Какво... какво се случи?

— Стреляха в главата ти. Имаш късмет, че не ти отнесоха целия мозък. Едното ти ухо беше почти откъснато и Арчи все още не може да каже дали слухът ти не е пострадал.

— Чувам добре — изръмжа сърдито Алекс. — Няма ли кой да накара тези проклетите камбани да замлъкнат!

— Сигурно през следващите дни ще имаш ужасно главоболие.

— Имам го още отсега, освен това страдам от халюцинации...

Алекс отвори очи и в първия миг не повярва в онова, което виждаше — пред него бе застанал едър мъж в яркочервен сатенен панталон, пурпурна жилетка и тъмнокафяв сюртук. Тривърхата му шапка беше със златни кантове, украсена с щраусови пера, а в дантеленото жабо беше втъкната великолепна смарагдова игла.

— Кажи ми, че съм си загубил ума — пошепна безсилно той.

Алуин се засмя.

— Не, не си — и за това трябва да благодариш именно на този човек! Той стоеше зад офицера, който се прицели в теб, и в последната секунда го удари по ръката, така че изстрелът само одраска слепоочието ти. Името му е Фандучи, граф Джовани Алфонсо Фандучи, който непременно искаше да се запознае с прославения „Камшройнайх Дуб“.

— Ти се забавляваш, нали?

— Прав си.

Щом видя, че Алекс е дошъл в съзнание, италианецът свали шапка и изпълни елегантен поклон.

— Ах, синьор Камероне, добре ли сте? Боях се, че съм се намесил твърде късно.

Той говореше английски със силен италиански акцент, дългият му нос потрепваше, острата брадичка подскачаше при всяка дума. Тясното дълго лице беше оброчено с дълга до раменете накъдрена перука.

— Позволете да ви се представя: граф Джовани Алфонсо Фандучи, на вашите услуги. Просто не можете да си представите, синьоре, колко почетен се чувствам, че най-после се срещнах с Тъмния Камерън, за когото съм слушал толкова много. Все още не мога да повярвам в щастието си.

Алуин се извърна настрана, за да скрие усмивката си. Италианецът се изразяваше толкова високопарно. Струан не беше толкова тактичен — той се ухили с цялото си лице.

— Граф Фандучи — прошепна Алекс, — очевидно съм ви задължен... Вие ми спасихте живота...

— Не, не, не, синьоре, за задължение не може и дума да става. Само една малка услуга, нищо повече... Не си струва да говорим...

— Как, за бога, попаднахте на бойното поле?

— Ах, синьор, не доброволно, повярвайте ми! Бандитите ме принудиха. Бях на борда на един кораб — името му беше „Тоскана“, на път към Инвърнес, когато англичаните внезапно ни нападнаха. Взеха в плен целия екипаж, аз също бях пленник, но когато капитанът узна кой съм, ме освободи срещу честната ми дума. За съжаление още щом слязох на сушата, попаднах в ръцете на бандити. Те ме изправиха пред избор: или да бъда обесен, или да работя за тях. Можете ли да си представите — аз, Джовани Фандучи, да бъда застрелян от някакви си бандити!

Оглушал от неспирния поток думи, Алекс поклати измъчено глава. Въпреки болките обаче държеше да разбере кой всъщност беше този мъж.

— Значи ви принудиха да работите за англичаните — като какъв? Италианецът вдигна вежди и стройните му пръсти стиснаха по-силно тривърхата шапка.

— Синьоре, аз съм граф Джовани Алфонсо Фандучи, идвам от Италия, която е неутрална, ала англичаните видяха в мен заплаха, защото желях да предложа услугите си на принц Чарлс.

— О... какви услуги?

Графът се усмихна гордо.

— Аз произвеждам огнестрелни оръжия... най-добрите от тази страна на океана... може би дори най-добрите в света!

Това конте беше производител на оръжие? Смешно и невероятно, реши Алекс. По-скоро си го представяше да свири на арфа в някой бордей...

— Вие не ми вярвате, нали, синьор? — извика графът, видимо засегнат.

Почти на края на силите си, Алекс тъкмо се готвеше да помоли за обещаното уиски, когато видя Алуин и Струан зяпнали смаяно в дулата на два пистолета. Италианецът ги беше извадил толкова бързо, че приятелите изобщо не можаха да проследят движението му. Също толкова бързо той ги завъртя в тесните си ръце и им ги подаде за оглед.

— Аз лично съм ги изработил, джентълмени!

Алуин и Струан се възхитиха искрено на двата бързобойни пистолета, които даваха по четири изстрела един след друг. Алуин помилва страхопочитателно изкусната сребърна украса и малката плочка с името Фандучи, семейния герб и годината 1742.

Той върна оръжието на графа и кимна признателно.

— Майсторско произведение, няма съмнение. За съжаление ние нямаме майстори, които биха могли да научат занаята ви.

— Нямате майстори? — повтори изумено италианецът. — Но аз изминах толкова дълъг път, за да ви помогна в това приключение! В Италия изпитваме голямо уважение към вашия крал Джеймс. Той и синът му заложиха всичко на една карта, нали така се казва?

— Точно така, Стюартите залагат всичко на една карта — повтори с усмивка Алуин. Като установи, че Алекс е затворил очи и диша равномерно през полуотворените си устни, в главата му дойде нова идея.

— А можете ли да обслужвате оръдия, граф Фандучи?

— Естествено, синьоре. Човек, който произвежда добри пистолети, трябва да знае как функционират и големите топове.

— А смятате ли, че ще успеете да обучите няколко от нашите хора да обслужват топовете, които взехме от англичаните?

Италианецът изпъчи гърди.

— Аз, Джовани Алфонсо Фандучи, съм в състояние да науча дори птиците да плуват, ако принцът лично ме помоли!

— Засега е напълно достатъчно да обучите бъдещите ни канонири — отвърна сухо Алуин. — Добре дошли в нашата армия! Естествено първо трябва да поговорим с лорд Джордж Мъри, но съм сигурен, че вашата помощ ще е много ценна за него.

— Трябва да прием наздравича за новия ни другар! — намеси се енергично Струан. — Слушайте, Фандучи, искате ли да сключим малък облог: кой от нас може да понесе повече алкохол?

— О, синьор, това би било нечестно спрямо вас. Моето семейство произвежда най-доброто вино в цяла Италия и даже малките дечица го пият като гроздов сок!

— А готов ли сте да заложите двата си пистолета? — попита Струан, уверен в победата си.

— Пистолетите ми? Знаете ли колко са ценни? Вие какво ще ми предложите, ако спечеля?

— Още по-красиво и опасно оръжие — кръглооката Рита!

Максорли махна на Алуин да мълчи.

Графът въпросително премести поглед от единия към другия.

— Какво означава това... кръглооката Рита? Обяснете, моля.

— Оръжие, което ще издуе красивия ви панталон, синьор!

— Аха, разбрах — промърмори Фандучи. — Това може да бъде само жена. — Той се поклони елегантно. — Съгласен.

Великанът със смях стовари лапата си върху тясното рамо на италианеца и развеселено намигна на Алуин.

— Сигурен съм, че няма да трае дълго... Скоро ще дойда да ти правя компания до леглото на Алекс.

— Кога най-сетне ще получа глътка уиски? — прошепна неочаквано раненият. — Аз имам много по-голяма нужда от него, отколкото вие, пияници такива!

Дерби, декември 1745 година

Катрин внимателно водеше коня си по обляната от слънце горска пътека. Стъпките ѝ скърцаха по замръзналата земя. Дърветата бяха загубили пъстрата си премяна и голите клони се издигаха обвинително към яркосиньото небе. Зимното слънце топлеше гърба на Катрин и тя вдишваше жадно хладния въздух. Бузите ѝ бяха зачервени от препускането по полята, косата ѝ падаше свободно по лавандуловосиния кадифен жакет, силно стегнат в талията. Полата падаше на разкошни дипли до земята, под нея се подаваха кремави дантелени фусти, същите бяха и маншетите на блузата.

Катрин мразеше зимните месеци, особено декември, когато дните бяха отчайващо къси, а времето почти винаги беше толкова неприветливо, че я принуждаваше да прекарва дните си вкъщи, където часовете се точеха безкрайно бавно. Снегът я ужасяваше — не го харесваше даже когато беше дете. Не ѝ беше приятно да се вози на шейна, увита в дебели дрехи, нито да се плъзга по леда. Тази година в Дерби все още не беше паднал сняг, но се говореше, че северната част на страната била сполетяна от ледени ветрове и снежни бури.

Вероятно само неблагоприятното време беше виновно, че Чарлс Едуард Стюарт навлезе безпрепятствено в Англия. Снегът и мъглата попречиха на фелдмаршал Джордж Уейд, трите му батальона и седемте пехотни полка да тръгнат навреме от Нюкасъл и на 8 ноември бунтовниците прекосиха границата. Още същия ден бе обсаден Карлайл. Градът капитулира безусловно на 14 ноември, на следващия ден принцът влезе триумфално в новото си владение и обяви в присъствието на кмета и ликуващото население, че баща му е законният английски крал.

Парламентът, който дотогава непонятно защо не приемаше сериозно опасността от инвазия, най-после взе енергични мерки, за да спре неприятеля. Веднага бяха повикани войски от Фландрия,

помолиха съюзническа Холандия за помощ, а адмирал Върнън получи заповед да премести флотата си от Средиземно море в Ламанша.

За съжаление движението на войските щеше да отнеме много време, а бунтовниците бързо вървяха на юг...

При всяко ново съобщение, което стигаше до ушите на Катрин, тя не знаеше да се радва ли или да плаче. Победата на якобитите при Престънпанс я бе изпълнила с гордост, защото ѝ стана ясно, че Александър и кланът му бяха изиграли решаваща роля за постигнатия успех. От друга страна обаче, баща ѝ беше член на парламента, почти всички приятели и съседи на семейство Ашброк бяха верни на Хановерците. Самата Катрин беше представена в двора и неколkokратно беше разговаряла с хановерския крал.

След падането на Единбург и поражението на армията на Коуп Шотландия практически беше в ръцете на Стюартите. Защо не се задоволяваха с постигнатото? Ако бяха останали в границите на собствената си страна и бяха повели преговори за мир с Англия, сигурно нямаше да се стигне до нови кръвопролития. Вместо това те не само проникнаха в Англия, ами и демонстративно се съюзиха с кръвния враг — Франция, което им струваше загубата на много симпатизанти.

Катрин беше възмутена от клеветите, които се разпространяваха по адрес на планинците. При всяко събиране по-чувствителните дами припадаха от ужас, слушайки разказите как варварите изнасилвали жени, убивали деца и друидите им принасяли човешки жертви на кръвожадните си богове. След пребиваването си в Шотландия Катрин беше готова да протестира енергично срещу подобни лъжи, но като съпруга на английския търговец Рефър Монтгомъри, който в момента беше по работа в североамериканските колонии, кракът ѝ никога не биваше да е стъпвал в планините. Беше ѝ много трудно да слуша безучастно грозните лъжи, затова почти беше престанала да взема участие в светския живот на Дерби.

Страхливите жители на северните градове бяха изпълнили Дерби и даваха своята дан към слуховете, без да са видели нито един бунтовник. В Розууд Хол обаче имаше един участник в битката при Престънпанс — капитан Джон Ловат-Спенс. Тъй като бе ранен в сражението, той беше получил отпуск и на път към дома направи визита на лорд Ашброк. Лейди Каролайн го покани да остане по-дълго

и той се съгласи с удоволствие, защото, макар и десет години по-възрастна от него, домакинята беше много привлекателна дама и още първата вечер го пусна с готовност в спалнята си.

Катрин отдавна беше свикнала със сменящите се любовници на майка си. Освен това капитан Ловат-Спенс беше достатъчно честен да разкаже истината за войната. Той призна, че никога не е изпитвал такъв безумен ужас като в онова ранно утро, когато чул страховитите звуци на гайдите, а от блатото изскочили безброй мъже с голи мечове и им устроили кървава баня. Въпреки това, за разлика от повечето свои другари, той не избягал, а се бил смело. Ранили го в бедрото и дошъл на себе си едва във временния полски лазарет.

Макар и неохотно, той изрази уважението си към принц Стюарт, който посетил ранените неприятели и се осведомил за потребностите им. С пленниците се отнасяли добре, повечето от хиляда и седемстотинте войници били освободени само след няколко дни, при което офицерите трябвало да се закълнат, че вече няма да участват в каквито и да било военни акции срещу принца.

— Повечето офицери обаче не спазиха честната дума, дадена на бунтовниците, и се отправиха към най-близкия гарнизон, за да продължат войната — разказа Ловат-Спенс. — Така направи и един от добрите ви някогашни познати, мисис Монтгомъри — капитан Хамилтън Гарнър. Неговите драгуни избягаха, но той събра около себе си пехотинци и се би като лъв. Падна в плен, но след като го освободиха успя да си пробие път до Единбург Касъл, който, както и преди, е под командата на нашия полковник Джошуа Гест. Гарнър се прояви като смел воин и със сигурност скоро ще бъде произведен в чин майор — а може би вече е получил новите си пагони!

Катрин изобщо не се интересува от героичните дела на бившия си ухажор. Много повече искаше да чуе за един чернокос планинец, но Ловат-Спенс не го спомена с нито една дума. В нощта след разказа му тя отново сънува бойно поле. Все същият кошмар, все същата мрачна долина. Тя беше там, тичаше по напоената с кръв земя и изпотъпканата трева, чуваше писъци на ранени, виждаше обезобразени тела и крещеше предупреждения към Алекс, който размахваше меч си, обкръжен от врагове. Той се обърна, за частица от секундата тъмните му очи се впиха в нейните... и тогава тя се събуди мокра от пот и толкова изтощена, като че наистина беше тичала няколко мили.

Първият слънчев ден най-сетне ѝ даде възможност да избяга от потискащата атмосфера на Розууд Хол. Утихналата гора ѝ даде желаното убежище и без да иска, тя се насочи към полянката, където за първи път беше срещнала Александър. И сама не знаеше защо го направи. Дали се бе поддала на безумната надежда, че той ще я чака там, за да изпълни обещанието си да дойде да я вземе?

Тя спря на същото място като някога и се загледа в малкото езеро, което сега беше покрито с тънък слой лед. През лятото на брега беше коленичил мъж, гол до кръста, за да се измие в хладната вода. Тя помнеше всяка подробност: искрящите черни очи, когато я откри, първите му думи: „Никой ли не ви е казал, че е крайно рисковано да се промъквате към един мъж изотзад?“. След което тя го обвини, че е браконьер — и въпреки това непознатият още от първия миг упражни върху нея непознавана дотогава магическа привлекателна сила...

Това не се промени и по-късно. Катрин затвори очи и си припомни милващите му ръце, горещите целувки. Той бе завладял не само тялото ѝ, но и душата и духа ѝ. Той я беше направил жена — негова жена, и даже никога да не се върнеше при нея, тя нямаше да принадлежи на друг мъж, защото страстта, силата и нежността на Алекс бяха единствени по рода си.

— Катрин!

Тя отвори бавно очи и затаи дъх. Сигурно се бе излъгала. Сигурно вятърът беше пошепнал името ѝ.

— Катрин!

Гласът се чу по-ясно и тя се обърна стреснато. Въображението не я беше измамило — някой я викаше!

— Алекс?

— Катрин, къде си?

Тя изхълца и се хвърли към мъжа, застанал в сянката на две ели. Като го позна, в първия момент изпита разочарование, но после се хвърли щастливо в обятията му.

— Дамиен! О, Дамиен, ти се върна у дома! Най-после се върна у дома!

— Велики боже! — Слисаният Дамиен притисна плачещата млада дама до гърдите си. — Какво ти става? Знам, че от заминаването ми за Лондон минаха почти два месеца, но...

Когато тя вдигна към него мокрото си от сълзи лице, той разбра причината за вълнението ѝ. В първия момент го беше сметнала за друг, за човека, по когото копнееше много по-силно, отколкото за брат си.

— По дяволите, Кити, съжалявам! Трябваше да те чакам вкъщи, но като те видях да излизаш на езда, просто те последвах. Искях да те видя насаме, а и нямах никакво желание да отговарям на безкрайните въпроси на милите ни родители.

Катрин подсмръкна, извади кърпичката му от джоба на сакото, защото, както винаги, беше забравила своята, и избърса лицето си. Едва сега забеляза колко зле изглеждаше брат ѝ. Лицето му имаше нездрав сивкав цвят, мътните очи бяха дълбоко хлътнали в орбитите, а торбичките под тях бяха направо черни. Сигурно не само дългата езда от Лондон до Дерби беше виновна за това.

— Божичко! — изохка уплашено тя. — Да не би да се е случило нещо с Хариет? Болна ли е? Да не е загубила детето?

— О, не, не — побърза да я успокои Дамиен. — Хариет се чувства отлично. Вече добре се е закръглила, но това я прави само пощастлива.

Катрин пое дълбоко въздух, за да си върне самообладанието.

— Защо тогава се промъкваш като крадец през гората?

— Първият ти поздрав ми хареса повече, сестричке! Откога е престъпление да се завърнеш в лоното на милото си семейство?

— Дамиен Ашброк, през последните месеци ти се интересуваше единствено от лоното на възлюбената си Хариет! — контрира го Катрин и го изгледа обвинително. — Освен това би трябвало да ти е известно, че след последната ви караница татко не е особено добре настроен към теб. Не минава и ден, без да се разпростре надълго и нашироко върху осъдителната ти небрежност и навика ти да забравяш задълженията си!

— Значи още не може да преглътне, че се преместих да живея в Лондон? Странно, преди да се оженя, това не го притесняваше!

— Докато беше млад и буен ерген, за него беше по-добре скандалните ти афери да не се разчуват в нашия мирен Дерби. Но така или иначе ти си негов син и наследник, а скоро ще имаш и свой син и наследник. Татко е на мнение, че би могъл да откриеш адвокатска кантора и тук и в същото време да се грижиш за Розууд Хол, както преди теб са правили дванадесет поколения Ашброкови.

Дамиен въздъхна тежко.

— Виж, Кити, нямам никакво намерение да пренебрегна задълженията си на наследник — нали още от най-ранно детство ми внушаваха каква отговорност нося. Но в момента се чувствам отговорен главно за жена си и нероденото ни дете. Освен това не виждам защо трябва да изоставя процъфтяващата си кантора в големия град, за да се оттегля на село.

— Браво! — засмя се Катрин. — Много добре се изрази, скъпи ми братко. Пък и е много лесно да се кажат такива думи сред тишината и усамотението на гората.

— Казах почти същите думи в лицето на баща ни!

— Знам, знам... Имаш късмет, че той не е толкова умен като малката ти сестричка, която отдавна е проумяла, че всичко това са само претексти. Ако не ми довериш истинските си мотиви, ще ти издера красивите очи, да знаеш!

Дамиен избухна в тих смях.

— Явно напразно съм се тревожил за душевното ти състояние. Простиха ли ти всичко или просто избягваш да пресичаш пътя на баща ни?

Сега беше ред на Катрин да издаде дълбока въздишка.

— Откакто ти му разказа колко богат е отсъстващият мистър Монтгомъри, той се хвали навсякъде със зет си, а аз слушам с учудване и изпитвам любопитство къде ли е този великолепен тип, за който говори баща ми!

— По-добре така, отколкото постоянно да го ругае. Когато иска, татко може да бъде много коварен.

— Коварен е мек израз за човек, принудил единствената си дъщеря да се омъжи за човек, когото изобщо не познаваше! Само да посмее да каже и една осъдителна дума за поведението ми!

— А дала ли си му повод да го стори?

— Не се бой, братко, не съм тръгнала по стъпките на милата ни майка, макар че наистина не ми липсваха възможности.

— Не съм си и помислил, че би могла да се поддадеш на изкушението. Нали си имаш Алекс.

— Имам ли го? — Тя се огледа на всички страни със святкащи от гняв очи. — Виждаш ли го някъде?

— Кити...

— Не ме наричай непрекъснато Кити, като че съм малко дете! Не съм виждала Алекс повече от три месеца, не съм чула нито една дума за него.

— През тези три месеца той е имал достатъчно работа и ако го обичаш...

— Ако го обичам? — прекъсна го възбудено Катрин. — Колко пъти съм се питала дали наистина го обичам! И дали изобщо го познавам! Прекарах с него само пет седмици, като през половината от времето кроях планове как да го предам. През останалото време... — Тя разтърси глава. — В страха си си въобразявах, че съм влюбена в хунския вожд Атила, който ме спаси от Малкълм Кембъл!

— Не говориш сериозно, Кити.

— Така ли? Може би си прав, може би вече не съм сигурна в нищо... Понякога се питам дали нямаше да бъда по-щастлива, ако се бях омъжила за Хамилтън Гарнър. Все пак щях да знам къде е мъжът ми и какво прави. Цял свят говори за геройствата му, сигурно вече е станал майор. Сега щях да съм съпруга на прославен офицер и да се грея на блясъка му. Вместо това живея ден и нощ в страх и съмнения. Ами ако Алекс е ранен? Ами ако е убит? Дали понякога мисли за мен? Означавам ли нещо за него — поне една десета от онова, което той означава за мен...

— А какво означава той за теб? — попита с усмивка Дамиен.

Тя го изгледа намръщено.

— Не слагай в устата ми думи, които не съм казала, Дамиен Ашброк! Исках да кажа нещо съвсем друго.

— Така ли? Е, значи съм се излъгал. Вероятно не трябваше да му казвам, че искаш да го видиш...

Катрин замръзна на мястото си. Най-после разбра защо Дамиен я бе последвал в гората, вместо да поговори с нея в къщата, защо изглеждаше толкова уморен и загрижен.

— Ти си видял Алекс? Случило ли се е нещо? Да не е ранен?

— Не... искам да кажа, да... Видях го, но не е ранен... във всеки случай не тежко...

Изведнъж ушите на Катрин забучаха толкова силно, че тя престана да разбира думите на Дамиен, макар да виждаше движението на устните му. Тя се олюля и той побърза да я хване. Настани я върху близкия пън и отвори трите горни копчета на блузата ѝ.

— Ранен... — прошепна с болка тя. — Алекс е бил ранен?

— Ще ти покаже няколко нови белега, но иначе е добре. Честна дума, Кити.

— Къде го видя?

— Преди няколко дни най-неочаквано се появи в лондонската ми кантора. Възложи ми безброй поръчения и след няколко часа възседна дяволския си жребец и си замина, като че посещениято му на Пикадили Скуеър беше най-естественото нещо на света!

— Алекс е бил в Лондон? Дошъл е при теб?

— Аз съм негов адвокат и управлявам имуществото му.

Това логично обяснение изобщо не задоволи Катрин. За да стигне в Лондон, Алекс е трябвало да мине през Дерби. Защо не се бе отбил при нея?

— Работата беше толкова важна, че не биваше да губи нито минута — отговори Дамиен на неизречения въпрос в очите ѝ. — Въпреки това...

— Ще мине ли оттук по обратния път?

— Точно това беше намерението му, но аз го разубедих.

— Какво?

— Забрави ли, че татко е поканил милицията да лагерува в нашето имение? — попита саркастично Дамиен. Веднага щом чу, че бунтовниците се придвижват на юг, лорд Алфред се яви лично в главната квартира на полковник Хейлфард и поиска въоръжена защита на родовото имение. — Даже някой скитащ циганин не би могъл да се приближи до Розууд Хол, без да отговори на дузина въпроси. Аз самият бях спрял поне четири пъти през последната миля.

— Сигурно има някое уединено местенце, където да се срещна с Алекс.

— Навсякъде гъмжи от войници. Следват те на всяка крачка и без съмнение и сега ни следят иззад някое дърво. В края на гората един крайно нелюбезен лейтенант ме изстиска като лимон, докато успях да го убедя, че съм ти брат. Бог да ни е на помощ, ако не излезем от гората под ръка, пеейки хвалебствени химни за краля!

— Нима татко се е осмелил да нареди да ме следят? — извика възмутено Катрин.

— Прави го само за да те защити — отговори невъзмутимо Дамиен. — Въпреки това е досадно, признавам.

— Дяволски досадно! — Тя скочи от дървото и размаха юмрук.
— Това трябва веднага да престане!

— На твое място не бих казал нито дума. Защото старата Катрин Ашброк, която всички познавахме и обичахме, без съмнение щеше да иска за всяка разходка в градината лична гвардия от поне две дузини драгуни. Внезапната смяна в настроението само би събудила излишни съмнения.

Катрин се отпусна тежко на ледения пън.

— Наистина ли съм била толкова глупава?

— Ти беше просто млада и неопитна и си въобразяваше, че си влюбена в Гарнър само защото беше напет офицер.

— Много правилно наблюдение, братко! Защо по-рано не ми обърна внимание върху непоносимото ми поведение?

Дамиен вдигна рамене.

— Бях сигурен, че няма да трае дълго, и се оказах прав. Всеки път, когато произнасяш името на мъжа си, очите ти заблестяват предателски и...

— Алекс... О, Дамиен, трябва да го видя!

— Той ще се радва да го чуе. Очевидно една позната нам млада дама е реагирала доста невъздържано, когато е взел необходимите мерки за сигурността ѝ.

— Нима мисли, че още му се сърдя?

— Знаеш ли, вие двамата си приличате много повече, отколкото можеш да си представиш. Съпругът ти се мятеше из кантората ми като тигър в клетка и ме убеждаваше, че щяло да бъде много по-добре за всички засегнати, ако изобщо не се бил дуелирал с Гарнър. Не трябвало да те отвежда чак в Шотландия, щяло да бъде много по-добре, ако изобщо не те бил виждал и докосвал. Естествено аз му заявих, че е напълно прав.

Сърцето на Катрин спря да бие, раменете ѝ увиснаха.

— Затова ли не е дошъл при мен? — попита с пресекващ глас тя.
— Затова ли е посетил първо теб?

— Та той не знаеше дори дали наистина си в Дерби!

— Къде другаде бих могла да бъда?

— Забрави ли, че повечето аристократи бързат да избягат по-далече от напредващите варвари?

Дамиен улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Катрин се принуди да го погледне в очите.

— Освен това Алекс не знаеше дали си се представила за съпруга или за вдовица на Рефър Монтгомъри.

— Наистина ли? Значи през цялото време се е съмнявал в мен?

— Откъде е можел да разбере истината? Той участва във всяко сражение, във всички походи.

— Да, но... но той ми обеща, че ще дойде да ме вземе. Даде ми честната си дума. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Дамиен, трябва да го доведеш при мен. Моля те...

— Не мога, Кити. — Той сложи пръст върху устните ѝ, за да задуши протеста ѝ в зародиш. — В момента не знам къде е.

— А как тогава...?

— Той знае къде ще нощувам утре и обеща да дойде там, за да получи отговора ти.

— Отговор? На какво?

— На това. — Дамиен извади от вътрешния джоб на самото си неколкократно сгънат и запечатан лист хартия.

Теменуженосините очи изстреляха убийствени светкавици.

— Негодник! От половин час ми говориш глупости и ме мъчиш! Защо веднага не ми даде писмото?

Тя изтръгна скъпоценния лист от ръката му и го притисна до гърдите си. После с треперещи пръсти счупи печата.

Мила моя Катрин...

Буквите затанцуваха пред очите ѝ и тя отново притисна писмото до гърдите си. Дамиен сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

— Не се притеснявай — пошепна Катрин. — Добре съм.

Той я целуна нежно и отстъпи настрана, за да я остави да прочете писмото.

Мила моя Катрин,

Надявам се Дамиен да те намери здрава и щастлива в родния ви дом. Чухме, че повечето аристократи бягат от

нас, но аз бях прещастлив, когато научих от брат ти, че мисис Монтгомъри пребивава в Розууд Хол, докато мъжът ѝ е по работа в колониите.

Някак си не мога да напиша всичко онова, което искам да ти кажа. Липсва ми поетичното дарование на Алуин, за да изразя чувствата си с думи. Затова ще трябва да се задоволиш с това сухо писмо. Откакто ти замина, не е минал и час, без да мисля за теб. Понякога се питам дали женитбата ни не е била само сън, дали не съм те създал в мечтите си, защото толкова силно съм копнял за любов и топлина. Ако сънувам, то не искам никога да се събудя. Ако обаче съм буден, искам и ти да мислиш за мен! Ако иска бог, скоро отново ще бъдем заедно и ще те прегърна.

Твой предан слуга А. К.

Катрин прочете писмото втори и трети път. Устните ѝ трепереха.

— Дамиен... Дамиен, трябва да го видя! Ще вземем всички мерки за безопасността му, ще...

— Не, Кити!

— Не ме е грижа за опасността! Ти няма да ми попречиш да те придружа до мястото на срещата!

— Ако твоята собствена сигурност не те интересува, помисли поне за Алекс! — Дамиен улови ръцете на сестра си. — През последните два месеца непрекъснато ми задаваха въпроси за мистериозния мистър Рефър Монтгомъри.

— Какво общо има това с мен?

— Разбира се, че има, и то много. Помисли, Кити — ти си умно момиче и трябва да разбереш. Ти се омъжи за висок, чернокос, забележително красив мъж, който за учудване на всички спечели дуела срещу най-добрия фехтовач на драгуните. След сватбата изчезнахте безследно, а скоро след това в родината си след дългогодишно изгнание се завърна Александър Камерън — висок, чернокос, забележително красив. Поне там да се беше държал по-забележимо, но не! Точно обратното: за да спаси красивата си английска съпруга, той уби племенника на херцог Арджил, могъщия привърженик на Хановерците! Но и това не е достатъчно — бие се в първите редици на

бунтовническата армия, всява ужас и страх сред англичаните, а в Престънпанс води атаката срещу артилерията. Всеки нормален смъртен би отишъл в ада след такова изпитание, а той завладя повече оръдия, отколкото якобитите могат да обслужват. Оттогава не само членовете на клана Кембъл, но и червените мундири горят от желание да заловят и убият Александър Камерън. Арджил е удвоил наградата за главата му и даже е наел професионален убиец. Всички врагове на мъжа ти искат само едно — да открият слабото място в привидно непроницаемата му защита.

— Значи ти смяташ, че това слабо място бих могла да бъда аз?

— Точно така! Трябва да си безкрайно предпазлива, защото вече има достатъчно хора, според които Александър Камерън и Рефър Монтгомъри са едно и също лице. Аз дойдох да те предупредя и, разбира се, да ти предам писмото на Алекс. Без страх поех риска да си навлека някое белодробно възпаление в това отвратително време. Да знаеш, че Хариет никога няма да ти го прости!

Катрин се хвърли към брат си и го прегърна устремно.

— Благодаря ти, Дамиен, оценявам високо загрижеността ти за Алекс и мен... но въпреки това трябва да го видя — дори отдалече и дори само за няколко минути.

Дамиен се усмихна уморено.

— Странно, но той каза почти същото... и аз изобщо не му повярвах, както и на теб!

Катрин се изчерви до корените на косата си.

— Какво трябва да направим?

— Ние няма да направим нищо! Ти ще се върнеш у дома и ще се държиш, сякаш нищо не се е случило.

— Но...

— Твоят мъж ще направи необходимото, за да се срещнете, когато това е възможно и относително безопасно. Кити, трябва да ми обещаеш, че няма да предприемеш нищо на своя глава, че няма да ме последваш тайно и няма да тръгнеш да търсиш Алекс сама. Пълно е с разбойници, които грабят къщите на заминалите благородници. Освен това армията на бунтовниците приближава. След всички усилия, които положих за теб, не искам да те намерят някъде с разпорено гърло.

— Благодаря ти за трогателната загриженост, братко!

— Няма за какво да ми благодариш, сестрице... Познавам те достатъчно добре, за да знам, че не мога да разчитам на обещанията ти. — Той обхвана лицето ѝ с две ръце. — Алекс знае много добре какво прави и ако намери сгоден случай да дойде при теб дори само за пет минути, ще го направи, бъди сигурна в това.

Устните на Катрин отново затрепераха.

— Това е жестоко — прошепна тя. — Да знам, че той е наблизо и да не мога да го видя...

— О, сигурен съм, че ще го видиш — най-късно, когато влезе в Дерби начело на бунтовническата армия!

5

— Налага се да напуснем дома си! — оповести драматично сър Алфред и удари с юмрук по перваза на камината.

Лейди Каролайн, която седеше в другия край на салона, хвърли загрижен поглед към порцелановата фигурка в непосредствена близост до ръката на мъжа ѝ.

— И защо се налага да напуснем Розууд Хол? — попита съвсем спокойно тя.

— Защо? И още питаш! Ако онова, което ми съобщи полковник Кели, е вярно, бунтовниците могат да бъдат тук още утре. Манчестър се е предал без нито един изстрел! Онези жалки страхливци даже заповядали да бият църковните камбани и посрещнали якобитската паплач с ликуващи викове! Имало даже негодници, които доброволно влезли в редиците на така наречената якобитска армия.

Сър Алфред изпразни до дъно чашата си с бренди, за да се успокои. Дамите замахаха с ветрилата си, господата сведоха глави.

— Манчестър е само на петдесет мили от Дерби — продължи сър Алфред. — Какви мерки трябва да вземем, за да осигурим безопасността на семействата си?

Въпросът му бе отправен към един от тримата офицери, които командваха разположените тук военни части. В момента обаче полковник Брайън Кели се интересуваше много повече от дълбокото деколте на една от гостенките, отколкото от страховете на домакина си. Старши лейтенант Темпъл беше мълчаливец и както винаги седеше с отсъстващо изражение, тъй че остана само лейтенант Дерек Гудуин да успокои развълнувания си домакин.

— Уверявам ви, сър Алфред, че ще направим всичко, което е в човешките възможности, за да гарантираме общата сигурност. Освен това бунтовниците като цяло се държат доста прилично... Принц Стюарт иска да спечели колкото се може повече англичани за своето дело и не си позволява грабежи и тем подобни изстъпления. — След

кратка пауза лейтенантът добави усмихнато: — Естествено нито една честна английска муха не би го подкрепила.

Повечето дами се усмигнаха благосклонно. Само Катрин не реагира, което беше много обезкуражаващо за свикналия с лесни победи над жените лейтенант.

— Да вървят по дяволите всички мухи, макар и английски! — извика сърдито сър Алфред. — Само се огледайте наоколо, млади човече! Как ще защитите ценностите ми — например този свещник? — Той посегна към двойния сребърен свещник и го размаха толкова силно, че пламъчетата затанцуваха и по пода пръсна восък. — Кой ще ми гарантира, че тази антика няма да попадне в ръцете на някой шотландски негодник? Да не говорим, че избата ми е пълна с избрани вина, които са безценни! Нали знам, че шотландците умират за алкохол — те ще ме ограбят!

— О, Алфред, не се вълнувай чак толкова за прашните си бъчвички и бутилки! — предупреди го все така спокойно лейди Каролайн. — От гледна точка на здравето ти ще бъде даже по-добре някой друг да изпие благородните ти вина.

— Жените не разбират нищо от тези неща! — извика възмутено съпругът ѝ. — Ти как би се почувствала, ако ти отнемат парижките рокли?

— Тези неща са несравними, драги мой. Роклите са произведения на изкуството, единствени по рода си, особено откакто ни наложиха тази глупава блокада.

— Глупава блокада? — Сър Алфред се удари по челото, при което перуката му се размести. — Глупава блокада? Нима би предпочела французите да слизат свободно на английския бряг?

— Ако донесат повече от великолепната си коприна, ще ги посрещна с добре дошли.

Дамите отново се закискаха, а лейди Каролайн размени скрит поглед с капитан Ловат-Спенс, който небрежно се беше облегал на пианото.

Катрин винаги беше осъждала изневерите на майка си, но откакто сама беше станала жена, започваше да я разбира. Като всички момичета, Каролайн Пенрит сигурно бе мечтала за голямата любов, но родителите ѝ я бяха омъжили за влиятелния сър Алфред Ашброк. И при най-добро желание Катрин не можеше да си представи, че баща ѝ

е приятен съпруг. Майка ѝ се нуждаеше от любовници, за да понесе живота с него, и Катрин вече не я осъждаше. Нима бе грешно жената да копнее за страст, за плътско задоволяване?

Изчервена, Катрин си призна, че през последните два дни, откакто беше получила писмото на Алекс, не мислеше за нищо друго. Беше прочела писмото безброй пъти, припомняйки си блаженството, което беше преживяла в обятията на мъжа си. Думите му доказваха, че той също се нуждаеше от нея и я желаше, както и тя него. Защо съдбата беше толкова жестока да ги раздели?

„Бихте ли ми обяснили, ако можете, какво означава да обичаш някого отчаяно?“ — беше я попитал Алекс в началото на запознанството им, докато разговаряха за Хамилтън Гарнър. Какво му бе отговорила тогава?

— С цялото си сърце и душа — прошепна несъзнателно тя.

— Какво казахте, скъпа моя?

Стресната, Катрин вдигна очи. Пред нея стоеше лейтенант Дерек Гудуин и се усмихваше дръзко, сякаш беше отгатнал мислите ѝ.

— Аз... просто се съгласих с баща си — заекна тя. — С цялото си сърце и душа желая в страната ни отново да има спокойствие.

— Няма за какво да се тревожите — увери я Гудуин. — Аз ви гарантирам, че никой няма да се осмели да ви докосне!

Катрин се помъчи да се усмихне. Доверителният му тон не ѝ хареса, а напудрената му перука миришеше отвратително!

— Чашата ви е празна. Ще позволите ли да я напълня?

— Не, благодаря, няма да пия повече.

— Наистина ли? Нима една толкова млада и желана жена като вас не търси утеха в алкохола, когато съпругът ѝ я е напуснал толкова скоро след сватбата?

— Моят мъж не ме е напуснал — отговори строго Катрин. — Просто той е делови човек и не може да си позволи да продължи до безкрайност медения си месец.

Гудуин се ухили дръзко и впи очи в деколтето ѝ.

— Ако аз бях на негово място, щях да рискувам и най-важната сделка, за да прекарам една любовна нощ с вас!

Очите на Катрин изпратиха към него две светкавици.

— Можете да бъдете уверен, че не се чувствам изоставена от съпруга си, лейтенант.

— Даже в студените зимни нощи, когато сте принудена да се задоволявате с евтин любовен роман, вместо да се отдадете на удоволствия?

— Даже евтините любовни романи са по-вълнуващи от компанията на някои мъже!

Гудуин се забавляваше истински от тази словесна престрелка. Беше преместен в Дерби за наказание, след като беше преспал с младата съпруга на командира си. Красивите млади съпруги бяха любимата му плячка — при тях нямаше защо да се опасява, че ще го завлекат пред брачния олтар, освен това не бяха срамежливи като младите момичета, които тепърва трябваше да учи на любов. Откакто бе видял Катрин Монтгомъри, лейтенантът престана да се оплаква от преместването си. Веднага му стана ясно, че тази сламена вдовица трябваше да бъде следващото му завоевание. Фактът, че се правеше на добродетелна, само подслаждаше играта помежду им. Дамата изглеждаше великолепно в този миг, гордо изправена пред него, размахваща ветрилото си от слонова кост!

— А сега ви моля да ме извините — проговори студено тя. — Въздухът тук е ужасно спарен.

— Ще позволите ли? — Без да чака отговор, той мушна ръка под лакътя ѝ и галантно я поведе към вратата. В хладното, пусто преддверие Катрин въздъхна облекчено.

— Благодаря ви, че ме придружихте, лейтенант. Денят беше дълъг и съм много уморена.

— Нима ще се оттеглите толкова рано?

— Точно това възнамерявам.

— Надявах се да продължим интересния си разговор... без досадни наблюдатели.

Катрин хвърли хладен поглед към пръстите, които стискаха китката ѝ.

— За мен този разговор е приключен. А сега ви моля да ме пуснете.

Гудуин я хвана по-здраво.

— Дори не мисля! Не е нужно да се преструваш повече, Катрин. Сега сме сами и аз знам какво искаш, какво ти е липсвало през

последните месеци. Можеш да бъдеш сигурна, че ще изпълня всяко твое желание.

Катрин се люшкеше между гнева и смеха. Щом лейди Каролайн мамеше съпруга си, всички наоколо се чувстваха в правото си да приемат, че и дъщеря ѝ няма задръжки.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, лейтенант, но дълбоко се съмнявам, че можете да се мерите със съпруга ми. По-добре обиколете таверните и бордеите на Дерби, там със сигурност ще намерите жени, които ще останат доволни.

Гудуин не очакваше такъв обиден отговор. Лицето му пламна от гняв. Ала преди да е успял да отговори, вратите на салона се отвориха и преддверието се напълни с развеселени гости. Един млад сержант на име Джефри Питърс се запъти право към лейтенанта.

— Полковник Кели нареди да ви предам, сър, че се налага да се сбогуваме. — Той се поклони почтително пред Катрин. — Вечерта беше великолепна, мисис Монтгомъри.

Гудуин най-сетне освободи ръката на Катрин и тя се усмихна благосклонно на сержанта.

— Винаги сте добре дошъл у нас, сержант Питърс.

Младият мъж, чието лице беше обсипано с лунички почервеня от удоволствие, но като забеляза студената омраза в лешниковите очи на лейтенанта, потръпна и сведе глава.

— Благодаря ви, сержант — изръмжа Гудуин. — Съобщете на полковник Кели, че веднага идвам.

— Лека нощ, господа — сбогува се бързо Катрин, за да не остане отново насаме с него. — А на вас, лейтенанте, желая успех другаде.

Тя се отдалечи с веещи се поли и Гудуин я проследи с пламтящ поглед. Ако тази безсрамна личност си въобразяваше, че може да го води за носа, много се беше излъгала! Отдавна беше разузнал къде се намираще спалнята ѝ — в края на дълъг коридор, заобиколена от празни помещения, идеално място за незабравима любовна нощ...

* * *

— Дейдре, ако скоро не се случи нещо, ще полудея! Стройната тъмнокоса камериерка се усмихна меланхолично и продължи да четка

дългите руси коси на господарката си.

— Сигурна съм, че много скоро мистър Камерън ще се обади.

— Но от посещението на Дамиен минаха вече два дни! Нали Алекс трябваше да се срещне с него! Сигурно е станало нещо страшно!

— Не вярвам. — Дейдре остави четката. — Хиляди пъти сте ми повтаряли, че мистър Камерън е твърде умен, за да позволи да го хванат.

— Но Дамиен не е толкова умен — отбеляза сухо Катрин. — Може някой да го е проследил.

— Защо да го следи? Не, вероятно мистър Камерън не е могъл да иде навреме на уговореното място. Не бива да забравяте, че навсякъде гъмжи от войници.

— Ако срещата не се е състояла, Алекс вече отдавна е далече от тук. Войната е по-важна за него от съпругата му... Дамиен ми разказа за безумната му смелост...

— А когато вие ми разказахте, очите ви блестяха от гордост! — напомни ѝ с усмивка Дейдре.

Катрин скочи от столчето и размаха юмрук към огледалото.

— Гордост ли? Каква полза да се гордея, ако остана вдовица? — Тя отвори с трясък балконската врата и излезе на тесния каменен балкон, макар че навън духаше леден вятър.

— Веднага се приберете вътре, ще настинете! — извика я настойчиво Дейдре.

— Той е някъде там отвън, усещам го!

— Утре сутринта ще усетите, че пламтите от висока температура. Веднага се приберете в топлата стая!

След последен поглед към тъмната гора насреща Катрин се подчини. Дейдре побърза да затвори балконската врата, хвърли още няколко цепеници в камината и попита:

— Да сплета ли косите ви на плитка?

Катрин хвърли бърз поглед в огледалото. Беше облечена в широк утринен халат от муселин, добродетелно затворен и с дълги ръкави. Златните ѝ къдрици падаха на меки вълни по раменете и стигаха почти до широкия сатенен колан, който подчертаваше тънката талия.

— Приличам на весталка — установи горчиво тя и направи гримаса на отражението си в огледалото. — Знаеш ли, че лейтенант

Гудуин гореше от желание да ми отнеме тази привидна невинност още тази нощ?

— Гудуин? Крайно неприятен тип. Какво иска от вас?

— Нима го познаваш?

— Чух някои неща за него. — Дейдре заразказва със смръщено чело: — Когато го преместили тук, първо отишъл в слугинското крило и огледал жените. Селските момичета, които помагат в кухнята, били впечатлени от красивото му лице и стегнатата униформа и предполагам, че добре се е позабавлявал с тях. И с вас ли се е държал нахално? Ако си е позволил волности, трябва веднага да кажете на сър Алфред.

— Не е необходимо. Мисля, че тази вечер нанесох тежък удар на суетността му и го стреснах. Как мислиш, трябва ли да я отрежа?

Дейдре, чиито мисли все още бяха при лейтенант Гудуин, зяпна смаяно господарката си.

— Какво искате да отрежете?

— Косата си, разбира се! Хариет пише, че всички дами в Лондон били с къси коси.

— Не знам... ами ако следващия сезон излязат на мода гладко обръснати черепи?

— Защо винаги ми отнемаш илюзиите? — въздъхна Катрин. — Но си напълно права — добродетелната девица винаги е с дълги коси!

Тя свали халата си и Дейдре извика изумено.

— Мис Катрин! — Копринената нощница беше съвсем прозрачна. Камериерката никога не беше виждала такова безсрамно negliже. — Къде... къде намерихте това?

Катрин се завъртя грациозно пред огледалото.

— В гардероба на мама, разбира се.

— Лейди Каролайн притежава...

— Лейди Каролайн притежава няколко дузини такива нощници и със сигурност няма да забележи липсата на двете, които си присвоих.

— Наистина ли смятате... искам да кажа... Ако някой ви види в това одеяние... Това е... това е неприлично! — Дейдре се втурна към прозореца и спусна завесите.

— Кой може да ме види? Намираме се на втория етаж, а единственият мъж, на когото искам да се покажа в този вид, се намира бог знае къде! Просто исках... исках да се почувствам другояче.

— И как се чувствате сега? Като проститутка, която предлага тялото си на пристанището?

— Не, по-скоро като куртизанка в бордей от висока категория — засмя се дръзко Катрин. — Можеш ли да си представиш майка ми на пристанището?

Дейдре се изчерви и заповяда строго:

— Веднага си легнете, иначе ще настинете!

Катрин послушно свали сатенените си пантофки и се мушна под топлите завивки. Извади изпод възглавницата писмото на Александър, прочете го отново, макар че отдавна го знаеше наизуст, и го притисна до гърдите си.

— Само да можех да го видя, дори за една минута! Само да можех да съм сигурна...

— Че ви обича? — завърши Дейдре изречението. — Тревогите ви са неоснователни. Сигурна съм, че той ви обича и ще дойде веднага, щом може.

Със сълзи в очите Катрин улови студената ръка на камериерката си.

— Много егоистично от моя страна да се оплаквам. Знам, че ти също страдаш от отсъствието на Алуин.

— Да, той... той много ми липсва — призна шепнешком Дейдре.

— Сигурно са заедно, където и да се намират — опита се да я утеши Катрин. — Където има приключения, те са неразделни като сиамски близнаци.

— Вероятно сте права — съгласи се Дейдре, без да е истински убедена. Потънала в мислите си, тя механично подреди дрехите и духна свещите. Когато излезе, Катрин вече беше заспала.

Само отделни пламъчета лениво трепкаха по догарящите цепеници в камината, когато нощната тишина бе нарушена от тихо стържене. Острие на байонет предпазливо се провря през тесния отвор между балконската врата и дървената рамка. Беше достатъчен само малък натиск, за да вдигне резето. Призрачна фигура прибра оръжието в ножницата и тихо проникна в спалнята, затвори безшумно вратата и спря зад дългите до пода кадифени завеси, за да се ослуша.

Нищо не намекваше, че спящата се е събудила. Мъжът се промъкна до вратата, от която се излизаше в коридора, завъртя ключа,

извади го и го скри в червения си мундир. Доволна усмивка заигра на устните му, когато пристъпи към края на леглото и огледа Катрин под слабата светлина на нощната лампа. Дългите ѝ коси бяха разпилени върху копринената възглавница, изпод завивката се подаваше съвършено оформено рамо.

Устата му пресъхна, ръцете му затрепериха. Той разкопча бързо мундира и небрежно го хвърли на пода. Последваха го и другите части на английската офицерска униформа.

Катрин се раздвижи и въздъхна сладостно. Сънуваше великолепен сън: голо мъжко тяло се притискаше в нейното, умели пръсти се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя простена, разтвори крака и тънката копринена нощница се навлажни, защото мъжът бе намерил и масажираше центъра на насладата.

Тя се надигна жадно към тази ръка, за да увеличи удоволствието — и изведнъж се събуди, разбирайки, че не беше сънувала. Тя не беше сама в леглото си! До нея наистина имаше мъж!

Възбудата ѝ бързо отлетя, тя отвори стреснато очи и понечи да изпищи, но една ръка затисна устата ѝ, а тежкият, мускулест крак ѝ попречи да скочи от леглото. Обзета от паника, тя размаха юмруци и улучи кораво слепоочие. Тихо галско проклятие я накара да се вцепени, сърцето ѝ спря да бие. Сигурно бе загубила ума си от страх.

— Колко мило посрещане на дълго отсъствалия съпруг! — прозвуча подигравателният глас на Алекс. Ръката му освободи устата ѝ и нежно се плъзна по бузата ѝ. Катрин продължаваше да го гледа неразбиращо.

— Алекс? — прошепна тя. — Господи, Алекс... ти ли си наистина?

— Нима си очаквала друг? — Той измери с неодобрителен поглед прозрачната нощница. — За него ли си се облякла така... предизвикателно?

— Не, аз... аз... — Катрин докосна лицето му, за да се увери, че беше от плът и кръв. — Моля те, кажи ми, че не сънувам!

— Не сънуваш — увери я Алекс и нежно целуна очите ѝ. — Тук съм, при теб.

— Но... как влезе в стаята ми? Дамиен каза, че е твърде опасно да дойдеш тук... да чакам съобщението му...

— Когато Дамиен ми разказа, че гориш от нетърпение да ме видиш... — ръката му обхвана едната ѝ гърда, — веднага си казах, че и моето търпение е към края си, затова реших да ускоря срещата.

— Ами войниците? Милицията?

Палецът му се плъзна по зърното и то моментално се втвърди. Катрин продължаваше да оглежда смаяно лицето му, ъгловатата брадичка, извитите вежди, дългите черни мигли. В същото време по тялото ѝ се разливаха горещи вълни.

Дали си въобразяваше, или през изминалите месеци раменете му бяха станали още по-широки, ръцете — още по-мускулести? Тя дръпна лентата, която стягаше косите му, и зарови пръсти в меките черни вълни.

Алекс нетърпеливо вдигна нощницата ѝ до мишниците и започна да милва тялото ѝ, но Катрин искаше повече, искаше да го усети дълбоко в себе си. По дяволите, защо се бавеше?

— Отпусни се, любов моя — пошепна в ухото ѝ той. — Отпусни се и се наслаждавай.

— Аз... не мога... Толкова време мина... Толкова ми липсваше...

— Тихо, не говори повече, нали сега съм при теб.

— Не знаех жив ли си или мъртъв! Не знаех дали някога ще те видя отново. Почти бях повярвала, че всичко е било само плод на фантазията ми... Ахнакари... и всичко останало...

Оплакванията ѝ престанаха, когато устата му се склочи около зърното на гърдата ѝ и жадно го засмука, докато ръцете му продължаваха да я се плъзгат по тялото ѝ. Тя се понесе неудържимо към върха на удоволствието и когато милувките изведнъж спряха, извика сърдито.

Алекс я обезщети със страстна целувка, завладя жадно устата ѝ, после премина към шията, спря се по-дълго на пъпа и накрая устремно проникна през къдравите руси косъмчета, които скриваха центъра на женствеността ѝ.

По вените на Катрин потече гореща лава. Този път Алекс не я лиши от оргазма. Тя все още дишаше тежко и мускулите ѝ трепереха, когато и той загуби самообладание. С един могъщ тласък проникна толкова дълбоко в нея, сякаш искаше да я пробие, и тя се вкопчи в него с ръце и крака, за да направи сливането им пълно.

Телата им се задвижиха в пълна хармония и двамата заедно преживяха екстаз, който им отне дъха. Минаха минути, докато Алекс събра сили да вдигне глава и да я дари с нежна целувка.

— Досега не вярвах, че е възможно да усещам така силно липсата на съпругата си — призна той с предрезгавял глас. — Като закоравял ерген не се отказвах от радостите на плътта, но сърцето ми оставаше незасегнато, докато с теб се озовах право в рая...

Катрин бавно отвори очи и не му позволи да се отдели от нея.

— Моля те, недей — пошепна с болка тя. — Не ме напускай!

— Не съм имал намерение да те напусна. Искях само...

— Не мисли за нищо... само ме прегърни...

За да я освободи от тежестта си, Алекс се претърколи настрана и я притисна до себе си. Тя зарови лице в рамото му и той усети върху голата си кожа хладните капчици на сълзите ѝ.

— Катрин... — Пръстите му се заровиха в косата ѝ. — Не исках да се тревожиш за мен, не исках да се страхуваш. Да не мислиш, че ми беше лесно да те отпратя? Но за мен твоята сигурност е преди всичко друго.

— Самотата през последните месеци беше много по-страшна и от най-страшната опасност — изхълца тя. — Понякога бях толкова бясна, че ми се искаше да те убия. Три месеца, Алекс! Три месеца, без дори да ми пишеш! Без нито една дума!

— Писах ти стотици и дори хиляди писма — в ума си.

Катрин сърдито изтри очите си с опакото на ръката.

— Каква полза? Никой не може да проникне в дебелината ти глава!

— А ти се опитай. — Алекс вдигна брадичката ѝ към лицето си. — Просто ме погледни в очите.

Тя се подчини и потъна в дълбините на черните като нощта езера, където беше написано всичко. Той не умееше да пише красиви думи, но погледът му ѝ каза всичко.

— О, Алекс, когато си при мен, знам, че ме обичаш, но когато си на стотици мили отгук... тогава е съвсем друго.

— Какво говориш? А ти защо не ми писа?

За негово учудване Катрин внезапно се откъсна от него, скочи от леглото, грабна свещника и отиде в гардеробната си. Отвори шумно едно от чекмеджетата на скрина, затвори го и се върна в спалнята с

дебел сноп писма. Хвърли ги на леглото и се изправи пред него с ръце на хълбоците.

— Откъде да знам къде да ги изпратя! — изсъска тя.

Дълбоко впечатлен, Алекс посегна към едно от писмата, но помете цялата купчина на пода.

— Недей! Вече няма значение какво пише в тях. Писах ги само за да ми минава времето.

— Много съжалявам, мила моя, но всички трябваше да знаят, че мъжът ти е в колониите — напомни й той. — Как щеше да обясниш писмата от Северна Англия? Ами ако някой беше видял писмата ми и ги беше отворил? Знам, че си много изобретателна, но страстните писма на капитан от якобитската армия със сигурност щяха да те поставят в крайно неудобно положение.

— Не се опитвай да се извиниш с логични аргументи!

— Както желаш. — Алекс я прегърна и я привлече в леглото. — Поне ще ми позволиш ли да бъда похотлив и ненаситен? — Нощницата й отлетя към ъгъла на стаята, устните му се впиха в нейните и й отнеха способността да мисли.

— Няма ли поне да ми кажеш как влезе? Милицията охранява цялото имение — попита тя, когато отново можеше да диша.

— Един от пазачите беше така любезен да ми заеме униформата си.

Катрин погледна смръщено към вратата.

— Нима наистина си влязъл в къщата просто така? Не срещна ли някого на стълбата?

— Не, постъпих като Ромео. Шпалирът на стената ми помогна много. Напомни ми да ти покажа как да подсигуриш балконската врата, защото резето е негодно.

— Аз съм на втория етаж, където обикновено не се качват престъпници.

— Въпреки това трябва да вземеш известни предпазни мерки, когато си сама.

— Ами ако не искам да бъда сама? — подразни го тя.

— Тогава по-добре отвори широко вратата, за да се чувстват всички поканени. Все пак първо проверявай дали кандидат-

любовникът има бърза реакция, защото ако някой ден се появи неочаквано и заваря на своята територия съперник...

Той изръмжа заплашително и Катрин избухна в смях.

— Ти май се забавляваш от възможността да ми изневериш?

— О, не — отговори през смях тя. — Просто си представих как гониш бедния човечец по стаята с гол меч!

— После и красивото ти дупе ще пострада, да го знаеш!

— Няма от какво да се опасяваш. — Катрин го дари с нежна целувка. — Даже да имах десет живота, ти щеше да си ми достатъчен като любовник, Алекс.

Доволен, мъжът положи глава между гърдите ѝ, притисна с ръка хълбоците ѝ и преметна крак върху бедрата ѝ. Само преди няколко месеца дори мисълта да лежи чисто гола под един също така гол мъж би накарала Катрин да се изчерви от срам, но сега не можеше да си представи нищо по-хубаво.

— Знаеш ли нещо за Ахнакари? — попита тя, докато пръстите и се плъзгаха по коравите мускули на гърба му. — Добре ли са всички там? Мойра, Джени, леля Роуз?

— Както можеш да си представиш, не сме в състояние да поддържаме постоянна връзка, но в последното писмо на Мойра до Доналд пишеше, че всичко е наред. Роуз има проблеми с ревматизма си, както всяка есен, Мойра има много работа, за да поддържа домакинството в ред, а Джени... Джени си е Джени! Предполагам, че превръща живота на всички наоколо в ад, защото Доналд и Арчибалд не ѝ разрешиха да придружи армията.

— Джени е искала да тръгне с вас на война?

— Шотландските жени са особена раса, мила моя! Немалко умеят да си служат с меча и се бият редом с мъжете си. Други се ограничават във важни услуги за воюващите мъже...

— Например?

— Готвят и се грижат за ранените. — Той притисна устни върху нежната ѝ кожа. — Грижат се обаче и за здравите.

Катрин вдигна глава.

— Това означава ли...?

— Във войската обикновено цари напрежение, особено преди сражение. Мъжете трябва да имат възможност да го отреагират.

— Аха... Да не би да искаш да се изповядаш?

Алекс се усмихна самодоволно.

— Държа да знаеш, че не ми липсваха предложения.

— Сериозно?

— Да, и аз ги обмислих много сериозно, с всички предимства и недостатъци... Разбираш ли, едно топло тяло в студената нощ, никак не е за пренебрегване... Но мъжът трябва да намери правилния избор между младите доброволки и старите професионалистки, които разполагат с богат опит... Не е толкова просто...

— Сигурна съм, че си избрал младите! Типично за теб! Пръстите му заиграха със зърното на гърдата ѝ, което беше съвсем близо до очите му.

— Наистина ли съм толкова лош? Толкова покварен?

— Да! Първата ми голяма грешка беше, че още при първата ни среща не заповядах да те застрелят като браконьер!

— Първата ти грешка? Нима признаваш, че през живота си си направила още много?

— Втората ми грешка бе, че повярвах на думата на един шпионин и женкар, който се бе заклек да не посяга на добродетелта ми.

Алекс навлажни показалеца си и започна да описва кръгове върху гърдите ѝ.

— Бих могъл да кажа в своя защита, че благородните и невинни девиси не носят роби, които карат мъжа да обезумее. Когато празнувахме рождения ти ден, ти ме отвлече на терасата и постави на жестоко изпитание силата на волята ми.

— Ако си спомням добре, тя ти изневери почти веднага. Или само си въобразявам, че тогава ме целуна?

— Макар че исках много повече от целувка! И в Уейкфийлд за малко щях да си го взема! Само си представи — първа нощ след сватбата, съпругът държи в обятията си почти припадналата си млада жена и не я докосва. По дяволите, за това въздържание трябва да ме обявят за светец!

— Ако в онази нощ съм била почти припаднала, то беше само от страх! Преследвана в гората и заловена след недоброволна баня, завлечена в крайпътния хан и насила съблечена — това не е предпоставка за мирно настроение!

— А ти какво би помислила за млада дама от добро семейство, която смуцава смъртно уморения си съпруг, докато се къпе, на всичкото отгоре в почти прозрачна нощница? — Алекс засмука жадно зърното на гърдата ѝ.

— Ти се възползва безсрамно от ситуацията. На следващата сутрин сам ми го призна!

— Ти искаше аз да се възползвам — възрази Алекс и мушна мускулестото си бедро между краката ѝ. — През нощта тялото ти го призна неколkokратно.

— Аз... бях под влияние на виното на Арчибалд!

— А аз бях опиянен от красотата ти и... — той се ухили безсрамно — и от усърдието ти да се научиш. Щеше да бъде непростимо да не те науча на нещата, които знам!

— А сега? Вече нямаш ли на какво да ме научиш? — предизвика го Катрин.

Алекс огледа замислено влажните ѝ устни, претърколи се по гръб, без да я изпуска от прегръдката си и намести коленете ѝ вляво и вдясно от кръста си.

Тя се надигна и го погледна изненадано. Каква нова перверзия замисляше? Докато чакаше той да предприеме нещо, ръцете ѝ се плъзнаха от само себе си по ръцете и раменете му, заровиха се в къдравите черни косъмчета на гърдите. Когато се натъкна на малкото, кораво зърно, тя се наведе импулсивно и го засмука, както той правеше с нея. Усети как сърцето му заби по-бързо и той шумно пое въздух. Зарадвана от успеха на усилията си, тя посвети вниманието си на другото зърно.

Алекс зарови пръсти в косата ѝ, която се беше разпростряла като копринено покривало върху горната част на тялото ѝ. Явно реши, че е крайно време отново да поеме инициативата, защото обхвана с две ръце тясната ѝ талия, повдигна малко долната част на тялото ѝ и нахлу устремно в очакващата го влажна утроба.

От устните ѝ се изтръгна гърлен стон и тя неволно седна, при което членът му навлезе още по-дълбоко в тялото ѝ. Алекс я наблюдаваше с усмивка.

— Трябва да запомниш този урок: никога не провокирай учителя си!

Катрин отметна глава назад и отново простена.

— О, Алекс... можеш ли да си представиш какво ми е?

— Не, и искам ти да ми кажеш. — Ръцете му освободиха талията ѝ, за да ѝ позволят сама да определя темпото, и се склупчиха около гърдите ѝ. — Кажи ми — повтори той.

— То е... то е неописуемо... След раздялата ни ден и нощ мечтаех да изпитам отново това усещане. Грешно ли е, че ти го признавам? Грях ли е да мисля за такива неща, да ги желая?

— Ако е грях — прошепна дрезгаво Алекс, — значи и двамата сме осъдени да се мъчим за вечни времена в ада, любов моя. Що се отнася до мен, аз съм готов да го приема — само да съм с теб!

Докато се движеше все по-бързо върху него, Катрин забрави многоседмичната самота, забрави съмненията и страха. Остави се изцяло на замайващото блаженство, ускори отново движенията си, докато я връхлетя огромна вълна и от гърлото ѝ се изтръгна задавен вик. Веднага след това Алекс се изпъна под нея и тя усети как горещата му течност се изля в утробата ѝ. Изтощена и обляна в пот, тя се отпусна на гърдите му...

6

Катрин отвори очи съвсем бавно. През прозореца нахлуваше слънце и потапяше стаята ѝ в топла светлина. Завесите се развяваха от вятъра, защото балконската врата беше отворена. На пода не се виждаха разхвърляни дрехи — даже писмата ѝ бяха изчезнали.

— Алекс! — Тя седна и се огледа ужасено, убедена, че другата страна на леглото е празна. Ръката ѝ се вдигна към треперещите устни, но в този миг видя две пламтящи черни очи. — О, Алекс, ти си още тук!

Той вдигна едната си вежда.

— Звучиш разочаровано.

— Не! О, не, аз... Помислих си... Видях отворената врата и... — Тя прехапа долната си устна. През нощта не бе посмяла да попита колко време щяха да останат заедно и сега също не посмя.

— Всъщност имах намерение да прекарам с теб само няколко часа — призна Алекс, — но после една ненаситна млада дама до такава степен изтощи силите ми, че не можах да се възползвам от краткия час преди разсъмване, когато нощта е най-черна. Допълнително нямах късмет, защото днес грее слънце — въпреки, че си имам английска униформа, ще бъде твърде рисковано да мина през цялата ви къща, когато наоколо гъмжи от войска.

Катрин не повярва на ушите си.

— Значи ли това...?

— Това значи, че съм пленник, мадам. Затворен съм в стаята ви и съм изцяло зависим от вас — през целия ден и през голямата част от следващата нощ... ако, разбира се, нямате нищо против компанията ми.

Тя се хвърли щастлива в обятията му.

— С най-голямо удоволствие бих изгорила дрехите ти и бих вързала ръцете и краката ти за леглото, за да те задържа завинаги тук!

— Интересно предложение. Някой път ще го изпробваме... когато тази проклета война свърши.

Сгущена в него, Катрин вдъхна дълбоко тръпчивата миризма на кожата му.

— Иска ми се вече да е свършила — проговори тихо тя. — Иска ми се ужасът да отmine и да го забравим. Иска ми се никога да не бях напускала Шотландия. Иска ми се да ми беше повярвал, когато ти заявих, че не се боя и от най-страшната опасност, когато съм в Ахнакари. Разбираш ли, чувствам, че мястото ми е там!

Абекс докосна челото ѝ с устни.

— О, Катрин, Ахнакари е само на двадесетина мили от един от най-силните английски гарнизони в Шотландия. Не бих могъл да те оставя там сама.

— Но аз нямаше да съм сама! Щях да бъда на сигурно място, както са Мойра и Джени...

Той въздъхна.

— Наистина ли трябва да ти обясня още веднъж? Мойра Джени, леля Роуз — те всички знаят какво може да им се случи. Те са свикнали с насието и кръвопролитията, защото са израснали с тях. Джени произхожда от високите планини — в случай на нужда тя би могла да издържи месеци наред в някоя пещера!

— Говориш сякаш Ахнакари ще бъде обсаден. При това армията на принца вече владее цяла Шотландия. Каква опасност би могла да ни заплашва от няколкото останали английски гарнизони?

Алекс зарови пръсти в копринените ѝ коси и вдигна лицето ѝ към своето.

— Ти си едно невинно агънце! Принцът наистина контролира планините, но това не означава нищо, докато армията му е в Англия. Във войната много скоро може да настъпи обрат и тогава бих полудял, представяйки си, че моето агънце е заплашено от глутница кръвожадни вълци. Тук си на сигурно място, затова ще останеш тук, докато тази история приключи.

— Но...

— Никакво „но“! Повече няма да обсъждаме този въпрос. Веднъж вече ти казах, че не понасям хленчеци, непокорни съпруги.

Катрин стисна ръце в юмруци.

— Тъй вярно, господарю и повелителю мой! Вие знаете всичко и сте всемогъщ, а аз съм само една... — Гласът ѝ преливаше от

сарказъм. — Естествено аз съм твърде слаба и безпомощна, да мога дори да дишам без твоята мъдрост и закрила.

Алекс се намръщи още повече.

— Не се съмнявам, че ако беше останала в Ахнакари, щеше да посрещнеш смело всяка заплаха, все едно дали нападение на хората на Арджил или обсада от правителствени войски. Сигурен съм, че щеше да се научиш да отблъскваш нападенията на стените, да обгаряш зейнали рани, да напъхаш червата на ранен мъж обратно в коремната кухня или да му прережеш гърлото, за да сложиш бърз край. — Той нарочно се изразяваше по този начин, защото искаше тя най-сетне да осъзнае сериозността на положението. — Сигурен съм, че щеше да научиш всичко това и още много неща, но... — Той вдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. — ... но аз просто не искам да се учиш на подобни неща, не искам да се сблъскваш с грозната страна на живота.

— Разбирам. Аз просто трябва да бъда на разположение, ако ти се доще да се позабавляваш!

— Ако това беше всичко, което исках от теб — проговори Алекс след дълго мълчание, — нямаше да те направя своя съпруга. Жени за забавление, както се изразяваш, се намират навсякъде и по всяко време.

— Тогава ми кажи какво исках от мен! Казваш, че ме обичаш и исках да ме закриляш — и аз наистина се чувствам обичана и закриляна, когато ме държиш в обятията си, но това не може да е всичко в един брак. Искам да знам, че ми имаш доверие, че исках да споделяш с мен мислите и чувствата си, страховете и надеждите си. Искам да знам какво те прави щастлив или тъжен, какво те тревожи и те гневи.

Тя нежно приглади черната къдрица, паднала на челото му. — Знам, че ме обичаш, Алекс. Твоите очи, гласът ти, нежността ти го доказват. В писмото си изрази съжаление, че не си поет, но аз не съм се влюбила в поет, а в мъж, който брутално изказва мнението си, който ме влудява със самоувереността и наглостта си. В такъв мъж се влюбих и с него искам да прекарам остатъка от живота си. Ако исках друг мъж, например философ или галантен мечтател, който да ме третира като крехка порцеланова кукла, щях да избягам от теб, като че си чумав.

Със сигурност нямаше да те предизвиквам, докато не ти остане нищо друго, освен да ме вземеш със себе си в Шотландия!

Тъмните очи на мъжа засвяткаха.

— Последните ти думи прозвучаха така, сякаш си имала съвсем конкретен план.

— Велики боже, не! Нищо не съм планирала... Всъщност не е съвсем така, защото в началото исках да те използвам, за да накарам Хамилтън да ревнува.

— И това ти се удаде напълно — отбеляза сухо той.

Без да обърне внимание на забележката, Катрин продължи да развива мисълта си.

— Не, тогава не осъзнавах, че искам мъж като теб. Може би се държах толкова зле с теб и се съпротивлявах така ожесточено именно защото усещах, че ще сложиш край на подредения ми живот. — Тя го погледна с блеснали очи. — Но ти ме превърна в живо същество, Александър Камерън. Ти ми показа колко празен е бил досегашният ми живот, колко фалшива е била ценностната ми система. Аз бях Катрин Ашброк, богата, разглежена и егоистка. Притежавах всичко, но всъщност няхах нищо. Затова пък Катрин Камерън, която прекара два великолепни дни в една влажна селска къщурка край онова шотландско тресавище, нямаше нищо и се чувстваше неизмеримо богата. Защото ти беше с мен, защото споделяхме радост и страдание. Ти имаш непредвидим темперамент, ти си горд, упорит и доста често непоносим — но си искрен, верен, изпълнен с разбиране и любов. Всичко това ме е убедило, че не искаш жена, която да припада винаги щом види мишка.

Алекс мълча толкова дълго, че тя бе почти готова да повярва как чува два гласа да се борят във вътрешността му. Ако се беше излъгала, ако той е търсил само салонна кукличка и страстна любовница, значи го беше загубила...

Ръцете му се раздвижиха първи и нежно обхванаха лицето ѝ. Както винаги, изражението му беше непроницаемо, но тя откри искрица смях в дълбоките черни очи. Той я целуна, не бурно и изискващо като през нощта, но така съкровено, като че искаше да подпечата устните ѝ с любовта си.

— Сигурна ли си, че във вените ти не тече шотландска кръв? — попита с нежна ирония той. — Във всеки случай нямаш равна на себе

си в словесните престрелки.

Катрин остана безмълвна.

— Ти си напълно права — призна с въздишка той. — След като те получих, не бях сигурен какво да те правя. Не бях сигурен дали си била привлечена от очарованието на едно ново приключение или наистина ме обичаш достатъчно силно, за да се откажеш от всичко, което по-рано е било изключително важно за теб. Когато ти заповядах да се върнеш в Англия, на първо място бях загрижен за сигурността ти — но несъзнателно исках да те поставя на изпитание. Но не само теб — исках да изпитам и самия себе си.

— И какво?

— Как какво? — Той помилва нежните ѝ бузи. — Щастлив съм, че имам жена, която познава всичките ми слабости и грешки и не се страхува да живее с човек като мен. Знам, че през последните месеци си била много самотна и сигурно често си ме проклинала, и не мога да ти обещавам, че отсега нататък ще бъда кротко домашно животинче, — но ще се опитам. Искам да остарее с теб — да седим доволно пред топлатата камина... Доскоро си мислех, че любовта, която Доналд изпитва към Мойра, е слабост, но сега проумях, че тази дълбока любов е най-голямата му сила.

Очите на Катрин се напълниха със сълзи. Алекс я притисна в прегръдката си и я задържа дълго така.

— Имаше и още една причина, поради която те отпратих от Шотландия — призна той.

— За какво говориш?

— Разбери, ако те бях оставил сама в Ахнакари, ти щеше и сега да бъдеш там, а аз щях да съм тук! А ако стане чудо и принцът успее до един месец да влезе триумфално в Лондон, оттам до Дерби е много по-близо, отколкото до родните ми планини. — Ръцете му обхванаха собственически тънката ѝ талия. — Не постъпих ли много хитро, като ти наредих да се върнеш тук?

— Много хитро — потвърди сухо тя, — само дето не вярвам в нито една твоя дума.

Веднага след това тя забрави войната в горещата му прегръдка, забрави, че им оставаха само още няколко часа. Искаше да се наслади докрай на всяка секунда от времето, което имаха на разположение, за да може по-късно да черпи сила от спомените си.

— Алекс...

— М-м-м...

— Спиш ли?

Мъжът се раздвижи и се прозина шумно.

— Сън ли? Какво е това?

— Съжалявам — прошепна Катрин. — Забрави, че те попитах.

Главата му се плъзна от корема ѝ към свивката на шията, дългият му крак се разположи удобно между нейните. Веднага след това задиша дълбоко и равномерно до рамото ѝ.

— Алекс...

— ... ммм...?

— Наистина ли искаш да спиш?

— Ти не ме оставяш...

— Знаеш ли, мислих за онова, което ми каза преди малко — че скоро би могъл да бъдеш в Лондон. Вярно ли е? Чарлс Стюарт наистина ли има намерение да стигне до Лондон?

Алекс разтърка уморените си очи.

— Доколкото знам, да.

— Възможно ли е да успее? Ще може ли да влезе в Лондон?

— Виж, дори най-верните му съветници не вярваха, че ще успее да навлезе толкова навътре в Англия, а той успя.

Ала Катрин не се задоволи с този половинчат отговор.

— Татко казва, че принцът трябва да унищожи цялата английска армия, за да премине през страната.

— Така ли казва?

— Казва и други неща. Например, че Чарлс — даже ако стигне Лондон, — никога няма да задържи града срещу оръжията на кралската флота! Татко смята, че адмирал Върнън никога няма да приеме на трона да седне Стюарт и, че с петстотинте си кораба ще спуска всички мечти на принца като сапунени мехури.

— Баща ти явно се отличава с остър ум. А знае ли как ще реагира парламентът?

— Сигурен е, че парламентът ще се разтури и, че аристократите ще създадат своя армия срещу Стюарт.

— Това би означавало гражданска война.

— Каза също, че англиканската църква няма да позволи връщане на папистите на трона и, че в страната няма достатъчно католици, за да изтръгнат властта от англиканските епископи.

— За човек, който твърди, че не се интересува от политика, ти си учудващо добре информирана.

— Нали имам очи и уши.

— Прекрасни очи и възхитителни малки ушенца — потвърди ухилено Алекс.

— Все още не си отговорил на въпроса ми.

Той хвърли жаден поглед към голата ѝ гръд.

— Сега не съм в настроение да водя сериозни разговори за военната стратегия.

— По-скоро не си в настроение да ми отговориш честно, макар че преди малко ми обеща да споделяш мислите си с мен.

Мъжът въздъхна, надигна се, мушна една възглавница зад гърба си и скръсти ръце над главата.

— Е, добре, щом непременно държиш да узнаеш истината, ще ти я кажа. Задавай въпросите си — заповяда нетърпеливо той.

Катрин не се впечатли от раздражението му.

— Вярно ли е, че принцът има намерение да влезе като победител в Лондон?

— Да.

— Армията му може ли да победи кралските войски?

— Ако корабите на Къмбърленд потънат в Ламанша и ако холандците решат да не се намесват в конфликта, бихме имали шанс. Ако всичко зависеше от бойния дух и решителността, нашите планинци биха завладели и удържали дори ада.

— Значи ли това, че другите неща ви липсват?

— Е, в момента нямаме основания да се оплакваме. Все пак при Престънпанс генерал Коуп беше достатъчно любезен да ни предостави артилерията, оръжията и запасите си.

Погледът на Катрин неволно се плъзна към пресния белег над лявото му ухо. Той не бе споменал раната и тя не беше попитала откъде я има, но не беше нужно да е лекар, за да разбере, че за малко не бе загубил ухото — а с него и живота си.

— Татко твърди, че поражението при Престънпанс се дължи на неопитността на войниците, и дори чичо Лорънс призна, че армията

била главно от новобранци, никога не влизали в сражение.

— Това е вярно — потвърди Алекс. — Но и армията на принца се състои главно от селяни и овчари, които преди Престънпанс нямаха представа що е мускет. Затова пък войските на Коуп притежаваха огромни запаси от пушки и муниции, да не говорим, че имаха оръдия.

— Да, но вашите хора са ги сварили напълно неподготвени.

— Коуп беше избрал идеалното място за лагер — зад него беше морето, пред него тресавище, вляво и вдясно просторни равнини — Тази позиция може да бъде защитавана даже от хлапета с няколко шепи камъни. Унижението на Коуп беше повече от заслужено.

Катрин предположи, че той искаше да постави на изпитание желанието ѝ да научи цялата истина. Но защо?

— Коуп имаше по-малко от три хиляди души — изрече бавно тя. — Принцът обаче е имал четири пъти по толкова!

— Ти продължаваш да търсиш извинения? — Алекс развеселен вдигна вежди. — Четири пъти колкото армията на Коуп? Когато за последен път чух тази история, все още бяха три пъти повече.

Катрин побърза да смени темата.

— Всички съветници на принца ли са на мнение, че трябва да вървите към Лондон?

— О, не, някои от вождовете изобщо не бяха съгласни с инвазията в Англия. Други бяха готови да поемат риска, но само при условие, че английските якобити ни окажат активна подкрепа.

— И какво? Подкрепят ли ви?

— Досега никак.

— Нима искаш да кажеш, че принцът губи привърженици в собствените си редици?

— Даже слепецът забелязва кога трябва да избегне каменната стена пред себе си.

— Каменна стена? Защо говориш със загадки?

Алекс издаде тежка въздишка.

— Каменната стена беше просто образ, любов моя. Сега ще ти го кажа ясно — все повече водачи на кланове твърдят, че е лудост да завземем Англия с армия от селяни. Тази страна не познава инвазия от времето на Вилхелм Завоевателя! На левия ни фланг дебне маршал Уейд с пет хиляди войници, на десния е сър Джон Лиготие със седем хиляди, готов да ни нападне. Войниците жадуват да отмъстят за

другарите си, паднали при Престънпанс, но началниците им са предпазливи и чакат подкрепление от херцог Къмбърленд, който трябва да се върне от Фландрия с няколко хиляди ветерани. Към тях ще се прибавят и няколкото хиляди драгуни и кралски гвардейци, които са разположени в Лондон, за да защитават града срещу нахлуващите варварски орди. Въпреки това кралят е проявил предпазливост и е наредил да отнесат най-ценните му вещи на борда на кораб, който е хвърлил котва в устието на Темза. Очевидно Хановерецът има повече вяра в привържениците на принца, отколкото в собствените си хора.

Катрин събра цифрите, които бе споменал мъжът ѝ, и изпита див ужас.

— Значи правителството разполага само с около двадесет хиляди души? Нищо чудно, че кралят се съмнява в армията си!

— При Престънпанс ние не се спряхме пред подобни съмнения, макар че съотношението на цифрите беше за нас много по-неблагоприятно, отколкото сега за правителството.

— Не мога да следя мисълта ти...

Алекс се усмихна слабо.

— Въпреки всичко, което са ти наговорили, ние проведохме битката при Престънпанс с по-малко от две хиляди души. Скоро след това трябваше да освободим повечето пленници — поради простата причина, че бяха твърде много и нямаше кой да ги пази.

— Но защо принцът е изпратил само две хиляди души в първата сериозна битка с английската армия? Това е ужасен риск!

— Нямаше друг избор. Просто не можа да събере повече от две хиляди. Останалите — като не вземем предвид неколкостотин тук и там, — бяха необходими в Пърт и Единбург, за да задържат завладяното досега.

— Няколко стотици? А на нас ни разправяха, че само в Престънпанс са се сражавали повече от десет хиляди и, че всеки ден към бунтовническата армия се присъединяват стотици доброволци.

Алекс нежно помилва бузата ѝ.

— Виж, мила — продължи меко той, — ако имахме десет хиляди души, щяхме да завладеем не само Лондон, а и всички други европейски столици. За съжаление никога не сме били повече от пет хиляди души.

Катрин го погледна с разширени от ужас очи.

— Принцът е влязъл в Англия с пет хиляди души? Пет хиляди срещу повече от двадесет хиляди? Ти се шегуваш!

— Де да беше шега — отвърна с лека горчивина Алекс. — Е, как ти се струва истината?

— Истината... — повтори с мъка тя. — Принцът знае ли колко са силни англичаните?

— О, да, той е добре информиран... за разлика от англичаните, които страхотно преувеличават числеността ни. За това трябва да благодарим само на блестящите измамни маневри на сър Джордж.

— И как принцът оправдава тази лудост?

— Той е вманиачен от идеята, че води свещена война. Убеден е, че не само простият народ ще посрещне баща му с ликуване, ами и, че английските войници скоро ще положат оръжие и приветстват Стюартите с букети от рози.

— Той е луд!

— Ние всички сме малко луди — отвърна Алекс с тъжна усмивка. — Иначе нямаше да сме там, където сме днес.

— А утре? Нима ти е все едно какво те чака утре?

— Не, естествено не. — Той притисна устни към голото ѝ рамо. — Но какво според теб трябва да направя? Да дезертирам?

— О, да! — извика спонтанно тя. След малко: — Не... не знам.

— Противоречивите ти отговори отлично предават общото настроение по време на военните съвети при принца.

— А какво е мнението на Доналд за цялата тази кампания?

Алекс прокара пръсти през дългите си коси.

— Доналд още от самото начало проповядваше предпазливост, но принцът е престанал да го слуша, макар че всеки път кима учтиво, защото не може да си позволи да загуби Лохиел. Все пак една трета от армията му са Камерънови. Ако Доналд реши да захвърли оръжието, другите водачи на кланове веднага ще го последват.

— Според мен брат ти трябва да направи точно това. Какво го възпира? Защо продължава да стои при принца, след като не вярва в успеха му? Но моля те, пощади ме с приказките си за шотландската гордост, чест и лоялност, иначе ще се разкрещя!

— Е, добре, ще те пощадя. Вместо това ще ти разкажа нещо за възможните последствия. Всеки, който се присъедини към принца в

Гленфинан, знаеше много добре, че няма да има връщане назад. Или ще спечелим всичко, или ще загубим всичко. Преди малко ти ме попита каква заплаха биха могли да представляват няколкото английски гарнизони, след като Шотландия е в наши ръце. Вярно е, почти цяла Шотландия е в наши ръце и би трябвало да сме убедени, че е логично да използваме следващите шест месеца за укрепване на границите и подготовка за неизбежното нападение на англичаните. Всички бяха наясно, че те няма да се примирят с унижението. Англия няма да стои бездейна, защото знае, че по този начин излага на риск цялата си империя. Колониите могат да вземат пример от нас и да поискат да се отърсят от чуждото иго. Все едно дали иска или не — крал Джордж е длъжен да извърши и невъзможното, за да си възвърне контрола над Шотландия. Този път не става въпрос за шотландската, а за английската гордост.

— Все пак щяхте да спечелите време...

— Да, и може би двадесет или тридесет хиляди мъже щяха да бъдат готови да се бият за свободата си. Но и англичаните щяха да спечелят време, да повикат чуждите си съюзници, да стегнат редиците си и да ни наложат морска блокада. Неизбежното последствие щеше да бъде кървава баня и от двете страни.

Алекс видя тревогата ѝ и посегна към студените ѝ ръце.

— Можеш да бъдеш сигурна, че англичаните щяха да ни унищожат до крак, дори само за да дадат пример и да отклонят колониите от глупавите им идеи за независимост. Но вместо пет хиляди, тогава щяха да бъдат наказани тридесет хиляди души — а всички те имат жени, семейства, имоти. Цялата ни страна щеше да бъде конфискувана или разрушена. Шотландия щеше да престане да съществува.

Едва сега, под ярката дневна светлина, Катрин забеляза сенките под очите му, дълбоките бръчки на челото и около устата. Докато все още го смяташе за безсъвестен шпионин и убиец, тези бръчици липсваха!

— Аз те обичам, Александър Камерън — проговори спокойно тя. — И ще те обичам винаги, все едно дали ще живеем в палат или в селска колиба.

— Може би ние, Камерънови, няма да имаме дори колиби, когато въстанието се провали...

— Наистина ли смяташ, че Доналд може да загуби Ахнакари?

— Тази опасност съществува, откакто баща ни и кланът участваха във въстанието от 1715 година. Водачите, които отказаха да положат клетва за вярност към крал Джордж, имаха избор между бесилката и изгнанието. За да спасят поне земите и титлата за семействата си, водачите на кланове изпращаха по един от клана, обикновено син или брат, да положи проклетата клетва.

— Баща ти все още ли е във Франция?

— В Италия, с крал Джеймс. Много от водачите на кланове положиха формална клетва и получиха позволение да се върнат в родината си. Но ние, Камерънови, сме своенравни, както вероятно си забелязала, затова татко остана в изгнание — и се е зарекъл да не се върне, докато на трона отново не седне крал от династията Стюарт.

— Гордостта на лъва — прошепна Катрин и когато Алекс я погледна учудено, се постара да обясни: — Това са думи на Мойра. Така нарича тя болестта, от която очевидно страдат повечето шотландци.

— Аха... Е, този път вероятно и не толкова гордите лъвове ще загубят титлите и земите си.

— Доколкото знам, ти имаш брат, който е отказал да се бие за принца. Джон ли се казваше?

— Джон не е фанатичен якобит, това е вярно. Той не е привърженик на ханOVERците, но като види, че губим, сигурно ще изпрати част от хората си да се бият срещу нас с надеждата да се отърве невредим. В този случай обаче целият клан ще го презира и никога няма да го признае за свой водач.

— А ще приемат ли Арчибалд или теб?

— Докато Доналд е жив, нито Арчи, нито аз бихме се осмелили да предявим претенции за титлата. Ако ни победят и се наложи да се скрием в Шотландия, пребиваването ни в родината ще бъде краткотрайно. След това ни заплашва затвор или въжето на палача, ако не отидем в изгнание.

— Но англичаните не могат да обещат всеки, който е участвал във въстанието срещу тях!

— Ако отсечеш главата на петела, той умира. Същото е с шотландския клан — ако обещат водача му, той се разпада.

Катрин потрепери и потърси утеха в топлата му прегръдка.

— Хайде, хайде, не губи кураж. Камерънови няма да останат съвсем без средства — освен ако прелестната мисис Монтгомъри не е изхвърлила всички спестявания на мъжа си през прозореца.

— Не съм похарчила нито едно пени! — Тя зарови лице в рамото му. — Сигурна съм, че Дамиен те е осведомил подробно.

— Права си. Брат ти каза, че не си похарчила дори половин пени. Сигурен съм, че тази ненужна пестеливост не би се харесала на мастър Монтгомъри.

— Единственото, което липсваше на мисис Монтгомъри, беше съпругът ѝ.

— Е, той е вече тук и прави всичко, което е по силите му, за да я обезщети.

Той я целуна страстно, но преди да продължи с нежностите, тя се изтръгна от прегръдката му.

— Какво ти става? — попита Алекс. — Нещо лошо ли казах?

Устните ѝ затвориха устата му и мина доста време, преди да успее да зададе нов въпрос.

— Простете, мадам, но вие напълно ме объркахте.

— Ти отговори на един от въпросите ми само приблизително. Току-що се сетих за това.

— Ако всеки път подслаждаш обвиненията си с целувка, отсега нататък винаги ще отговарям на въпросите ти „приблизително“.

Тя впи нокти в меката кожа над ребрата.

— Каза ми, че не са ти липсвали ласкателни предложения — но не спомена дали си се поддад на изкушението или не.

Алекс не можеше да откъсне поглед от изкусително нацупената ѝ уста.

— Ами ако ти призная, че съм приел всички предложения?

— Тогава ще теzakлеймя като лъжец и самохвалко — и като гаден развратник!

— И всичко това наведнъж? Само защото не съм в състояние да отделя ръцете си от теб за няколко часа, не ти позволявам да ме наричаш развратник!

— Пак избягваш отговора!

— Виж, ако един мъж не изживява сексуалността си, могат да се очакват сериозни последствия за здравето му... Граф Джовани Фандучи е най-добрият пример за благословеното въздействие на

жена, която разбира от мъже. Няколко ноци с кръглооката Рита бяха достатъчни да...

— Кой е граф Джовани Фандучи и коя е кръглооката Рита? — прекъсна го остро Катрин.

— Графът е доброволец, който се присъедини към нас след битката край Престънпанс. Той си завоюва всеобщо уважение, като надпи Струан Максорли. Не стига, че бедният ни рус великан дни наред ходеше с бръмчаща глава, ами и с присъщото си лекомислие се бе обзаложил на Кръглооката Рита! Това е една дама, която дължи прякора си на факта, че след една нощ в колата ѝ мъжете дни наред имат кръгове под очите си и...

— Благодаря, спести ми по-нататъшните подробности!

— Кълна ти се, че познавам този факт само от разказите на другарите си. Даже да исках — след като се появи този италианец, тя не допуска до себе си никой друг и можеш да си представиш, че Струан е бесен от гняв.

— А пък аз си мислех, че Струан има връзка с милата ти Лаурън.

— Всички мислеха така, особено когато тя настоя да придружи клана.

— Какво? Лаурън е тръгнала с вас на война? — Катрин изведнъж заприлича на разгневена дива котка.

— Само до Единбург — успокои я Алекс. — Тя е израснала там и никога не е крила, че желае да се завърне в големия град. За последен път са я видели вечерта преди битката край Престънпанс — оттогава се счита за безследно изчезнала.

Лаурън Камерън... Буйна тицианово червена коса, загоряла от слънцето кожа, кехлибарени очи, пищни извивки... В Ахнакари тя се опитваше да прелъсти Александър и не криеше враждебността си към чужденката...

— Да не би да ревнуваш? — осведоми се небрежно мъжът ѝ.

— Да ревнувам? Аз? — реагира сърдито тя. — От тази... тази личност...

Алекс избухна в смях и отново я грабна в прегръдките си.

— Все едно дали ми вярваш или не, но аз изобщо не обръщам внимание на Лаурън — нито на другите жени, колкото и привлекателни да са. Виждаш ли какво си направила с мен! Лиши ме

от най-елементарните ми потребности! Може да се каже, че ме кастрира!

— Отлично! Ако си останеш такъв, ще се разбираме блестящо.

— Тази заповед простира ли се и върху други естествени потребности като ядене и пиене? Трябва да призная, че бих оценил безкрайно високо и няколко кофи гореща вода — освен ако ти не ме предпочиташ мръсен и запотен, особено като се има предвид, че това намалява въздействието ми върху другите жени.

— Господи, колко съм глупава! — извика засрамено тя. — Сигурно умираш от глад!

— Има нещо такова... Без да изключвам теб, мечтая за три неща: за цял говежди бут, плуващ в мазнина, за прясно опечени къпинови тортички и за гореща баня. Това ще бъде несравним лукс, след като от месеци наред се мия само в студени реки.

— Ще изпълня и трите ти желания, господарю. — Тя го целуна бегло, скочи от леглото и изтича в гардеробната. Дългите ѝ къдрици се развяваха зад гърба и Алекс се възхити на съвършеното тяло и грациозните ѝ движения. Тя беше интелигентна, красива и страстна — как бе могъл да помисли, че е възможно да живее без нея?

Той не беше излъгал, когато каза, че е имал намерение да я напусне само след няколко часа. Беше на път от цяла седмица, в лагера на принца го очакваха с нетърпение. Беше безотговорно да забави връщането си от егоистични мотиви. Ала щом влезе в леглото на Катрин, реши да накара Доналд и принца да почакаат още дванадесет часа... а може би и четиринадесет. Представата, че отново ще лежи сам на коравата земя, заобиколен от хъркащи, кашлящи и вонящи мъже, не съдържаше нищо привлекателно — в сравнение с това легло...

— Докога ще лежите и ще се подхилвате глупаво, сър? Няма ли да ми помогнете?

Строгийт глас на неговата господарка и повелителка го изтръгна от сладките мечти. Той стана покорно и забърза към гардеробната, където тя седеше на ръба на голямата цинкова вана.

— Трябва да я отнесеш в стаята и да я поставиш пред камината. Освен това трябва да засилиш огъня. През това време аз ще намеря Дейдре и ще ѝ предам желанията ти за топла вода и ядене.

— Дейдре? — Алекс смръщи чело, сякаш никога не беше чувал това име. — По дяволите, знаех си, че съм пропуснал нещо важно!

Той се върна тичешком в спалнята, грабна червения мундир, който рано сутринта беше окачил на стола, и извади от вътрешния джоб снопче писма.

— Алуин ме заплаши с адски мъки, ако не предам писмата му на Дейдре.

Изречението на съпругата му накара коравия воин да се изчерви като момиче.

— Алуин умее да изразява чувствата си на хартия — опита се да обясни той. — Те се изливат без усилия от перото му, във всяка ситуация, а сега, когато е влюбен, словоизлиянията му нямат край.

— Не би било зле да вземаш уроци при приятеля си — посъветва го сухо Катрин, погледна завистливо писмата и веднага след това изпита срам. Мъжът ѝ беше чудесен човек, който я обичаше с цялото си сърце. Какво значение имаше дали щеше да ѝ пише любовни писма или не? Тя се хвърли към Алекс, обгърна го с ръце и притисна тялото си в неговото. Това послание беше напълно разбираемо. Писмата на Алуин паднаха от ръката му и той беше готов да отнесе прекрасната си жена на леглото, когато и двамата се стреснаха от чукане на вратата.

— Това е Дейдре — пошепна Катрин. — Ще ѝ кажа да се погрижи за ядене и гореща вода.

— Кажи ѝ също да не бърза! — Топлият му глас разля гореща вълна по тялото ѝ.

— Мислех, че умираш от глад.

— Наистина умирам...

Отново се почука и заповеднически мъжки глас извика:

— Аз съм, баща ти! Трябва веднага да говоря с теб.

Той натисна нетърпеливо заключената врата и потропа отново. Алекс реагира светкавично. Грабна дрехите и ботушите си, хвърли ключа от стаята в ръцете на Катрин и се скри в гардеробната.

— Дъще?

— Ей сега, татко — заекна тя, облече халата си, погледна се в огледалото и изпита див ужас. Устните ѝ бяха подути, косите толкова разбъркани, че щеше да мине поне час, докато ги оправи. А леглото приличаше на бойно поле! Баща ѝ със сигурност щеше да помисли, че

снощи се е оттеглила от салона толкова рано само защото е искала да прекара дълга любовна нощ с лейтенант Гудуин.

Треперейки, Катрин пъкна ключа в ключалката, отвори вратата, наложи на лицето си принудена усмивка и извика с неестествено висок глас:

— Татко! Каква изненада!

Лицето на сър Алфред беше по-червено от обикновено, сивата му перука седеше накриво върху голата глава, а дрехите му бяха толкова измачкани, като че беше спал с тях.

Без да удостои дъщеря си с поглед, той се втурна в стаята.

— Надявам се, че не те събудих... Още е доста рано...

— Не, татко, не ме събуди. Отдавна бях станала и тъкмо смятах да поискам гореща вода.

— Хм... добре... много добре.

Катрин не помнеше баща ѝ някога да е влизал в спалнята ѝ или да е питал някого дали не го е събудил.

— Какво се е случило, татко? Нещо тревожи ли те?

— Да ме тревожи? — Той се взираше право пред себе си със смръщено чело, сякаш се опитваше да си спомни защо е дошъл. — О, да... имам сериозни основания за тревога...

Сърцето ѝ спря да бие. Баща ѝ беше застанал точно до снопчето с писма, което Алекс беше изпуснал на пода.

— През нощта ми съобщиха, че бунтовниците са напуснали Манчестър и са потеглили право към Дерби! — излая сър Алфред. — Около хиляда и петстотин граждани на Манчестър са се присъединили към папистите! Това е нечувано!

— Наистина ли вярваш, че бунтовниците ще влязат в Дерби?

— Кой би могъл да ги спре? Армията замина, а милицията, която би трябвало да ни защити, бяга в паника!

— Татко, не бива да се вълнуваш толкова! Ела, седни и...

— Да не се вълнувам? Паписткият принц оставя зад себе си само опустошение! Цели села и градове били сравнени със земята, жителите им загубили цялото си имущество. Откога предупреждавах, че тези варвари са способни на всичко, но кой ме слушаше! А сега ще платим скъпо и прескъпо за неспособността на военните!

— На твое място не бих вярвала в слуховете — опита се да го успокои Катрин. — Те са абсолютно нелогични. Защо армията на

принца е била посрещана в градовете със звън на камбани, ако жителите им са очаквали къщите им да бъдат плячкосани? Защо толкова много хора се присъединяват към орда от грабители и убийци? Разправят, че гражданите бягали на тълпи, но досега не сме видели нито един беглец, с изключение на богатшите, които бързат да спасят златото си.

Сър Алфред ѝ хвърли саркастичен поглед.

— Ти май си вземала уроци от брат си по аргументиране.

— Аз просто поставих под въпрос твоите източници на информация, татко.

— Да вървят по дяволите всички източници на информация! Лично милорд Кавендиш, херцогът на Девоншир, настоява за тотална евакуация на Дерби и аз мога само да се съглася с него. Ние ще напуснем Розууд Хол!

— Искаш да напуснем Розууд Хол? — повтори слисано Катрин. Представата, че повторно ще напусне Алекс против волята си, беше непоносима — толкова непоносима, че тя пропусна следващите изречения на баща си.

— ... и тъкмо майка ти отказва да тръгне!

Катрин се вслуша по-внимателно.

— Тя ме наруга с най-груби думи! Нарече ме подъл червей! Всемогъщи боже, не разбирам какво я е прихванало! Не се вразуми даже когато ѝ заявих, че бунтовниците със сигурност ще подпалят Розууд Хол и ще я насилят. Дъще, дойдох при теб, за да ми помогнеш да я вразумим.

Той изтри потта от лицето си с голяма ленена кърпа.

— Това неблагоприятно същество... — В гласа му се прокрадна хленч. — Цели двадесет и пет години се наслаждаваше на привилегиите, които ѝ осигурява името Ашброк, и сигурно е забравила коя беше преди моето великодушие да я спаси от живот в нищета и позор. — При венчавката ни се закле да ми се подчинява — а сега? Какво ще си помисли за мен лорд Кавендиш? А в парламента ще ме подиграват, че не съм способен да озаптя дори собствената си съпруга. Тя е длъжна да ми се подчини. Разчитам на теб, дъще — постарай се да я накараш да разбере, че постъпва зле с мен!

Катрин забрави за малко слушателя в гардеробната и се усмихна на баща си.

— Нима аз съм пример за послушание?

— Е, поне не беше твърде голямо разочарование — изръмжа сър Алфред. — Все пак, колкото и да се противеше, накрая ти дойде умът и се омъжи за онзи Монтгомъри. Отиде с него в Лондон и там очевидно си разбрала, че дълг на жената е да бъде красива и смирена.

Катрин пое дълбоко въздух, защото беше готова да избухне в гневни обвинения. Ала когато баща ѝ разсеяно вдигна писмата, които бяха захвърлени на пода, едва не изпищя.

— Жените не са създадени да възразяват и да се бунтуват — продължи прочувствено сър Алфред, като че държеше реч в парламента. — Те нямат право да дават съвети на мъжете. Който прекарва по два или три часа дневно пред огледалото, няма понятие от политика и военна стратегия, това е повече от ясно! — Той удари пакетчето писма върху лявата си ръка, за да придаде повече тежест на думите си. — Настоявам веднага да говориш с майка си, Катрин! Обясни ѝ какво дължи на името Ашброк!

Катрин изпрати безмълвна молба към небето: Мили боже, не му позволявай да забележи, че на най-горния плик е написано името „Дейдре“! Как да измисля обяснение за присъствието на тези писма в стаята ми, след като не са адресирани до мен...

— Не ми се вярва, че имам някакво влияние върху мама, още повече, че аз изцяло споделям мнението ѝ.

Това беше най-доброто средство да отклони вниманието му от писмата. Сър Алфред рязко вдигна глава.

— Какво? Какво каза?

— Казах... — Катрин пое дълбоко дъх. — ... казах, че мама е права. Аз също не виждам причина да бягаме с подвити опашки. Ако мама няма нищо против моята компания, ще остана тук.

— И ти ли си си загубила ума? — изрева баща ѝ и лицето му отново се обля в червенина. — Чу ли изобщо какво ти казах? Бунтовническата армия е съвсем близо до Дерби! Сигурно ще бъде тук само след няколко часа. Милицията бяга, повечето ни слуги също офейкаха. Ще бъдете съвсем сами, обкръжени от варварски орди.

— Сигурна съм, че никой няма да ни стори зло, татко. Принцът е джентълмен и много приятен квартирант.

— Квартирант? — двойната брадичка на сър Алфред трепереше от гняв. — Нима ти... нима ти ще предложиш гостоприемството на

Розууд Хол на този френски узурпатор?

— Естествено, а като се върнеш, ще ти разкажа колко бутилки от старото ти бургундско е изпил с удоволствие.

Лорд Ашброк метна писмата на леглото и се запъти към вратата.

— Вече ми е ясно, че си наследила глупостта на майка си. Ей сега ще заповядам на слугите, които все още са тук, да ви отведат насила — точно така, няма да се поколебая да приложа сила!

Катрин стисна ръце в юмруци.

— Ще позволиш ли да ти напомня, че и двете сме пълнолетни? Не сме твои роби и можем свободно да решаваме дали да останем в дома си или да побегнем като подплашени хлапета.

— Ти си длъжна да ми се подчиняваш!

— Аз се подчинявам единствено на съвестта си — отговори спокойно тя.

Сър Алфред изруга, отвори с трясък вратата и се блъсна в Дейдре, която тъкмо носеше на господарката си табла с чай и бисквити. Чу се звън на счупени съдове, горещата течност оплиска стената и се изля на пода. При силния сблъсък господарят на дома загуби перуката си, която се приземи точно в локвичката чай.

Уплашена до смърт, камериерката я вдигна, но не посмя да я подаде на сър Алфред, който се обърна за последен път към дъщеря си, застанала в рамката на вратата.

— Каретата ми тръгва точно в дванадесет. Ако дотогава се вразумиш, ще ти позволя да ме придружиш въпреки проявеното безсрамие. Ако не... — Той изтръгна мократа перука от ръката на Дейдре. — Ако не, ще видиш какво ще направят с теб бандитите!

Щом баща ѝ зави зад ъгъла на дългия коридор, Катрин издърпа камериерката в стаята си.

— Най-последно разбирам защо мама с била принудена да си търси по-приятна компания — промърмори на себе си тя.

— Какво казахте?

— О, нищо... Бързо заключи вратата!

— Би трябвало първо да събера парчетата.

— Остави ги!

Дейдре отвори широко кафявите си очи. Широкото легло беше ужасно разхвърляно и представляваше бъркотия от чаршафи, възглавници и завивки. Дългите къдрици на Катрин изглеждаха така

сякаш не бяха четкани дни наред, а бузите ѝ бяха неестествено червени. Нима лейтенант Дерек Гудуин я бе удостоил с нощно посещение?

От стаята си в слугинското крило Дейдре го бе видяла да се разхожда късно вечерта в двора. Той неколкократно бе погледнал към прозорците на втория етаж и тъй като светеше ярка луна, Дейдре забеляза, че лицето му беше разкривено от гняв. След доста време той се обърна рязко и закрачи към оборите. Дали пък не се беше върнал? Как ли бе успял да влезе в стаята на Катрин?

Май беше станало точно така, защото господарката ѝ се затича към гардеробната и падна в обятията на някакъв мъж.

— Мистрес Катрин! — извика шокирано Дейдре, но в следващия миг позна посетителя. — Мистър Камерън!

Без да пуска жена си, Алекс ѝ се усмихна дружелюбно.

— Мистрес О'Шеа, много се радвам да ви видя отново. — По време на спора между бащата и дъщерята той бе успял да облече панталона си, но не беше закопчал ризата си. Ала Дейдре не се смути от голотата му, тъй като се взираше като замаяна в двете сияещи лица.

— Вярно ли е, каквото каза баща ми? — попита бързо Катрин. — Наистина ли бунтовническата армия е напуснала Манчестър?

Дейдре кимна.

— Очевидно да. Още от сутринта се говори само за това. Искан да ви събудя още преди два часа, но вратата ви беше заключена и аз... — Тя погледна Александър с блеснали очи. — Какво щастие, че сте жив и здрав, сър! Толкова се тревожихме... толкова слухове се носеха... Надявам се, че не сте предприели този опасен излет съвсем сам?

Алекс разбра веднага какво се криеше зад този въпрос.

— Напротив, този път по изключение тръгнах сам — но Алуин ви изпраща най-сърдечните си поздравии и това... — Той взе пакетчето писма от леглото и го подаде на Дейдре. — Една малка утеха, докато той лично дойде при вас — което може да се случи много скоро, ако се сети да се присъедини към авангарда.

Дейдре гледаше невярващо писмата в ръцете си. Баща ѝ беден, неграмотен ирландски браконьер, смяташе за излишно дъщеря му да посещава училище, но тя беше убедила един от братята си да я научи да чете и пише. По време на дългото пътуване към Шотландия, когато

все още не се доверяваше на Алуин Макайл, тя го бе наблюдавала да си води дневник и му беше завиждала за лекотата, с която пишеше. Този човек умееше да изразява мислите си на хартия, а и почеркът му беше толкова хубав. А сега беше писал на нея...

— Какво да правя? — пошепна тя и бузите ѝ пламнаха по-силно.

— Седни в някое тихо ъгълче и прочети писмата — заповяда енергично Катрин.

— Но първо ще ви донеса пресен чай и...

— Много добре знам къде е кухнята — прекъсна я сърдито господарката. — И сама мога да донеса ядене за себе си и за съпруга си. А ти не се явявай пред очите ми, преди да си научила всичките писма наизуст!

Дейдре се запъти колебливо към вратата, но само след няколко крачки се обърна.

— Той... той добре ли е, милорд?

— Алуин? Никога не съм го виждал така бодър. Липсата на изискани ястия и напитки и спането на земята му се отразяват много добре.

— Ами рамото му? — попита загрижено Дейдре.

— Напълно излекувано. Наскоро негодникът дори успя да ме победи в дуел с мечове и ме лиши от десет фунта, защото се бяхме обзаложили.

С блажена усмивка Дейдре направи реверанс и остави Катрин и Алекс сами. Щом вратата се затвори, той се приведе към жена си и страстно я целуна по устата.

— Наистина е тъжно, че между англичанките се срещат такива омайващи вещици като вас с Дейдре! Виж само какво ни причинихте! Макар че Алуин напълно заслужава участието си, след като толкова често ме дразнеше и поучаваше.

— Значи не съжаляваш?

— Един мъдър стар воин ми каза, че човек трябва да съжалява само за пропуснатото, но не и за извършеното.

— Сигурно дядо ти, сър Евън?

— Точно така. Но ти откъде знаеш?

— Мойра ми е разказвала, че сър Евън Камерън бил забележителна стара лисица и посмял да се противопостави даже на Кромуел. Освен това бил в съюз с някакви тъмни сили.

— С друидите. — Алекс се засмя развеселено. — Историята е много интересна... Петнадесетгодишен, един ден сър Евън излязъл на разходка в планината. Внезапна буря го принудила да пренощува в една пещера и когато се върнал, установил, че е излязъл в планината не преди един ден, а преди цял месец. Дрехите му били разкъсани и окървавени, но самият той бил невредим. Мечът, който носел със себе си, бил почти на петстотин години и принадлежал на един от прадедите му, известен с името „Камшройнайх Дуб“ — Тъмния Камерън. Сър Евън нямал представа как се е озовал този меч в ръцете му. Легендата гласяла, че мечът бил омагьосан, изкован от същата стомана като Ескалибур, направен от друидите за крал Артур. Според легендата мъжът, който отиде на война с този меч, е непобедим. Не знам дали е случайност или не — във всеки случай щастieto остана благосклонно към сър Евън през целия му живот.

— И къде е сега мечът?

— Преди петнадесет години го положих в гроба на сър Евън — след като убих с него Ангъс и Дъглас Кембъл.

По гърба на Катрин полазиха ледени тръпки. За първи път Алекс споменаваше пред нея ужасните събития от онази нощ. Ако лейди Мойра не я беше осведомила за предишния му живот, за смъртта на Ани Максорли, тя нямаше да знае и до днес от какви демони е бил преследван Алекс. Той бе обичал страстно младото момиче и не го забравяше. Това измъчваше Катрин. Докато Лаурън Камерън беше жива и тя можеше да се пребори с нея, нямаше как да победи призрака от миналото.

Алекс отгатна мрачните ѝ мисли и взе лицето ѝ в двете си ръце.

— Моята любов към Ани беше нещо изключително — първата любов на млад мъж, блажен от всяка открадната целувка. Докато любовта ми към теб е любовта на зрял мъж. Ти си част от мен, Катрин, и нищо — нито крал, нито война, нито дори призракът на Ани — не е в състояние да ни раздели.

Тя го прегърна с безкрайна любов и се притисна до топлото, пращящо от сила мъжко тяло. Прав си, любов моя, помисли отчаяно тя. Нито кралят, нито призраците от миналото могат да ни разделят — но чувството ти за чест, гордостта и лоялността ти...

Заедно с братята си Алекс щеше да остане с принц Стюарт до край. Нямаше да изостави клана си, щеше да рискува пленничество и

дори смърт. Но действията му се определяха не само от гордостта и верността — той беше готов да умре, защото обичаше Шотландия, своята сурова страна, която беше оформила характера му и за която отчаяно беше копнял в самотата на изгнанието.

Засега лъвската смелост на планинците постигаше успех срещу дебнещата глутница вълци — но докога щеше да трае това? Ако загубеха бдителността си само за миг, вълците щяха да ги разкъсат...

Скоро след това се установи, че Дейдре не беше изпълнила заповедта на господарката си да се посвети изключително на писмата на Алуин. Силно чуване отново попречи на Катрин и Алекс, този път обаче бяха трима прислужници. Двама от тях мъкнеха кофи с гореща вода, които внимателно изляха във ваната. Третият донесе табла с месо, сирене и пресни хлебчета. Щом Катрин заключи вратата след тях, Алекс излезе от гардеробната и се нахвърли жадно върху храната. През това време тя се облече окончателно и се опита да подреди къдриците си с помощта на гребен и четка. Мъжът ѝ седеше доволно във ваната, обгърнат от облаци пара, и тя го остави сам, за да провери дали в къщата изобщо бяха останали хора.

Каретата на баща ѝ бе потеглила точно в дванадесет часа сред облаци прах и чакъл. Голямата част от персонала, който наброяваше около тридесет души, също беше избягала от напредващите бунтовници, но някои останаха верни на господарките си, а пък швейцарецът Валтер Браун се бе заклел да защитава винарската изба на сър Алфред с цената на живота си. В обора беше само конярят Джон Симънс, който винаги твърдеше, че конете имат повече разум от хората. Двамата мъже тъкмо пийваха по чашка и скочиха уплашено, когато Катрин влезе в кухненското крило, но тя им се усмихна дружелюбно, взе една бутилка бургундско и бързо изчезна.

Представителните помещения на партера изглеждаха потискащо голи, защото сър Алфред беше взел повечето картини и другите ценни предмети със себе си или беше заповядал да ги приберат в сигурни скривалища.

Гостните стаи на първия етаж бяха празни — всички гости бяха последвали примера на домакина. Катрин се огледа и реши да направи кратко посещение на майка си. Остави бутилката с вино в коридора, почука учтиво и бе пропусната от една изнервена камериерка, която тъкмо прибираше дрехите на господарката си в огромни куфари.

Лейди Каролайн прогони камериерката от стаята и покани дъщеря си да се настани на покрития с брокат диван. Самата тя остана изправена до прозореца, като нервно мачкаше дантелената си кърпичка.

— Баща ти каза, че не желаяш да напуснеш Розууд Хол. Може би трябваше да обмислиш решението си малко по-добре.

Катрин хвърли бърз поглед към хаоса от коприна и сатен.

— Както личи, ти си решила да заминеш.

Майка ѝ се усмихна.

— Не съм казала на Алфред, че ще остана тук. Казах му само, че няма да замина с него.

— Разбирам... Ами капитан Ловат-Спенс?

— Джон отиде до Спенс Хаус, за да докара карета. Алфред реквизира всичките ни карети, за да отнесе съкровищата си на сигурно място.

— Значи смяташ да напуснеш Розууд Хол с капитана?

— Да, Катрин, напускам този дом — и баща ти.

Катрин беше смаяна. Любовните истории бяха едно, но да избяга с десет години по-млад мъж — това беше нещо съвсем друго!

— Обмислила ли си добре решението си?

Лейди Каролайн вдигна вежди.

— В продължение на двадесет и пет години съм го обмисляла, а наскоро осъзнах, че не мога още двадесет и пет години да търся напразно нещо, което никога няма да имам.

Все още бе много красива, с нежна кожа без бръчки и с фигура на младо момиче. Само очите издаваха възрастта ѝ — тъжни очи, в които се четеше разочарование, досада и самотност.

След двадесет години сигурно ще приличам на нея, помисли си Катрин. Ала със съществената разлика, че през всичките тези години няма да съм била обвързана с нелюбим мъж. Няма да се утешавам с любовници и преди всичко няма да отблъсна децата си и да ги предоставя на грижите на бавачки и гувернантки. Те ще израснат в щастливо семейство и ще знаят, че са обичани...

Стъписана, Катрин установи, че майка ѝ я наблюдаваше внимателно, с тъжна усмивка на устните.

— Ние с теб не сме много близки, права ли съм? — попита тихо лейди Каролайн. — Сигурно няма да ми повярваш, Катрин, но винаги

съм съжалявала за лошите ни отношения. Ти си моя дъщеря, моя плът и кръв, исках да те обичам. От цялото си сърце желая да мога да те обичам.

Защо тогава не го направи, поиска да попита Катрин. Бях толкова самотна, толкова объркана, толкова уплашена... Усещах враждебността ти, но не знаех къде съм сгрешила, с какво съм си навлякла омразата ти.

— Не те моля за прошка, Катрин, защото знам, че е твърде късно за това. Моля те само за малко разбиране.

— Какво трябва да разбере? Очевидно ти не си щастлива тук, никога не си била.

— Вярно е, но нямам право да обвинявам другите, а трябва да търся вината преди всичко в себе си. Извърших ужасни грешки и смятах, че мога да ги изкупя с чувство за вина и страдание, но не ми се удаде. Мрежата от лъжи ставаше все по-гъста, измамните маневри — все по-сложни, а самопрезрението се понася много по-тежко от първородния грях.

Катрин погледна майка си в очите и разбра, че тя най-после бе решила да направи самопризнание. Очевидно искаше да сложи край на досегашния си живот и Катрин не можеше да ѝ се сърди. Нали и в нейната спалня чакаше мъжът, който я бе дарил с ново, непознато щастие...

— Моля те, не ме разбирай погрешно — продължи лейди Каролайн. — Алфред никога не се е отнасял зле с мен. През първите години на брака ни му бях много благодарна, защото се ожени за мен и даде име на детето ми... Той се радваше на наследника си, защото много държеше родът Ашброк да продължи. За съжаление той е неспособен да създава деца. Може би тъкмо затова трябваше постоянно да доказва мъжествеността си в лондонските бордеи...

Катрин имаше чувството, че е улучена от светкавица. Лорд Ашброк — неспособен да има деца? Това можеше да означава само едно...

— Физическият баща на Дамиен не знаеше, че съм бременна. Преди да събера смелост да му кажа, той напусна Англия и когато получих писмо от него, в което се извиняваше и обясняваше внезапното си заминаване, вече беше много късно! Мама беше уредила да се омъжа за сър Алфред и преди да се осъзная станах лейди

Каролайн Ашброк. Тъй като нямах сили да му пиша лично, предоставих това на мама, която му съобщи, че съм се омъжила и вече не искам да имам нищо общо с него.

Лейди Каролайн се извърна към прозореца. Страните ѝ бяха неестествено зачервени. Катрин вече гореше от нетърпение да чуе края на тази невероятна история.

— Едва след пет години го срещнах отново... съвсем случайно... Нападна каретата ми.

— Нападнал е каретата ти? — извика невярващо Катрин. — Нима е станал... — Думата не пожела да излезе от устните ѝ.

— Той беше дивак, но много красив дивак — прошепна замечтано майката. — Свободен като вятъра и също така непостоянен. Никога не се задържаше дълго на едно място, а когато говореше за свобода и необвързване, ме плашеше. Нима можех да участвам в живота му? Нима мъж като него можеше да осигури на децата си дом и спокойно бъдеще, след като самият той живееше ден за ден?

— Деца? — пошепна Катрин.

— Да... Знам, че сгреших, но отново се срещнах с него... просто не можех другояче.

Любовна двойка, срещнала се отново след години? Катрин си представи копнежа си по Алекс, с когото беше разделена само няколко месеца, и изведнъж разбра как се е чувствала тогава майка ѝ: също като нея през миналата нощ.

— Той поиска да напусна Англия с него — продължи разката си лейди Каролайн. — Ела с мен, каза ми, ще бъдем свободни, свободни и щастливи... Отново не намерих сили да му призная, че има син... но си помислих за Дамиен, за последствията, които щяха да настъпят в живота му, ако майка му внезапно изчезнеше... помислих и за себе си. Вярно е, че не бях особено щастлива като лейди Каролайн Ашброк, но имах добра позиция в обществото. Страх ме беше отново да потъна и онази вихрушка на чувствата, която едва не ме бе унищожила... Освен това ме беше яд, че той все още не беше проумял сериозността на живота, докато аз трябваше да плащам сама за последствията от лекомислието ни. Бях толкова нервна и ожесточена, че го прогоних, а когато след няколко месеца родих второто му дете, ожесточението ми се пренесе върху невинното малко момиченце.

Шокът беше толкова силен, че Катрин не можеше нито да се раздвижи, нито да издаде звук. Само сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Алфред направо побесня. Заплаши да ме изобличи, но аз му разясних, че скандалът ще извади найава неспособността му създава деца, а изневярата на съпругата му може да застраши политическите му амбиции. Последваха години на мълчание — безкрайни дни, студени нощи, изпълнени с мъчителни спомени за любов и страст! Алфред си имаше политиката и публичните домове, аз имах само празната къща, сина, който все повече заприличваше на рождения си баща, и дъщеря, в която разпознавах себе си. За да притъпя болката си, си взех любовник, но даже в обятията му се чувствах самотна...

Катрин стана и направи две колебливи крачки към майка си, но лейди Каролайн се бе съвзела и отказа да приеме съчувствие.

— Щом капитан Спенс пристигне с каретата, ще напуснем това място. Сигурно ще минат няколко седмици, докато той уреди оставката си, но през това време ще живея в Спенс Хаус. Той притежава имения в колониите, по-точно в Нова Англия, и смята, че можем да заживеем щастливо там.

Катрин преглътна мъчително.

— А ти вярваш ли го?

— Аз знам, че това е последният ми шанс за нов живот.

— Обичаш ли го?

Лейди Каролайн изтри сълзите от бузите си.

— Той ме размива, освен това се чувствам... желана.

— Да, но обичаш ли го? — повтори упорито Катрин.

— Обичала съм един-единствен мъж, Катрин, и още го обичам.

— Защо тогава не се опиташ да го намериш?

Майка ѝ се усмихна снизходително.

— Обикновено разбойниците по пътищата не живеят дълго. Доколкото знам, преди много години Жак Сен Клод се е върнал във Франция, но даже да знаех къде живее и под какво име се прикрива, нямаше да се опитам да хвана този бурен вятър. Не, ще живея от спомените си — и кой знае, може би един ден капитан Спенс и аз също ще имаме красиви общи спомени.

— Ще те видя ли още веднъж, преди да заминете за колониите?

— Искаш да ме видиш още веднъж? След всичко, което ти разказах? — попита смаяно лейди Каролайн.

— Ти ми разказа, че си жена от плът и кръв, мамо, нищо повече. Може би още не е твърде късно, може би можем да станем приятелки.

Лейди Каролайн постави треперещата си ръка върху бузата на дъщеря си, но не можа да произнесе нито дума.

Катрин се върна в спалнята си като в транс. Значи мястото ѝ не беше във величественото родословно дърво на Ашброкови! Сър Алфред не беше неин баща! Тя беше плод на незаконна връзка! Баща ѝ беше разбойник по пътищата! Дали бандитът на име Жак Сен Клод все още грабеше пътниците във Франция или отдавна бе увиснал на бесилката?

— Катрин?

Тя втренчи поглед в лицето на мъжа си, който в очите на закона беше предател и убиец. Явно не само майката, дъщерята също имаше предпочитание към диви, непредвидими типове!

— Случило ли се е нещо, Катрин?

— Не... не, всичко е наред. Преди малко говорих с майка си. Тя си събира багажа.

— Събира си багажа? — Алекс все още не беше излязъл от ваната. — Нали беше решила да остане в Розууд Хол?

— Мама заминава с капитан Ловат-Спенс... Май чувам тропота на каретата му.

Алекс спокойно запали една от любимите си тънки пури.

— Сърдиш ли ѝ се?

— Не, надявам се, че ще бъде щастлива с капитана. Каза ми, че той умее да я разсмива, а тя се нуждае от повечко веселост.

Бутилката с вино, която Катрин носеше, интересуваше Алекс много повече от съдбата на майка ѝ.

— Да не би да си донесла това бургундско само за да ме дразниш, любов моя? Устата ми е ужасно пресъхнала...

— Вашите претенции непрестанно се увеличават, милорд! Доскоро настоявахте само за парче сух хляб и кана топла вода. Сигурно ще се зарадвате да чуете, че готвачката отказа да замине с другите слуги. Всъщност това не е за чудене, тъй като тя едва се движи. Толкова е въодушевена от собственото си готварско изкуство, че постоянно бърка в тенджерите.

— Имах удоволствието лично да се убедя в таланта ѝ. — Алекс с усмивка посочи празната табла.

Катрин му наля голяма чаша вино.

— Останал е и главният коняр, но в обора има само два коня, единият, от които е бременна кобила.

— Как мислиш, дали господин конярят ще се съгласи да се грижи за още един кон?

— Шедоу е тук?

— Разбира се. Оставих го в една ковачница недалеч от Розууд Хол. Но не ми се вярва, че се чувства добре там. Сигурно се държи доста неприлично...

— Тогава трябва да го доведат колкото се може по-бързо. — Тя поднесе собствената си чаша към устните си, но застина насред движението. — Добре ли чух: наистина ли каза няколко дни?

— Ще се наложи да ме понасяш още известно време. Колко дълго, зависи от това дали принцът ще хареса Розууд Хол или не.

— Искаш да кажеш, че принцът би могъл да се нанесе тук?

— Нали все трябва да спи някъде. А пък ако не е самият той, тогава ще се настанят офицерите му, които...

Горещи устни му попречиха да довърши изречението. Катрин беше на седмото небе. Алекс щеше да остане при нея... два дни, три дни, може би още по-дълго... Сър Алфред вероятно щеше да получи удар, ако до ушите му стигнеше, че якобитите са се разположили в семейното му имение. Вторият удар щеше да дойде, щом узнаеше, че жена му е избягала с друг мъж, а дъщеря му е подслонила в Розууд Хол офицери от бунтовническата армия или самия принц Стюарт. А пък синът му...

— Каква всъщност е ролята на Дамиен, Алекс? — Тя потопи ръка във ваната и направи малки вълнички. — Той беше адвокат и приятел на Рефър Монтгомъри... но имам чувството, че е бил и много повече.

Алекс улови ръката ѝ и целуна мокрите пръсти.

— Какво те навежда на мисълта, че е нещо повече?

— Например изразът на лицето ти!

Алекс светкавично наложи непроницаемото си изражение.

— Въобразяваш си.

— Сериозно? Имам поне десетина опорни точки за подозренията си. На първо място поведението на Дамиен онази вечер в Уейкфийлд. Много мислих за случилото се... Той никога не би се съгласил да ме отведеш като заложница в Шотландия, ако не знаеше съвсем точно кой си и колко важно е незабавно да уведомиш брат си за събитията в Англия. Той е знаел каква информация носиш и че...

— Ясно ли ти е в какво го забъркваш?

Катрин се зае да разтрива коравите му рамене.

— О, да, аз твърдя, че той симпатизира на якобитите, че може би дори е убеден якобит! — Тази мисъл отдавна витаеше в главата ѝ и сега се зарадва, че най-после я бе изрекла. — Тогава ти дойде в Дерби, за да се срещнеш с него, нали? Той беше онзи тайнствен „полковник“, който ти донесе сведения за числеността на английската армия и местата, където са се разположили войниците. Само затова си отишъл в Лондон и само заради това Дамиен е толкова добре осведомен за случващото се в лагера на бунтовниците. Той е шпионин, якобитски шпионин!

— Не ти ли се струва, че развинтената фантазия ти играе лоши номера?

— Той те нарече Алекс!

— Естествено това е основателна причина да окачат негодника на най-близкото дърво — изръмжа сърдито мъжът ѝ.

— Той беше в онази мръсна кръчма в Уейкфийлд. — Катрин настояваше на своето. — Ти трябваше да му се закълнеш, че няма да ми сториш зло, и при този случай те нарече Алекс. Странно, не намираш ли? Дотогава уж те познаваше само под името Рефър Монтгомъри!

— Отлично! Виж я ти, хрътката Камерън! Още нещо? Катрин се нацупи.

— Дамиен ми каза, че наградата за залавянето ти била удвоена.

— Дамиен говори твърде много!

— Той е убеден, че са наели професионалист да те убие!

— Явно се налага да си поговоря сериозно с брат ти. Само да ми падне в ръчичките! Нужно ли беше да те плаши с разни слухове, за които няма доказателства?

— Дамиен беше напълно прав. Ако не ми бе казал тези неща аз сигурно щях да извърша куп необмислени постъпки и да застраша не

само себе си, но и теб. Професионалните убийци често отвличат членове от семейството, за да изнудват жертвата си, нали?

Алекс я притисна до гърдите си.

— Тук си на сигурно място, кълна ти се. Членовете на моя клан не знаят коя си и откъде идваш, не знаят и, че си напуснала Шотландия. Те си мислят, че продължаваш да живееш в Ахнакари — а за това има предостатъчно свидетели.

— Не разбирам...

— Идеята беше на Мойра. Според мен това е чудесна мярка на предпазливост. Намерихме едно младо момиче от клана, което има някаква прилика с теб, макар и само отдалече, и сега съпругата ми се появява от време на време на прозореца, на крепостната стена или в градината, естествено винаги заобиколена от охрана.

— Поне казахте ли на момичето какви опасности го заплашват?

— Но то изобщо не е заплашено от опасност! Напротив, младата дама се радва, че се е отървала за дълго от селския двор, и си живее като царица за моя сметка. Ти също не си заплашена от опасност — най-много от мен, ако продължаваш да ме изкушаваш с деколтето си!

— Не ме докосвай! Ще ми развалиш роклята!

— Свали я и ела при мен във ваната — предложи ухилено той.

— Не мисля, че ще се съберем — засмя се Катрин.

— Все пак можем да опитаме.

Тя не можа да устои на изкушението.

— Почакай... — Скри се за малко в гардеробната и скоро след това се появи гола и с вдигнати коси. Водата беше все още приятно топла, а тялото ѝ се събра чудесно между краката му. Тя облегна гръб на широкия му гръден кош и въздъхна блажено.

Алекс притисна устни в тила ѝ, взе гъбата и се зае да я разтрива, докато кожата ѝ настръхна и по тялото ѝ се разляха сладостни вълни. Той посвети особено внимание на гърдите ѝ и скоро връхчетата им се втвърдиха и щръкнаха в очакване. Горещината много бързо стигна до долната част на тялото ѝ, тя се хвана за ръба на ваната и простена с благодарност, когато ръката му най-сетне отиде там, където най-много имаше нужда от нея.

— Престани да се движиш — пошепна в ухото ѝ Алекс. — Водата ще се разплиска по цялата стая... Какво ще си помислят слугите, ако направиш наводнение?

Изискването бе изпълнимо, защото милувките му увеличиха възбудата ѝ до непоносимост. Когато пръстите му неочаквано се оттеглиха, без да са я задоволили, тя извика протестиращо.

Алекс се нуждаеше от тази кратка почивка, за да не загуби изцяло способността си да се владее. Членът му се мушеше в дупето на Катрин и той прокле тясната вана, която не му позволяваше да проникне в нея, както му се искаше. Но в крайна сметка идеята беше негова и сега не биваше да я разочарова.

Той се отказа рицарски от собственото си освобождаване, задвижи отново пръстите си, а с другата ръка се погрижи за гърдите ѝ.

Катрин се устреми насреща му и забрави времето и пространството, позволи му да я отведе в света на екстаза, където пред очите ѝ затанцуваха звезди и по вените ѝ се разля пламтяща лава.

Когато бавно се върна от седмото небе на земята, крайниците и все още потръпваха, гърдите ѝ бяха зачервени и тя дишаше на пресекулки.

— О, господи — изпъшка тя, — никога вече няма да мога да погледна ваната, без да ме връхлетят похотливи мисли!

Алекс целуна рамото ѝ.

— Отлично — прошепна той, — има обаче и маси, килими, кресла... да не говорим за леглата... — Той избухна в тих смях. — Знаеш ли колко е вкусно да облизваш затоплено бренди от нежна женска кожа?

— Престани! — Катрин посегна с треперещи пръсти към чашата си с вино и я изпразни на един дъх, после с доволна въздишка се облегна на гърдите му. — О, Алекс, иска ми се да те заключа завинаги в тази стая. Иска ми се... — Тя се завъртя, за да може да го погледне в очите. — Искам да бъдеш винаги с мен! Ако не можеш да останеш тук, тогава ме вземи със себе си! Нали сам каза, че във вашата армия има немалко жени...

— Не! — прекъсна я той. — За това и дума не може да става.

— Но защо не? Ти призна, че ти липсвам и се тревожиш за мен. И с мен е същото. Ако бях до теб...

— Не!

— ... можех поне от време на време да те виждам, да те целувам и щях да знам, че си жив и здрав. Нямах да живея с постоянния, влудяващ страх, че ще те загубя.

— Няма да ме загубиш — увери я Алекс. — Но няма да ме накараш да променя решението си, все едно какви оръжия ще приложиш.

Това беше намек за сълзите, които блестяха в очите ѝ.

— Значи все още ме смяташ за безпомощна хлапачка? — Прошепна унило тя и раменете ѝ увиснаха.

— В никакъв сучай — ти не си нито слаба, нито безпомощна. Само си ужасно своенравна.

— Не съм — възрази сърдито Катрин. — Само че ми писна да се чувствам напълно излишна. Ти си мой съпруг и трябва да бъда с теб.

— Не.

— Сигурно не вярваш, че мога да живея без коприна и сатен без меко легло и хубава храна. Повярвай, всичко това няма да ми липсва, стига ти да си с мен! Никога няма да се оплача.

Алекс изкриви устни.

— И сънищата ми ще престанат... — продължи като на себе си тя.

— Какви сънища?

Катрин съжали, че бе споменала кошмарите си, защото той без съмнение щеше да предположи, че това е само още едно оръжие в опитите ѝ да смекчи сърцето му.

— О, нищо... просто сънища... — Тя се надигна, за да излезе от ваната, но Алекс я задържа.

— Какви сънища?

— Страшни — призна тя и потрепери. — Събуждам се, окъпана в пот, понякога плача, друг път пищя... Сънят е все един и същ, във всеки случай началото, но всеки път виждам все повече, а не съм в състояние да направя нищо...

Той я изнесе от ваната, уви я в една от големите хавлии, които се топлеха пред камината и я отнесе на леглото. Уплаши се, защото лицето ѝ беше бледо и от устата ѝ не излизаше нито звук. Той се уви в другата хавлия, настани се на стола пред пламтящия огън и я сложи на коленете си, сякаш беше малко дете.

— Хайде, разкажи ми съня си.

Катрин поклати глава и скри лице на рамото му.

— Жените често имат кошмари, когато мъжете им са на война — опита се да я успокои той. — Но това е само сън, Катрин.

— Не! — Тя го прегърна с неочаквана сила. — Това са видения. Имах ги още преди да знам, че ще се стигне до война... преди да знам, че те обичам... Помниш ли деня, когато ни нападнаха в крайпътния хан? Малко преди това бяхме обядвали, слънцето грееше, природата беше замайващо красива и изведнъж...

Катрин вдигна глава и Алекс се уплаши, защото зениците ѝ бяха разширени и тя сякаш изобщо не го усещаше до себе си.

— Изведнъж пред очите ми се появи друга гледка... само за секунди, без да знам дали бе сцена от миналото или от бъдещето... но ставащото изглеждаше напълно реално... толкова се уплаших, че се поряхах, помниш ли?

— Да — отговори едва чуто Алекс, усещайки как го побиват тръпки. Не беше суверен, смееше се, когато някой твърдеше, че има видения, не вярваше в поличби и предзнаменования, но преди да каже всичко това на Катрин, тя продължи — с глух, беззвучен глас, който сякаш извираше от дълбок кладенец.

— Намирам се на бойно поле, цялото осеяно с трупове... стотици трупове! Навсякъде около мен се бият, а аз се опитвам да си пробия път, но мъжете не ме виждат, макар че съм там... Тичам, тичам, но стоя все на едно място. Всичко останало се движи — мъглата, облаците барутен дим, конете, войниците... Земята трепери от тътена на оръдията, тревата е окървавена... — Тя вдигна ръце към лицето си и в очите ѝ блесна ужас. — Ръцете ми са кървави... Вали проливен дъжд и кръвта по ръцете ми порозовява, но дъждът не може да я измие... Толкова много кръв...

— Престани, Катрин! Всичко е наред, аз съм тук, при теб!

— Не! Аз трябва да те намеря... Трябва да те предупредя! — Тя пое шумно въздух. — Там си... на хълма... заобиколен от червени мундири... десет или дванайсет, може би и повече... Обкръжават те с вдигнати мечове... Изпищявам и ти се обръщаш... но вече е късно! Отбраняваш се отчаяно, но те са толкова много, а рамото ти... О, господи, Алекс, рамото ти!

Алекс я сграбчи за раменете и я раздруса силно, за да предотврати истеричния пристъп. Тя го погледна с разширени от ужас очи и стисна юмруци, готова да го заудря като безумна, но изведнъж проумя, че не е на бойното поле, и падна, хълцайки, в обятията му. Омаян от силата на страха ѝ, Алекс я залюля като малко дете.

— Алекс, моля те, вземи ме със себе си!

Мъжът затвори очи.

— Катрин...

— Ако ме напуснеш, вече никога няма да те видя, убедена съм в това. Ти няма да се върнеш. Кошмарът ще стане истина и аз няма да съм там, за да те предупредя.

— Това е само сън. Нищо лошо няма да се случи.

— Но... но сънят е толкова истински! — изплака тя.

— Изглежда ти истински, защото те е страх за мен — опита се да обясни Алекс. — То ме кара да те обичам още повече, но въпреки това... — Той стисна лицето ѝ между ръцете си и в тъмните му очи светна отчаяние. — Не ме умолявай да направя нещо, което просто не съм в състояние да направя. Ако те взема със себе си и поради някаква глупава случайност пострадаш, никога няма да си го простя. Разбираш ли това, Катрин? Можеш ли да разбереш колко е важно за мен да знам, че си на сигурно място даже когато светът около нас се разпада?

Когато той я прегърна страстно и я отнесе на леглото, Катрин не се възпротиви. Посрещна с благодарност екстаза, който удави всички страхове. Алекс я задържа в прегръдката си, докато и двамата се унесоха в дрямка.

След като Катрин задиша равномерно, Алекс също заспа от изтощение и сънува кърваво бойно поле, стенещи ранени, десетки мъртви и жена с развени руси коси, която тичаше към него.

8

Дейдре О'Шеа никога не си признаваше, че е суеверна, но всеки път, щом черна котка ѝ пресечеше пътя, тя се прекръстваше и плюеше през рамо, а когато вятърът ревеше страховито, мърмореше древни келтски молитви. Тя беше ирландка и това ѝ беше в кръвта. И тази сутрин я полазиха студени тръпки, когато видя в камината две наполовина изгорели цепеници, които сякаш се бяха слели като внезапно изненадана от смъртта любовна двойка.

Страхът ѝ обаче отлетя много бързо, тъй като Катрин излезе от гардеробната и внимателно разпротря върху леглото великолепна сатенена роба.

— О, мистрес, това е невъзможно... аз не бива...

— Глупости! Разбира се, че можеш. Аз искам ти да носиш тази рокля. При моята прибързана сватба тя щеше да изглежда смешно, но за твоята е тъкмо на място.

След два дни, в които Розууд Хол беше напълно замрял, тази сутрин пристигна авангардът на бунтовническата армия. Алекс ги покани от името на Катрин — за да я защити обаче, обяви на всеослушание, че войниците са се настанили принудително в имението, което изглеждаше напълно достоверно, тъй като всички други местни благородници получиха заповед да подслонят войската.

На 4 декември Чарлс Стюарт влезе в Дерби, но само някои от жителите на града бяха излезли по улиците да го посрещнат. Повечето бяха последвали призива на лорд Кавендиш и бяха избягали. Принцът се настани в къщата, принадлежала на лорд Ексетър, което беше облекчение за Катрин. Все пак тя посрещна другите шотландци със съвършена учтивост в салона на дома си и им сервира изискани напитки. Срещата ѝ с Доналд, могъщия глава на клана Камерън, мина много по-непринудено, отколкото се беше опасявала — той я прегърна видимо зарадван. Другият ѝ девер, д-р Арчибалд Камерън, я вдигна високо във въздуха и я завъртя в кръг със същия устрем, с който въртеше и съпругата си Джени.

Алуин веднага отиде при Дейдре и доведе плахата камериерка в салона, за да я представи на Лохиел.

— Аха, значи това е младата дама, която е откраднала сърцето ти — ухили се Доналд, когато двамата застанаха пред него с лудо биещи сърца, очаквайки той да одобри брака им. — Е, Макайл, виждам, че най-после си обикнал истински, но какво ще кажеш ти, момиче? Наистина ли не можеш да си представиш друг момък, с когото искаш да прекараш дните и нощите до края на живота си?

Дейдре погледна с копнеж своя Алуин.

— Не, милорд, няма друг човек на земята, който би могъл да ме направи толкова щастлива.

— Тогава имате благословията ми — заяви тържествено Доналд Камерън и добави с весело намигване: — Благословията на църквата трябва да последва колкото може по-скоро, защото при съединяването на ирландска и шотландска кръв много бързо се появяват здрави наследници!

Никой не възрази срещу предложението на Александър веднага да повикат свещеник. Затова сега Дейдре чакаше нервно в спалнята на господарката си, която енергично ѝ заповяда да свали скучната черна рокля и да се окъпе в парфюмирана вода.

Докато Дейдре се миеше старателно, Катрин нажежи машата и накъдри кестенявата ѝ коса на ситни масурчета, които обкръжиха сърцевидното лице и го направиха още по-миловидно. Беше време булката да се облече. Катрин ѝ помогна да се премени в тънки бели чорапи, копринена риза и корсет, три колосани поли — най-горната, която щеше да се подава изпод разтворената рокля, беше богато избродирана, — и накрая в сребърно блещукащата сатенена роба.

— Господи... — Дейдре се огледа смаяно в голямото огледало. Дори не смеех да мечтая, че...

— Сватбеният ден трябва да бъде незабравим за всяка жена — заяви весело Катрин. Самата тя бе лишена от това щастие и сега искаше вярната ѝ камериерка да има всичко необходимо. Момичето го заслужаваше. Само преди половин година тя никога не би извършила такава великодушна постъпка, но тогава още нямаше бунтовници, които чакаха в салона ѝ...

Не ѝ остана време да се замисли за тази промяна, защото някой почука на вратата и познат мъжки глас извика нетърпеливо:

— Мога ли да вляза?

Без да изчака отговора ѝ, той застана на прага — привързаност, която често я беше дразнила, — но сърцето не ѝ позволи да го укори. Както в Ахнакари, където за първи път го бе видяла в празничната шотландска носия, така и днес видът му ѝ отне дар слово.

Дългите черни коси бяха стегнати на тила с тясна черна панделка. Бяло дантелено жабо подчертаваше обрулената от слънцето кожа, пурпурночервената сатенена жилетка и тъмозеленият кадифен жакет правеха мускулестите рамене да изпъкват още по-силно. Към късата, поличка на черни и червени карета Алекс носеше тъмночервени чорапи до коленете и кожени обувки със сребърни токи. На широкия кожен колан със златен и сребърен обков висяха шпоранът — малка кожена чантичка, и сабята, а небрежно праметнатата през рамото наметка беше закрепена за жакета с огромна топазена брошка.

Като видя жена си само по корсет и чорапи, Алекс се ухили безсрамно.

— Прекрасна си, но непременно ли искаш всички гости да изпоприпадат?

— Негодник! — засмя се Катрин. — Не гледай мен!

— Откога ми позволяваш да поглеждам към други жени?

— Откакто мистрес О'Шеа е напълно облечена. — Катрин посочи Дейдре, която се изчерви от смущение. Алекс отиде при нея и внимателно я улови за брадичката, за да вдигне лицето ѝ.

— Нищо чудно, че в последно време Алуин пишеше само любовни стихове — проговори с усмивка той. — Вие сте прекрасна мила, и моят приятел със сигурност е много щастлив.

— Благодаря, милорд — прошепна Дейдре. — Заслугата е изцяло на мистрес Катрин.

— Идете при него — посъветва я Алекс. — Бедният човечец ходи по коридорите като тигър в клетка.

— О, не! — възрази сърдито Катрин. — Тя ще остане в зимната градина, докато дойде свещеникът. Иначе пламенният жених ще ѝ развали хубавата прическа и целият ми труд ще отиде на вятъра! Марш в зимната градина, Дейдре! Ще дойда да те взема само след няколко минути.

— Да, милейди. — Дейдре кимна послушно и излезе от стаята.

— Побързай, моля те. — Алекс целуна голото рамо на жена си. — Мъже, които седмици наред са живели само от солена овесена каша и сухи питки, страдат ужасно, когато усетят миризмата на топло ядене. Арчибалд вече се опита да завземе кухнята с щурм, но бе прогонен с големия сатър. Ако обаче получи подкрепление, не мога да гарантирам за живота на готвачката ти. — Горещите му устни се плъзнаха по тила ѝ. — От друга страна обаче... могат да потърпят още малко, няма да им навреди... — Без да се бави, той измъкна фуркетите от косата на Катрин и развали изкусната ѝ фризура.

— Алекс, не прави това! Трябва да се облека!

— Така ми харесваш повече. — Той я обърна към себе си и я зацелува, докато не ѝ остана дъх. Пръстите му разрошиха копринените ѝ къдрици. Той я отдалечи малко от себе си и огледа доволно разрушителното си дело. — Колко съм сръчен! Сега отново приличаш на дивата изкусителка, на която имах честта да правя компания през последните дни. Алуин няма да бъде единственият, на когото ще завиждат.

— Ти си непоправим — засмя се задъхано Катрин.

— Вече съм чувал тези думи стотици пъти. — Той поиска отново да я прегърне, но тя избяга на сигурно място.

— Няма да изпуснеш сватбата на най-добрия си приятел, нали?

Усмивката му подсказваше, че не би имал нищо против, и тя побърза да смени темата.

— Трябваше да попитам колко гости е поканил Доналд. Дано яденето стигне за всички.

— Доколкото можах да видя иззад рамото на Арчи, в кухнята има достатъчно храна за цялата армия в продължение на месец.

— Наскоро ти казах, че имаме чудесна готвачка.

— Да, каза ми...

Тъмните му очи бяха неотстъпно устремени към нея и я караха да се изчервява. Всъщност любовният им глад би трябвало да се е уталожил след два дни и две нощи, но ставаше точно обратното. Една усмивка или едно бегло докосване бяха достатъчни да ги възбудят, може би и поради знанието, че много скоро отново щяха да се разделят за седмици или дори за месеци.

Алекс прочете всичко това и още много в теменуженосините ѝ очи и с болка осъзна, че ще помни тези очи до последния си дъх. Но не

само очите, а и устните, ръцете, цялото ѝ тяло...

Той си заповяда енергично да се вразуми, да устои на изкушението да я грабне и хвърли на леглото.

— Ще отговоря на въпроса ти — Доналд е поканил всички офицери от капитан нагоре. Самият той се е настанил като у дома си в библиотеката на баща ти, а брендито на сър Алфред среща всеобщо одобрение. Що се отнася до избата с вино, страхът му от опустошение се оказа напълно основателен. Принцът е възхитен от...

— Какво? Чарлс Стюарт е тук?

— Естествено. Би било връх на неучтивостта да не го поканим.

— Господи! Роклята ми... косите ми... виж ме на какво приличам!

— Велики боже, нима сега ще изпаднеш в паника заради един папистки претендент за трона, когото само преди няколко седмици презираше? — подразни я Алекс.

Катрин го удостои с мрачен поглед и избяга в гардеробната. Синята копринена рокля, която бе избрала за случая, бе твърде скромна за среща с кралска особа — все едно дали Стюарт имаше право да носи тази титла или не. Червеният брокат би бил твърде очебиещ, муселин не се носеше в такива случаи, а пък розовият сатен беше за плаха девица! Оставаше ѝ да избере между наситено синьо копринено кадифе и златен брокат.

— Кадифе или брокат? — извика нерешително тя.

— Кадифе — предложи Алекс и най-спокойно запали пурата си от близкия свещник.

За да го ядоса, Катрин избра красиво избродираната брокатена роба, ала само след няколко минути установи в огледалото, че разпуснатите ѝ коси развалят цялото въздействие на тоалета. За съжаление нямаше време да ги вдигне отново.

— Не ти ли предложих кадифе? — попита с тънка усмивка Алекс. Негодникът много добре знаеше как непоправимо бе увредил фризура ѝ. Вбесена, Катрин смъкна брокатената рокля и извади от гардероба си кадифената. Стискайки зъби, за да не се разсмее, Алекс ѝ помогна да се облече, стегна връзките на корсажа и свърза прилежно всички панделки. Още преди да се е погледнала отново в огледалото, очите му ѝ издадоха, че изглеждаше достойна за възхищение, а след

като укроти буйната си грива с два сребърни гребена, тя въздъхна облекчено.

— Ето, негоднико, готова съм!

— Почти! — Алекс хвърли в огъня наполовина изпушената пура, извади от джоба на жакета си кадифена кутийка и ѝ я връчи с тържествен поклон.

Тя я отвори любопитно и в първия момент загуби ума и дума. Овална аметистова брошка, подходяща за пръстена, който винаги носеше на ръката си. Изкусно шлифованият камък беше заобиколен от искрящи диаманти, които напълно можеха да се мерят с кралските.

— О, Алекс... невероятна е...

— Малко обезщетение за писмата, които не успях да напиша. — Той ѝ сложи брошката и тя му благодари с нежна целувка.

— Няма да я изпускам от очи — обеща тя. — А щом свърши тази проклета война, ще те вържа за себе си с най-дебелото въже.

— Ще ти напомня това обещание... Но сега трябва да вървим, иначе не мога да гарантирам за нищо.

Катрин гордо го улови под ръка и двамата слязоха по широката стълба към салона. Когато двойката влезе, разговорите между присъстващите заглъхнаха. Тя позна някои от водачите на кланове и им се усмихна дружелюбно, но Алекс я поведе право към мястото, където стоеше Чарлс Стюарт, за да я представи на самопровъзгласилия се регент на Шотландия, Ирландия, Англия и Уелс.

Принцът изобщо не отговаряше на представата за безогледно дързък и нагъл претендент за трона. Той беше двадесет и четири годишен, но изглеждаше доста по-млад. Замечтани кафяви очи, блед тен и светлоруси коси го правеха да изглежда като красив, но още малко тромав хлапак.

Когато Катрин направи реверанс пред него, той дори се изчерви.

— Много се радвам да се запозная с вас, лейди Катрин. Вашият съпруг е един от най-добрите ни воители, но сега напълно разбирам защо толкова бързаше да отведе армията ни на юг.

Д-р Арчибалд Камерън не беше особен привърженик на етикета. Той грабна снахичката си и отново я завъртя в кръг.

— Господи, Катрин, ти си радост за окото! От мен да го знаеш, момиче: радвай се на тънката си талия, докато още можеш! Доколкото познавам скъпия си брат, през последните дни непременно се е грижил

за потомството си. Много скоро ще се наложи да разшириш хубавата си рокля!

Доналд се постара да премахне впечатлението от недискретната забележка на брат си, като сърдечно прегърна Катрин и я целуна по бузата.

— Не се сърди на Арчи. Откакто напуснахме Единбург, не му позволяваме да се доближи до бъчва и днес си е наваксал.

— Отказаха да повярват, че с чаша в ръка съм в състояние да правя много по-фини шекове! — оплака се Арчи.

— Може и да си прав — промърмори Лохиел, — но в Престън искаше да зашиеш ухото на Ангъс, макар че беше ранен в крака!

— Ами! Всъщност къде се е дянал младоженецът? Бог да му е на помощ, ако не изпразни по една чаша с нас преди венчавката! Последната глътка като свободен човек!

Алуин се усмихна извинително на Катрин, после се чукна с другите мъже и изпразни чашата си на един дъх. За щастие точно в този момент пристигна свещеникът и Катрин хукна към зимната градина, за да доведе нервната булка в залата.

Церемонията се извърши на английски и галски. Дейдре засия от щастие, когато Алуин сложи на пръста ѝ тесен златен пръстен. След като ги обяви за мъж и жена, свещеникът се обърна към Алекс:

— Готова ли е втората двойка?

Катрин се обърна смаяно към мъжа си, който галантно поднесе ръката ѝ към устните си.

— Помня, че първия път не бяхме много щастливи от церемонията. Надявам се, че нямаш нищо против да повторим клетвите?

— Да имам нещо против? — попита с треперещ глас тя. — О, Алекс... не знам какво да кажа...

— Това е най-хубавото в цялата церемония — трябва да кажеш само „да“!

9

— Къде отиваш? — попита с прозявка Катрин.

— Доналд иска да отида с него в Дерби. — Алекс приглади една къдрица от челото ѝ и с усмивка я целуна по слепоочието. — Продължавай да спиш.

— Колко е часът?

— Малко след пет.

— Божичко! — Тя се зарови по-дълбоко в топлите завивки. — Защо имам чувството, че не съм спала нито час?

— Защото това отговаря на фактите, ненаситна жено! Как не забелязах навреме, че Арчи непрекъснато пълнеше чашата ти!

Катрин отвори едното си око.

— Не виното ме задържа будна, а брендите.

Алекс се ухили безсрамно и натъпка ризата си в панталона.

— Не ми се вярва, че количеството, което облиза от кожата ми, е било чак толкова голямо!

— Омъжила съм се за развратник! — оплака се престорено тя. — Добродетелните мъже дори насън не мислят за такива неща.

— Искаш ли да се поправа?

— О, да! — Тя обви ръце около шията му. — Но би могъл да ме убедиш в обратното, ако се върнеш в леглото.

Той се наведе и засмука зърното на гърдата ѝ, което все още ухаеше на бренди и моментално щръкна очаквателно.

— Какво безсрамие! — гласеше коментарът му. — Не очаквах това от два пъти омъжена дама.

Катрин го целуна щастливо.

— Благодаря ти! Ти разбра какво означаваше за мен да имам истинска сватба... през цялото време да се усмихвам.

— Не съм напълно безчувствен, мадам.

— Но си напълно лишен от скрупули — предизвика го тя и уж неволно смъкна завивката, за да открие голото си тяло.

Алекс погъделичка с език пъпа ѝ.

— Поддържай леглото топло, защото ще се върна скоро.

— Ще стопля бренди — обеща сънено тя. — Може даже да ти поръчам баня...

Алекс се облече бързо, като непрекъснато поглеждаше към нея, но тя не се помръдваше. Чуваше се само равномерното ѝ дишане. Можеше само да се надява, че предстоящата задача е достатъчно важна, за да го откъсне от този рай.

Шедоу беше вече оседлан и изпръхтя нетърпеливо, като видя господаря си. Алекс го потупа по шията и му даде една ябълка.

— Учудвам се как това чудовище допуска до себе си чуждия коняр — отбеляза Доналд, който след продължителното сватбено празненство изглеждаше също така недоспал като Арчибалд, Струан и другите десетина мъже от личната си гвардия.

— Шедоу не е чудовище — отговори сърдито Алекс. — Всеки може да го оседлае, но не и да го възсяда. Вярно ли е, момчето ми?

Той се метна на гърба на огромния вран жребец, който след няколко дни в обора гореше от нетърпение да се поразтъпче. Алекс го пусна на воля, защото изпитваше същото удоволствие от ездата като коня си. Когато най-сетне спряха, за да изчакат другите, Струан ги настигна пръв, останал без дъх.

— Кълна се в бога! — простена русият великан. — Някой ден ще се обзаложа с теб за този жребец!

— Никога не бих се обзаложил на Шедоу — засмя се Алекс, — но се радвам, че мога да поговоря с теб на четири очи. Какво се е случило, докато ме нямаше? Снощи усетих силно напрежение срещу принца и лорд Джордж.

Струан зарови пръсти в лъвската си грива.

— Виновни са сивокосите типове, които непрестанно шепнат нещо в ухото на принца.

Двамата „типове“ бяха О’Съливан и Мъри, които от началото на кампанията насъскваха господаря си срещу генерала, макар че гениалността му на стратег беше извън всяко съмнение.

— Трябва някой да отстрани тези подлеци — продължи гневно Струан. — На тях трябва да благодарим, че се намираме наскоро в Англия, вместо да си зимуваме на спокойствие в Единбург, както настойчиво го съветваше лорд Джордж. На всичкото отгоре продължават да пускат слухове, че генералът бил таен агент на

„сасенах“ и щял да получи тлъсто възнаграждение за залавянето на принца. Щом стигнахме в Карлайл, лорд Джордж, който явно вече не може да ги понася, обяви оттеглянето си!

— Какво?

— Ами да! А принцът имаше нужда от цели два дни, докато проумее, че армията обича и уважава лорд Джордж и има доверие само в него. Накрая започна да кърши ръце и да умолява лорд Джордж да поеме отново главното командване, защото през тези два дни офейкаха около триста души.

— Проклятие! — изгърмя Алекс. Бунтовническата армия не можеше да си позволи да загуби трима души, камо ли цели триста! — Нима принцът въпреки това продължава да си въобразява, че цяла Англия ще го подкрепи?

Струан се местеше неспокойно на седлото.

— Виж, лорд Джордж се закле, че ще започне отстъпление, ако и в Дерби не получим обещаната подкрепа от якобитите. В Дерби към нас се присъединиха не повече от двадесет души. В Манчестър все пак бяха двеста.

Значи по-малко от онези триста, които се бяха върнали по домовете си след новината за оттеглянето на лорд Джордж. Алекс не можеше да им се сърди — те бяха готови да защитават границите на страната си, но не виждаха смисъл да завладеят Англия. И той мислеше като тях...

„И какво според теб трябва да направя? Да дезертирам?“ — бе попитал той Катрин.

„Да... не... не знам...“

И Алекс не знаеше. Чувстваше се задължен да се бие до горчивия край, макар че много повече му се искаше да рискува живота си за ново начало.

— Това ли с истинското ви мнение, господа? Не мога да повярвам, че говорите сериозно! — Принц Чарлс беше изумен, когато му направиха предложение да се оттеглят към Шотландия. — Как можете дори да мислите за отстъпление, след като дотук постигнахме толкова много?

Водачите на кланове избегнаха погледа му, защото не им се искаше да повярват, че той е толкова заслепен да продължава да се

надява, че може да влезе в Лондон.

Лорд Джордж беше единственият, който посмя да му каже истината в очите.

— Ваше височество, съобщиха ни, че херцог Къмбърленд...

— Да, да, знам — прекъсна го принцът. — Скъпият ми братовчед се е върнал в Англия, но армията му е изтощена. Докато те си почиват, ние отдавна ще сме в Лондон.

— Фелдмаршал Уейд очевидно възнамерява да ни препречи пътя при Лейчестър — продължи невъзмутимо генералът, — а той разполага с добри войници. Не сме в състояние да се справим с численото им превъзходство, след като досега демонстрирахме силата си, би било най-добре да се върнем в Шотландия и да зимуваме в Единбург, както бе уговорено първоначално. Дотогава ще се разбере дали можем да очакваме подкрепа от английските якобити — което според досегашния ни опит е по-скоро съмнително.

— Значи не вярвате, че нашите шотландци са в състояние да победят армията на Къмбърленд или Уейд? — попита сърдито принцът.

— Тъкмо доверието, което имам в тях, ни доведе толкова далеч — отговори все така спокойно генералът. — Можем да спечелим още една битка — но само с цената на безброй мъртви и ако не получим стабилно подкрепление, в никакъв случай няма да се справим с втората или третата вълна.

Всички кимнаха в знак на съгласие. Принцът местеше поглед от едно лице към друго, докато накрая побледня като смъртник и не можа да предотврати треперенето на гласа си, когато извика ожесточено:

— Нима никой от вас няма да ме подкрепи, когато имам нужда от него? Никой ли не споделя вярата ми, че нашето дело е справедливо и ще успее — трябва да успее?

Представителите на различните кланове останаха мълчаливи — смаяни от толкова неблагодарност. Те бяха рискували живота на хората си, бяха изминали стотици мили в чуждата страна, от месеци живееха без семействата си, а сега трябваше да им кажат, че са страхливци!

Чарлс Стюарт се изправи бавно.

— Господа, ние сме на по-малко от сто и петдесет мили от Лондон. Вече буквално усещам миризмата на Темза, чувам дори подигравателния смях на Хановереца, който очаква от нас именно това

— да се върнем точно когато сме пред вратата му! Не сте ли чули, че лорд Джон Дръмънд и шотландският му полк, подкрепен от доброволци, са пристигнали в Шотландия и бързат да ни се притекат на помощ? Не знаете ли, че във Фонтенбло е бил подписан договор, който ни осигурява военната подкрепа на френския крал.

— Да, чухме — отговори невъзмутимо лорд Джордж. — Чуваме от месеци, но къде са хората и оръжията, които Людовик ни обещава?

— Знам от достоверни източници, че в Кале чакат тридесет хиляди души, готови да прекосят Ламанша!

— Подходящият момент отдавна е пропуснат, Ваше височество. — Преди няколко месеца щяха да бъдат достатъчни дузина кораби, за да блокират Капала и да предотвратят завръщането на Къмбърленд и армията му от Фландрия. Вече не можем и не бива да разчитаме на французите, нито пък на „хилядите“ английски якобити, които уж щели да се присъединят към нас веднага щом прекосим границата.

— Те ще го направят, ще видите! — Принцът удари с юмрук по масата. — Само не бива да губим вяра! Липсата на вяра е единственото, което би могло да осуети окончателната ни победа. Всемогъщи боже, не бива да се предаваме! Тронът на Англия е в непосредствена близост до нас. Ако сега отстъпим, всичко постигнато ще е било напразно.

— Не сте прав — възрази спокойно Лохиел. — Ние си възвърнахме Шотландия и баща ви може най-сетне да се върне у дома.

— У дома? За да преживее срама, че армията му е отстъпила без убедителни причини?

— Още в Манчестър решихме да се оттеглим незабавно, в случай, че не получим обещаната подкрепа на английските якобити. Забравихте ли това, Ваше височество?

— Вие го решихте! — изрева принцът. — Аз не съм! Къде остана лоялността ви? Къде се изгуби смелостта ви? Къде е гордостта ви?

В залата се възцари мъртвешка тишина. Александър, който стоеше отстрана, огледа лицата на мъжете около масата. Както много пъти преди, принцът и днес беше хвърлил големия си коз, като беше апелирал към честта и гордостта на шотландците. Някои водачи на кланове седяха с вкаменени лица, други си разменяха погледи, изпълнени с неловкост — очевидно не знаеха как да се измъкнат от неприятната ситуация. Разумът им внушаваше, че в отстъплението

няма нищо нечестно, защото алтернативата беше да изложат стотици и хиляди свои хора на безсмислен риск. Те не се страхуваха да се бият, но не бяха готови да умрат за дело, което нямаше никакви изгледи да успее.

Чарлс се успокои и кафявите му очи придобиха умолително изражение.

— О, господа, моля ви още веднъж да обмислите на спокойствие решението си. Ако продължавате да настоявате, че нямаме никакви шансове за успех, ще се подчиня на желанието ви колкото и да не ми се иска. Но първо ви моля да чуete какво ще кажат воините ви — тези смели мъже, които ще се бият като лъвове, стига само да не им попречим. Вярвайте във волята им за борба! Вярвайте и в самите себе си! След последен поглед към събралите се той излезе от стаята следван по петите от О'Съливан, Шеридън и Мъри. По време на обсъждането те не бяха взели думата, но сега без съмнение щяха да уверят принца, че са изцяло на негова страна, и отново да го насъскват срещу лорд Джордж.

Когато Лохиел изрази на глас това свое предположение генералът махна уморено.

— Това вече няма значение. Единственото, което е важно, е да спасим онова, което все още може да се спаси. Нямаме много време! Ако ще рискуваме ново настъпление, трябва да започнем, преди Къмбърленд да е възстановил силите си. А в случай на отстъпление не бива да чакаме, докато Уейд се приближи плътно до нас.

Алекс се покашля, за да даде знак, че иска да говори.

— И в двата случая обаче трябва да знаем съвсем точно къде се намират неприятелските войски и къде ще бъдат след двадесет и четири часа.

Лорд Джордж се усмихна.

— Познавате ли някой безумец, готов да иде на разузнаване?

— Познавам даже двама. Макайл и аз ще тръгнем само след час. Дайте ни дузина мъже от Манчестърския полк, които познават областта, и ще съберем цялата необходима информация.

— Съзнавате ли какъв риск поемате?

— Според мен е много по-рисковано да потеглим в едната или в другата посока, без да знаем какво ни очаква.

Лорд Джордж огледа чернокосия планинец със смесица от уважение и съжаление. Ако имаше на разположение само хиляда като него, никога не би отстъпил.

— Вземете толкова хора, колкото са ви необходими... и се извинете от мое име на капитан Макайл. Мога да си представя, че е имал по-приятни планове за днес, отколкото да тръгне на разузнаване.

Алекс кимна на Доналд и излезе от залата. Струан Максорли улови погледа му и го последва навън, без да са разменили дори една дума.

Алуин прокара пръст по устните на жена си и се задоволи с щастлива усмивка, макар че много му се искаше да нададе див вик. Очите на Дейдре бяха затворени, бузите ѝ зачервени, по челото ѝ бяха избили капчици пот, влажните ѝ коси се бяха разпилели по възглавниците.

Тропотът на конски копита отклони за малко вниманието му, но веднага след това той отново се съсредоточи изцяло върху меките устни, които го привличаха неудържимо. Целуна ги нежно и бе възнаграден с блажена въздишка.

Тялото на Дейдре все още тръпнеше от любовната игра и тя едва събра сили да вдигне ръка и да помилва бузата на мъжа си.

— Можеш ли да си представиш колко щастлив ме направи? — прошепна той. — Мисля, че сънувам, и се опасявам, че всеки момент ще се събудя и ще се озова на коравата земя, загърнат във вълненото си одеяло.

Дейдре се усмихна. Все още не можеше да повярва, че беше спечелила любовта на мъж като Алуин Макайл. Въпреки признанието му в Блекпул, че е син на беден арендатор, той беше образован и познаваше света и хората. Редом с Александър Камерън беше общувал с европейската висша аристокрация, познаваше крале и кралици...

Тя разпери пръсти и отново се възхити на златния пръстен, който блестеше на ръката ѝ.

— Когато преди няколко дни видях мистър Камерън в спалнята на господарката си, едва не припаднах. А когато ти пристигна вчера рано сутринта, сърцето ми направо щеше да се пръсне от щастие. — Тя се сгуши на гърдите му. — Обичам те, Алуин. Ще те обичам до последния си дъх.

— Ти си моята голяма любов — пошепна до ухото ѝ той. —
Моят живот.

Дейдре простена тихо, усетила, че членът му, който все още беше в нея, отново се втвърдява.

— Да не си мислеше, че толкова бързо ще се отървеш от мен? —
ухили се той и бавно раздвижи хълбоците си.

Тя простена отново и невярващо поклати глава. Възможно ли беше да се слееш напълно с другото тяло и при това да се възнесеш на седмото небе?

Гласъците му ставаха все по-силни и тя усети как я заляха горещи вълни. Мълвейки непрестанно името му, тя се понесе отново към приказния свят на екстаза. Щом отново беше в състояние да мисли ясно, тя се помоли пламенно много скоро да се научи да доставя на Алуин поне една десета от това неопишуемо удоволствие.

Неопитна, каквато беше, тя не знаеше, че желанието ѝ е вече изпълнено. Не знаеше, че той тайно се надяваше никога да не претърпи провал като любовник, съпруг и приятел.

Двамата бяха почти заспали, когато някой почука на вратата.

— Макайл? — повика добре познат баритон. — Буден ли си?

Алуин промърмори някакво проклятие, праметна дългите с крака през таблата на леглото, удари болезнено малкия си пръст и закуцука към вратата. Докато съпругата му с кискане се увиваше в чаршафа, той откряна само на педя, готов да убие натрапника, ала като видя лицето на Александър, веднага разбра, че се е случило нещо важно.

— Кога трябва да дойда?

— След пет минути — отговори Алекс. — По дяволите, ужасно съжалявам! Нямах да ти попреча, ако можех да го избегна.

Алуин кимна спокойно.

— След пет минути съм готов.

Алекс хвърли бърз поглед към спалнята на Катрин и като видя безпомощното му изражение, Алуин забрави, че и неговото любовно щастие бе грубо прекъснато.

— Какво ти е?

— Не знам как да ѝ кажа... Не знам дали ще мога да изляза от стаята без нея...

Алуин чу зад гърба си шумолене на лен и усети върху гърба си хладна ръка. Дейдре се надигна на пръсти и погледна питащо,

Александър.

— Много съжалявам, Дейдре...

Младата жена побледня и се вкопчи в ръката на съпруга си.

— Ще се... ще се върнете ли?

— Не съм сигурен — призна Алекс.

— Разбирам... Казахте ли вече на милейди?

— Не, аз... тъкмо смятах...

— Ако желаете, аз ще ѝ кажа — пошепна Дейдре. — Може би така ще е по-добре и за двама ви.

— Тя никога няма да ми прости, ако не се сбoguвам с нея.

Въпреки собствената болка Дейдре изпита съжаление към него.

— Напротив, ще ви прости, сигурна съм. Отначало ще се ядоса, но гневът ще ѝ помогне да се справи с първите, най-тежките часове. После лека-полека ще разбере, че така е било най-добре. Моля ви, сър... тя беше толкова щастлива... не искам да си спомня единствено мъчителната раздяла...

Алекс кимна.

— Благодаря, Дейдре. Само ви моля да не ѝ казвате веднага. Може пък довечера да сме отново тук... — Той замлъкна, защото знаеше, че почти не съществува такава вероятност. Алуин вече се обличаше и Алекс посегна към леденостудените ръце на Дейдре. — Кажете ѝ, че я обичам... че ще дойда да я взема...

— Ще ѝ кажа — обеща Дейдре и очите ѝ се напълниха със сълзи. Когато мъжът ѝ отиде при нея, тя го прегърна устремно и зарови лице на гърдите му. Алуин я притисна до себе си и стисна здраво зъби, за да залази самообладание.

— Обичам те — проговори дрезгаво той. — Ще се върна веднага щом мога.

— Пази се, моля те — изплака тя. — Внимавайте един за друг, моля ви!

Алуин я целуна за последен път и соленият вкус на мокрите ѝ устни се запечата завинаги в паметта му.

Катрин проспa целия ден. Веднъж се събуди, защото някой запали огън в камината, но след напразно очакване топлото тяло на Алекс да се присъедини към нея в леглото тя въздъхна и отново задряма. Това беше добре дошло за Дейдре. Камериерката искаше господарката ѝ да спи колкото се може по-дълго, защото все още се надяваше двамата съпрузи да се върнат до вечерта. Макар че разумът ѝ нашепваше друго...

Беше почти тъмно, когато Катрин стана и отиде в кухнята да вземе нещо за ядене, защото стомахът ѝ къркореше. В килера наговари една табла с хляб, сирене и няколко резена от печената гъска от предишния ден, върна се в стаята си и се нахрани с добър апетит. След това почете известно време, но приключенията в романа на Филдинг „Джоузеф Андрюс“ не бяха и наполовина толкова вълнуващи като нейните собствени и се прозяваше на всяка страница. От време на време ставаше и отиваше до прозореца, за да погледне към градините. Планинците бяха издигнали своя палатков лагер на зелената морава, но бяха толкова далече, че в мрака тя не можеше да различи нищо друго, освен няколко огънове, нито пък да чуе нещо.

Стана ѝ толкова скучно, че реши да почисти и подреди спалнята си и гардеробната. Изчетка грижливо английската униформа, в която Алекс беше дошъл при нея, после решително смени нощницата си с една от неговите ризи. Тя ѝ стигаше почти до коленете, ръкавите бяха ужасно дълги, но пък затова миришеше така замайващо на тялото му...

Към полунощ, когато вече нямаше какво да прави, тя си легна и заспа само след няколко минути. Когато отново се събуди, в стаята падаха ярки слънчеви лъчи. Разочарована, тя установи, че все още беше сама. Обзета от внезапен страх, хукна към гардеробната, за да отвори шкафа, и въздъхна облекчено, когато намери нещата на Алекс на обичайното им място. Изми се с изстиналата вода в каната, облече сатенен халат и решително се запъти към стаята на Дейдре. Знаеше, че

новобрачната двойка нямаше да се зарадва особено на нахлуването ѝ, но трябваше да разбере какво става.

На половината път усети, че не само в къщата, но и навън цареше неестествена тишина. Не се чуваха нито дрънчене на оръжия, нито гласове, нито звуци на гайди. Преди да е успяла да изтича до прозореца, по коридора отекнаха тежки стъпки и тя се обърна с щастлива усмивка на устните, убедена, че Алекс се е върнал при нея.

Вратата се отвори с трясък и на прага застана — лейтенант Дерек Гудуин!

В първия момент двамата останаха безмълвни, накрая Катрин заекна смаяно:

— Но какво... какво правите тук? Как влязохте в къщата?

— Представях си малко по-сърдечно посрещане, скъпа мисис Монтгомъри! Все пак рискувах живота си, за да ви спася!

— Да ме спасите?

— Но да! Цели два дни домът ви беше в ръцете на бунтовниците! Нима не ви задържаха като заложник?

— Как влязохте в къщата? — повтори Катрин. — Откъде идвате толкова внезапно?

— От гората. Помислих, че тук вече няма жива душа, но... Каква чудесна изненада!

— Защо смятате, че тук вече няма жива душа? Какво по-точно имате предвид?

— През нощта, под защитата на мъглата, врагът е предприел отстъпление! На разсъмване не повярвахме на очите си — всички бяха изчезнали! Сякаш земята ги бе погълнала! Според мен сега маршируват по пътя за Манчестър, като преднината им е най-много петнадесет часа.

— Не ви вярвам! — Катрин отвори с трясък балконската врата и с ужас установи, че лейтенантът не беше излъгал — палатковият лагер беше изчезнал.

Гудуин излезе до нея на тесния балкон.

— Нашият полк се бе оттеглил само на няколко мили, за да държим под око движението на бунтовниците. Сър Алфред ще бъде безкрайно нещастен, когато му съобщят, че домът му е бил пренаселен от варвари и донжуани, макар и само за кратко време.

Катрин не забеляза, че той сложи особено ударение върху думата „донжуани“. Беше толкова стресната от онова, което се бе случило през нощта, че изобщо престана да го забелязва. Затова пък Дерек Гудуин усещаше близостта ѝ толкова по-силно. Съвършено оформеното тяло, едва прикрито под тънкия сатен, го привличаше неудържимо.

— Заминали са? — пошепна невярващо Катрин. — Без нито дума за сбогуване?

— Какво сте очаквали? Бунтовниците да ви помолят за позволение да ви напуснат?

В последната секунда Катрин успя да преглътне ядния отговор, който напираше на езика ѝ. Не биваше да събужда подозрения.

— Смятам, че трябваше да ми съобщят, че се готвят да напуснат дома ми. Все пак опразниха почти до дъно килерите и винарската изба на баща ми, макар че иначе се държаха като цивилизовани хора.

— Чувал съм, че младият Стюарт бил много очарователен, имало жени, които след разговор с него били готови веднага да влизат в леглото му.

— Има жени — отговори ледено Катрин, — които са готови да отидат в леглото с всеки мъж, все едно дали им е симпатичен или не. Лично аз намирам принца по-скоро плах и много добре възпитан. Той се интересува единствено от мисията си, а и е твърде умен, за да си позволи неприлични постъпки в страната, която желае да завоюва за баща си.

— Това важи ли и за офицерите му? Някои от тях изглеждаха така брутални, сякаш бяха готови да вземат всичко, което им хареса, без да мислят за последствията.

— Ако искате да знаете дали аз и слугините ми сме били обект на похотливи желания от страна на бунтовниците, отговорът ми е не! Както вече казах, принцът е съвършен джентълмен, а хората му следват неговия пример.

— Много интересно... значи вие сте участвали доброволно?

— В какво съм участвала?

— Ами в онова, което през последните дни се разиграваше в тази стая — ухили се безсрамно Гудуин.

Бузите на Катрин пламнаха — не толкова от срам, колкото от гняв.

— Как смееете да ми говорите с този тон? И как посмяхте да влезете неканен в личните ми покои? Вън! Махнете се оттук, преди да съм се оплакала на началника ви!

Лейтенантът се ухили още по-безсрамно.

— О, не вярвам, че ще се оплачете. Ако все пак го направите, ще бъда принуден да ви обвиня в сътрудничество с врага.

Катрин го удари с все сила по лицето. Изненадата му беше толкова силна, че той отстъпи крачка назад.

— Махайте се оттук! — изкрещя като обезумяла тя. — Ако още веднъж ви видя на нашата земя, ще наредя да стрелят по вас!

Пръстите ѝ оставиха червени следи по бузата му. Без да каже дума повече, той се обърна рязко и излезе навън. Когато вратата се затвори зад него, Катрин въздъхна облекчено и с треперещи пръсти изтри потта от лицето си. Този безсрамен тип нямаше никакво право да критикува поведението ѝ! Даже ако тя тръгнеше да се разхожда чисто гола по улиците на Дерби в компанията на дузина слуги, това изобщо не го засягаше!

Но как, по дяволите, беше влязъл в къщата? Защо никой не го беше спрял на стълбата? Нима тя беше съвсем сама тук? Както по всичко личеше, Алекс бе предпочел да си тръгне, без да се сбoguва със съпругата си. И Дейдре ли беше заминала? Нищо чудно да беше тръгнала със своя Алуин!

Е нали все пак успя да прогони натрапника Гудуин. Предпазливостта я накара да заключи грижливо вратата и да прибере ключа в джоба на халата си. Леденият полъх ѝ напомни, че не беше затворила балконската врата, и тя побърза да го направи. Гледката през прозореца беше потискаща. Бунтовниците отстъпваха... Алекс я бе оставил... а полкът на Гудуин вече душеше в околностите в търсене на симпатизанти и съучастници на бунтовниците.

В следващия миг Катрин се вцепени. На стъклото се появи ухилено лице! Стана ѝ ясно, че лейтенантът я бе измамил: той бе затворил вратата само привидно, а всъщност се беше скрил зад паравана! В следващия момент ръката му я сграбчи за китката и тя изстена от болка, защото рамото ѝ едва не изскочи. Гудуин я блъсна грубо към стената и заби нокти в нежната кожа на шията ѝ.

— Хайде, мисис Монтгомъри, искам да чуя виковете ви — подкани я подигравателно той. — Но да знаете, че няма кой да ви чуе.

Няма и кой да ви се притече на помощ. Тук са само моите хора, двадесет и двама млади момци, които със сигурност ще ви пожелаят, ако ви видят в този миг. Двадесет и двама, скъпа мисис Монтгомъри! Играта ще продължи твърде дълго, не мислите ли?

Киселият му дъх ѝ причини гадене и тя се опита да се освободи. Резултатът беше, че той я стисна още по-силно за гърлото и тя не можеше да си поеме въздух. Пред очите ѝ затанцуваха черни звезди, устните ѝ се оцветиха в синкаво. Щеше да се задуши, когато лейтенантът най-сетне разхлаби малко убийствената си хватка.

— Искам само онова, което с такава радост дарихте на яacobитските си гости! Естествено предпочитам да имам под себе си покорна партньорка, но щом непременно държите да се отбранявате, така да бъде. Бих казал дори, че особено обичам огнените жени.

Той ѝ позволи да си поеме въздух, пусна ръката ѝ, но започна да мачка гърдите ѝ. Катрин се разтрепери от отвращение, когато притисна едното зърно между палеца и показалеца си, но нямаше как да се отърве от натрапничеството му.

— Не се преструвайте, че това не ви доставя удоволствие — изсъска Гудуин. — Знаете ли колко пъти съм наблюдавал как се забавлявате с любовника си... понякога прави, друг път изотзад, като кучетата... Знаете ли, дърветата са извънредно полезни, не само като дърва и огрев, но и като наблюдателници. А когато човек има и далекоглед, може да види безкрайно интересни неща!

Той отново я стисна за гърлото и когато тя беше близо до припадък развърза колана на халата ѝ, натъкна се отдолу на ризата на Алекс и посегна да разкъса това препятствие, за което обаче му бяха необходими и двете ръце. Катрин се възползва от възможността да напълни парещите си дробове с въздух и беше в пълно съзнание, когато жадните му устни завладяха гърдите ѝ и остри зъби се впиха в едното зърно. Незнайно откъде, събра сили да го удари по главата и аметистовият ѝ пръстен остави кървава следа съвсем близо до ухото му. От изненада и болка мъжът се отдръпна, тя го блъсна и се втурна към вратата, но ключът вече го нямаше в джоба ѝ!

Гудуин се изсмя и вдигна нещо блестящо от килима.

— Всъщност няха намерение да ви предложи възнаграждение за услугите, мисис Монтгомъри, но може би ще проявите малко повече готовност, ако ви обещава нещо. — Той окачи ключа на пръста си. — С

други думи, скъпа моя Катрин — ако искаш да получиш този ключ, ще се наложи да си го заслужиш!

— Моля ви, отворете вратата! — изплака тя. — Моля ви! Ако ме пуснете да си отида, кълна се, че няма да кажа на никого за нечуваното ви поведение спрямо мен!

Гудуин се ухили самодоволно.

— Сигурно имаш предвид съпруга си, който е на хиляди мили оттук? Или може би любовника си, който е на път към Манчестър и с голяма вероятност вече ощастливява друга уличница?

— Не, лъжете се... Тълкувате погрешно нещо, което сте видели отдалече...

— Погрешно? — Той вдигна иронично вежди и скръсти ръце пред гърдите. — Бих желал да чуя по-ясно обяснение, скъпа мисис Монтгомъри.

— О, господи... — Очите на Катрин се напълниха със сълзи. — Той не ми е любовник. Той...

— Да? Може би добър стар приятел?

— Моля ви... вие не разбирате...

Гудуин мушна ключа в джоба си и разкопча мундира си.

— Всичко разбирам... Ти си тази, която не разбира. Ще си отида едва когато получа всичко, което искам от теб.

Катрин нямаше къде да избяга. Даже да успееше да мине покрай него и да излезе на балкона, никога нямаше да успее да се прехвърли през парапета и да се спусне по шпалира.

Тя се огледа като подгонено животно и погледът ѝ падна върху машата, оставена пред камината. Тя беше желязна, дръжката и беше отлята като глава на сокол с извита човка. Отблъсна се от вратата и се хвърли към оръжието, но лейтенантът без усилия разгада намерението ѝ и ѝ подложи крак, така че тя се просна на пода в целия си ръст.

— Това не беше проява на гостоприемство — произнесе укорно той. — Нали не искаш да си помисля по какъв друг начин бих могъл да приложа този толкова интересно оформен уред, скъпа моя?

Катрин се изправи, хвърли се към гардеробната, затръшна вратата и спусна резето. От спалнята се чу подигравателен смях и много скоро след това по вратата подраскаха нокти.

— Коте, котенце, излез от скривалището си!

Веднага ѝ стана ясно, че постъпи глупаво, като потърси убежище в това малко помещение. Тук нямаше нищо, което би могло да ѝ послужи за оръжие, нищо, освен тоалетни принадлежности и масичката за фризиране, шишенца с парфюм, четки, гребени...

— Коте, котенце! — повика я отново Гудуин със сладникав глас. — Ей сега ще вляза, котенце!

Той изрита вратата с грубия си ботуш, лекото резе се поддаде, изтръгна се от пантите и отлетя надалеч. Катрин се притисна към задната стена, докато Гудуин се приближаваше триумфално. Ръцете ѝ бяха скрити зад гърба, разкъсаната риза се беше разтворила и той впи жаден поглед в плоския корем, в русите косъмчета между бедрата, в гърдите, които се вдигаха и спускаха неравномерно, в разбърканите къдрици и леко отворените устни. Свали бавно мундира си, хвърли го настрана и измъкна ризата от панталона.

— Ела тук! — заповяда той. — Веднага!

Катрин не се помръдна. Само погледът ѝ се стрелна към отворената врата.

Гудуин направи още една крачка към нея.

— Защо непременно искаш да ме разгневиш, красавице моя? Остави най-послед тези глупави игрички и...

Катрин светкавично се хвърли напред и той видя в ръката и блестящ предмет. Успя да избегне първия удар, но вторият го улучи над ухото и върховете на сребърния гребен се забиха дълбоко в плътта му, разкъсаха кожата и спряха на тила. Мъжът изрева и посегна към злюбното оръжие. Като видя окървавените си пръсти, отново изрева и се опита да го изтръгне, но успя едва при третия опит.

Катрин може би щеше да успее да се спаси в спалнята, но той я сграбчи за халата и я дръпна към себе си. Първият юмручен удар в лицето я накара да се олюлее, но той я задържа с кървавата си ръка и нанесе втори удар. Тя се опита да защити лицето си, но това само разпали гнева му и ударите станаха толкова силни, че главата и щеше да се пръсне.

Макар и замаяна от болка и ужас, тя чу как някой затропа с юмруци по вратата. Някой беше чул шума и вероятно искаше да ѝ се притече на помощ, но вратата беше заключена и ключът беше у Гудуин!

Мъжът я метна на пода и се хвърли върху нея. Тежкото му тяло я лиши от всяка възможност да се движи. Ругаейки, той отвори панталона си и измъкна дебелия си копие. Разтвори с ръце и колене бедрата ѝ и така грубо заби пръсти между срамните ѝ устни, че тя изпищя от болка. Вече примирена с предстоящото изнасилване тя се помоли да дойде благодатният припадък и да я освободи от унижението. Стисна здраво очи, за да не вижда разкривеното му лице, но го чу да стене и грухти, макар че още не беше проникнал в нея. Изведнъж той изхърка и рухна върху нея...

— Мистрес! Мистрес Катрин!

Хладни пръсти помилваха бузата ѝ и тя бавно отвори очи.

— Дейдре? — пошепна мъчително тя. — Дейдре, ти ли си?

— Слава богу, жива сте! А аз си помислих... помислих си...

Дейдре издърпа отпуснатото тяло на Гудуин, което беше затиснало господарката ѝ, помогна на Катрин да седне и я прегърна утешително.

— Ранена ли сте? Той... Той успя ли да... — Тя не посмя да произнесе злокобната дума.

— Не, не... мисля, че не... Удари ме, искаше да ме вземе, но...

— Всичко свърши — утеши я Дейдре. — Мръсникът вече няма да наранява никого.

Катрин вдигна глава, за да види какво бе станало с насилника, но Дейдре я спря.

— Не го гледайте! — помоли с треперещ глас тя. — Опитайте се да станете, аз ще ви помогна. А после ми обещавайте да излезете от гардеробната, без да се обърнете нито веднъж!

Изненадана от тази странна заповед, Катрин реши все пак да погледне, но любопитството ѝ бе задоволено още щом видя машата, захвърлена на пода. Главата на сокола беше цялата в кръв, по извитата човка бяха полепнали парченца плът и снопчета косми. Стана ѝ ясно, че стоновите и грухтенето на Гудуин не бяха звуци на удоволствие, а на борбата му със смъртта.

— Господи, Дейдре...

— Обещавайте ми, че няма да гледате!

Катрин кимна послушно. Цялото ѝ тяло се тресеше и тя сигурно нямаше да се задържи на крака, ако Дейдре не я беше подкрепила. Като отведе господарката си в спалнята, където беше по-светло,

камериерката изпита ужас. По русите къдрици на Катрин лепнеше кръв, халатът и ризата висяха на парцали и също бяха окървавени, нежната кожа с цвят на слонова кост беше осеяна с драскотини и сини петна.

Дейдре не можеше да повярва, че всичката тази кръв е само на убития офицер в гардеробната. Стиснала очи, тя затвори вратата на малкото помещение, сложи Катрин да седне на леглото и хукна към кухнята за кърпи и топла вода.

— Бързо свалете тези дрехи, милейди... Трябва да ги почистим, преди някой... преди да сте настинали — промени тя изречението в последната секунда.

Шокът задейства. Зъбите на Катрин затракаха, устните ѝ посиняха, ръцете ѝ се вледениха. Дейдре ѝ помогна да съблече разкъсаните дрехи и веднага ги хвърли в огъня. Изпаднала в апатия, Катрин ѝ позволи да измие кръвта и да я увие в чист чаршаф. Камериерката излезе отново и се върна с цял вързоп мъжки дрехи.

— Мъжете не привличат погледите, щом тръгнат на път, за разлика от жените — обясни енергично Дейдре. — Побързайте моля ви, трябва да напуснем Розууд Хол, преди да са пристигнали още войници.

— Войници? — повтори Катрин, сякаш никога не беше чувала тази дума. Изведнъж споменът се върна и тя сграбчи китката на Дейдре. — Той каза, че къщата е пълна с войници и, че ако викам...

Дейдре я стисна за раменете.

— В къщата няма никой, нито един войник, нито един слуга...

— Но той каза...

— Излъгал ви е, за да ви сплаши, и както виждам, е успял, негодникът.

Дейдре огледа по-отблизо раните, които Гудуин беше причинил на господарката ѝ. Лявата половина на лицето беше ужасно подута и почти скриваше окото. Груби пръсти бяха оставили червени следи по шията, които през деня щяха да се оцветят в зелено и синьо. По раменете и краката се виждаха многобройни сини петна. Гърдите бяха белязани от зъби, а четирите дълбоки драскотини на корема сякаш бяха направени от дива котка.

Младата жена отново изпита сляпата ярост от преди малко, когато бе видяла как английският офицер лежеше върху господарката ѝ

и се готвеше да я изнасили. Гневът ѝ бе придал неподозирани сили и тя го бе удряла и удряла с машата, докато главата му се превърна в кървава маса.

— Дейдре?

Камериерката прогони от съзнанието си грозната картина и се опита да говори със спокоен глас.

— Ще облечем дрехите на мистър Дамиен, ще вземем два коня и ще препуснем към Спенс Хаус. Лейди Каролайн ще ни помогне да се скрием. Тя ви е майка и ще съумее да ви опази.

— Да ме пази? От какво? Той се опита да ме изнасили!

Дейдре задъвка долната си устна.

— Според мен най-важното е да отговорят на всеки, който задава въпроси — и на лейди Каролайн, че не вие сте убили негодника. Може би е по-добре да кажете, че е нападнал мен, а вие сте ми се притекли на помощ и той ви е наранил. Да, точно така, това е много по-добре... по-сигурно...

— Но защо? Не е престъпление да се отбраняваш срещу изнасилване.

Дейдре въздъхна.

Разберете, обикновено британските офицери не изнасилват дами от висшето общество. Властите непременно ще се запитат какво е провокирало лейтенанта да се държи по този начин. Не бива да забравяте, че сте подслонили врагове на короната. Би могло да възникне подозрение, че сте се забавлявали с тях и това е дало повод на Гудуин да помисли, че ще приемете с готовност и неговите домогвания. В крайна сметка сигурно ще изкарат виновна вас, а не него! С една обикновена ирландска камериерка положението е съвсем друго. Благородниците вярват, че всички слуги имат леко поведение и те могат да се забавляват с тях, когато и където пожелаят. Офицерът никога не насилва младите слугини — като спи с тях той им оказва висока чест!

— Но тогава ще те осъдят за убийство!

— Може би — кимна Дейдре, — но първо трябва да ме хванат, това няма да им се удаде. Щом ви настаня на сигурно място при лейди Каролайн, ще изчезна безследно.

Катрин я погледна смаяно.

— Искаш да последваш бунтовниците? О, Дейдре, не го прави! Ако казаното от Гудуин е вярно, ако наистина отстъпват...

— Аз ще отстъпвам с тях. Шотландия е родината на съпруга ми, значи сега е и моя родина.

— Но...

— Моля ви, мистрес, нямаме време да водим излишни спорове. Решението ми е твърдо и дори вие няма да ме разубедите. Мястото ми е до съпруга ми. До последния ми дъх.

Катрин все още не беше в състояние да разсъждава ясно, но две мисли заседнаха в главата ѝ: Дейдре не само ѝ беше спасила живота, ами и беше готова да поеме цялата вина върху себе си, за да спести на господарката си неприятностите на разследването. Само преди половин година Катрин Аугустин Ашброк щеше да приеме това предложение с готовност, щеше да се залови жадно за всяка сламка, която ѝ подаваха. Все едно кой беше наранен или дори убит — само тя да не пострада!

Втората мисъл беше, че Катрин Камерън никога не би проявила подобна подлост и страхливост. Щом разбра това, ръцете ѝ престанаха да треперят, тя стана и бързо и сръчно облече дрехите на Дамиен.

— Гудуин каза, че бунтовниците са потеглили малко преди разсъмване — заговори спокойно тя. — Предполагаше, че тази вечер ще стигнат в Манчестър. Ще се наложи да яздим много бързо, ако искаме да ги настигнем.

Дейдре, която тъкмо закопчаваше мъжкия жакет, спря изненадано.

— Наистина ли казахте „ние“, мистрес?

Катрин ѝ се усмихна ободрително.

— След всичко, което преживяхме заедно, наистина трябва да престанеш да ме наричаш „мистрес“. Ще се чувствам почетена ако отсега нататък виждаш в мое лице приятелка и ми говориш на ти. Е, уредихме и това... А що се отнася до въпроса ти — да, казах „ние“! Ние с теб ще тръгнем на север още сега. Шотландия е и моя родина и аз също съм длъжна да бъда до съпруга си.

Сериозните кафяви очи на Дейдре проследиха загрижено движенията на Катрин, която бързо сплиташе дългите си руси коси на дебела плитка.

— Според мен вие трябва... искам да кажа, ти не бива да вземаш такова решение, преди да си се посъветвала с лейди Каролайн или с мастър Дамиен.

— През следващите седмици мама ще е достатъчно заета със своите работи, а Дамиен... — Катрин въздъхна. — Той е якобит Дейдре, и работи за тях вероятно от години. Сега трябва да се погрижи за собствената си сигурност, за жена си и за нероденото си дете. Не искам да го излагам на опасност. Нито него, нито Хариет — нито пък теб.

— Но нали аз убих лейтенанта! Аз, с тежката маша!

— И аз вечно ще ти бъда признателна, че посегна към тази маша, Дейдре. Макар че той още преди това беше загубил доста кръв, защото му забих един от гребените си във врата. Ти ускори слизането му в ада, но аз също имам вина, че сега вече се пържи там.

— Ами мистър Камерън? Той ще се ядоса ужасно и сигурно ще те прати обратно... Алуин също няма да се зарадва, като ме види. Катрин напъха плитката си под широкопола филцова шапка. — Да вървим, Дейдре! Двете извършихме убийство, значи ще се справим и с двама бушуващи от гняв шотландци! — Тя улови ръката на камериерката си. — Спешно се нуждаем от тяхната закрила — наистина ли мислиш, че ще ни я откажат? Нима ще се усъмнят, че редом с тях ще бъдем на по-сигурно място, отколкото в Дерби?

— Не, няма — прозвуча дълбок мъжки глас откъм вратата, — но мога да ви назова десет основателни причини, поради които изобщо няма да имате случай да попитате господата за мнението им.

Двете жени изпискаха от ужас и се обърнаха към вратата. На прага стоеше сержант Джефри Питърс с насочен към тях мускет.

За по-малко от двадесет и четири часа настроението на бунтовниците претърпя коренна промяна. Допреди ден, в Дерби, войниците изпълняваха въодушевено задълженията си и с нетърпение очакваха да изминат последните победоносни сто и петдесет мили до Лондон. Далече от родината, лошо хранени и лошо облечени, подложени на постоянните подигравки на повечето англичани, те въпреки всичко бяха съумели да запазят доброто си настроение, пееха, за да заглушат къркоренето на празните си стомаси, и танцуваха около лагерните огньовете, за да прогонят зимния студ.

Затова на последния кралски съвет беше решено отстъплението да се прикрива колкото се може по-дълго. В началото успяха, защото армията потегли през нощта, а когато след разсъмване хората започнаха да задават първите въпроси, офицерите дадоха уклончивия отговор, че предстои сражение с войската на Уейд.

Много скоро обаче острите шотландски очи откриха граничните стълбове, покрай които бяха минали по пътя към Дерби, и светкавично се разпространи слухът, че бунтовническата армия отстъпва. Първите слухове бяха приети с недоверие, което скоро премина в гняв и разочарование. Простите войници не знаеха, че водачите им отдавна се измъчваха от съмнения и страхове; досега те бяха постигнали само победи и не можеха да проумеят защо трябваше да се върнат, след като бяха съвсем близо до целта. За първи път, откакто бяха преминали английската граница, се чува обвинения срещу водачите на кланове, които им бяха внушили, че е изключителна чест да се бият под знамето на принц Стюарт. А пък принцът ги беше вдъхновил с личния си пример, като всеки ден маршируваше редом с тях и не се плашеше от препятствията. Благодарение на неразрушимата му вяра в справедливото дело те си бяха възвърнали Шотландия и бяха повярвали, че могат да завладеят и Англия. Но къде беше сега принц Чарлс? Защо се беше скрил точно в деня, когато се нуждаеха най-силно от подкрепата и окуражителните му думи?

Принцът, като че ли беше загубил всякакъв интерес към армията си. Той пътуваше в малка покрита кола, чувстваше се изоставен и предаден от всички и даваше мъката и отчаянието си в уиски. Само за няколко часа завоевателят се беше превърнал в беглец! Нямаше да понесе това унижение.

Лорд Джордж, главнокомандващият армията, не можеше да си позволи да се отпусне. Трябваше бързо да предвиди как щяха да реагират англичаните на новината за отстъплението. Водените от Александър Камерън съгледвачи бяха открили, че армиите на Уейд и Къмбърленд са отдалечени само на четиридесет мили една от друга. Без съмнение те се стремяха да съединят силите си колкото се може по-бързо, за да нападнат шотландците и да попречат на връщането им в родината.

Генералът считаше за свой дълг да води най-заstraшеният ариергард, а Александър Камерън доброволно се бе присъединил към тази група начело на петдесетина мъже, които се подчиняваха на личната му команда. Той изслушваше съобщенията за движението на неприятелските войски и в повечето случаи ги проверяваше лично. Макар че приближаваше полунощ, той все още седеше над картите в палатката си и размишляваше. Настроението му тъкмо беше паднало под нулата, когато някой влезе неканен в палатката му. Мрачното му изражение щеше да обърне всеки човек в бягство — всеки, освен Струан Максорли.

— Знам, че денят беше дълъг — заговори съчувствено русият великан, — но си помислих, че въпреки това ще се заинтересуващ кого е спряла стражата преди малко на пътя.

Алекс се отпусна изтощено на стола си.

— Не ме интересува ни най-малко — освен ако не е херцог Къмбърленд, дошъл да се предаде.

— За съжаление не е той. Въпреки това би трябвало да видиш задържаните.

Алекс изруга и разтри очите си, за да прогони умората.

— Е, добре, и без това нямах друго предвид, освен да поспя няколко часа.

— Можеш да забравиш съня. — Струан махна на трите прашни фигури, които бяха чакали пред палатката. Две от тях носеха цивилно облекло, третият беше в униформа на английски унтерофицер. Двамата

цивилни държаха главите си сведени и лицата им не се виждаха под широкополите шапки.

— Виж ти, това ли бил авангардът на английската армия? — изръмжа злобно Алекс. — Или е делегация от крал Джордж, който желае да ни предаде ключовете на двореца?

Максорли само изпухтя и свали шапките на цивилните. Дебела руса плитка падна тежко върху крехко рамо и когато Алекс разбра кой стоеше пред него, лицето му се вкамени в ужасяваща маска. Той се опря с две ръце на масата и стисна здраво зъби, за да не загуби самообладание.

— Надявам се, че сте си приготвили убедително обяснение — проговори ледено той.

Единствен подофицерът се осмели да заговори, макар че лицето му пламтеше, а по челото му бяха избили капчици пот.

— Аз съм сержант Джефри Питърс, сър, а тези две дами са...

— Проклятие, знам кои са дамите! Сега искам да разбера какво търсят тук.

— Ами, вижте, сър, те...

— Бих предпочел да го чуя от самите тях. — Алекс местеше поглед от Дейдре към Катрин и очите му изпущаха светкавици. — Е, дами?

Дейдре издържа на погледа му.

— Нямахме друг избор, милорд. Трябваше да напуснем Дерби и се надяваме, че ще ни позволите да продължим с армията на север.

Алекс я погледна пронизващо.

— Струан, повикай Макайл. Тази работа засяга и него.

— Веднага. Да взема ли това момче със себе си?

— Не, остави го. Предполагам, че е придружил дамите само поради кавалерското си чувство. Може би има още малко от него, за да им спести пердаха, като подложи собствения си задник!

Бедният сержант преглътна шумно. Струан изчезна, а Алекс наклони стола си назад, настани се удобно и скръсти ръце на гърдите си.

— От вас очаквах малко повече разум, мисис Макайл — изрече сухо той. — Винаги съм смятал, че ирландците имат силно изразен инстинкт за самосъхранение.

Дейдре се направи, че не разбира сарказма му.

— Именно инстинктът за самосъхранение ни накара да потърсим защита при вас, сър!

— От какво? Клановете потърсиха гостоприемството на безброй английски земевладелци и досега не ни е известно някой да е наказан. С подобни трикове няма да постигнете успех, дами.

Катрин все още не смееше да погледне в искрящите от гняв очи на мъжа си, защото коленете ѝ и без това бяха омекнали, а в гърлото ѝ бе заседнала буца. Испита облекчение, когато в палатката нахълта Алуин, който обикновено упражняваше благотворно влияние върху Алекс.

— Дейдре! — изпъшка той. — Господи, ти ли си наистина!

След Струан влезе мъж, когото двете жени не познаваха — едър, строен, на средна възраст, елегантно, даже контешки облечен: граф Фандучи, който при вида на двете дами моментално свали украсената си с пера тривърха шапка.

Дейдре се хвърли към съпруга си и се вкопчи в него като удавница, но той нежно свали ръцете ѝ от шията си.

— Какво правиш тук, Дейдре? — Гласът му не прозвуча така заплашително като на Алекс, но беше достатъчно студен, за да извика сълзи в очите ѝ. — Как стигнахте дотук? Не знаете ли, че цялата армия на Къмбърленд е по петите ни?

— Това... това не е съвсем вярно, сър — заекна сержантът, макар че въпросът не беше отправен към него. — По-голямата част от армията на Къмбърленд все още е на път към Лондон, защото се носят слухове за предстояща инвазия на французите. Херцогът води със себе си само около хиляда кавалеристи и затова не би допуснал да бъде въвлечен в битка, преди да се е присъединил към войските на маршал Уейд.

Сивите очи на Алуин огледаха изпитателно младия сержант и се отправиха към Алекс.

— Кой, по дяволите, е този?

— Сержант Джефри Питърс, безупречният рицар, който е придружил двете търсачки на приключения!

— Сержант Питърс ни помогна безкористно, като пое значителен риск — извика възмутено Дейдре. — Ако Максорли не ни беше познал навреме, вашите груби стражи щяха да ни намушкат!

— Да не мислите, че сега сте на сигурно място? — изръмжа заплашително Алекс. — Все още чакам обяснението ви. Какво търсите тук? Много се учудвам, че ти все още не си казала нито дума, Катрин — това може би трябва да подсили драматичния ефект?

Дейдре пребледня от възмущение.

— Тя не казва нищо, сър, защото е на края на силите си. Щом толкова обичате драмите, съветвам ви първо да погледнете лицето ѝ, а после да ни демонстрирате колко студен и безсърдечен можете да бъдете!

Алекс стана бавно, заобиколи масата и спря пред Катрин. Сърцето му спря да бие, когато установи, че черните петна по лицето ѝ не се дължаха на играта на светлините и сенките. Той вдигна внимателно брадичката ѝ, докато светлината на фенера падна изцяло върху насинената буза и подутото, почти затворено око. Още преди да е преодолял този шок, той забеляза и следите от душене по шията ѝ и за момент загуби ума и дума.

— Велики боже! — прошепна ужасено Алуин, който бе застанал до него. — Какво се е случило?

Ослепяла от сълзи, Катрин вдигна лице към мъжа си, но не беше в състояние да обясни. Думата отново взе Дейдре.

— Тази сутрин къщата беше абсолютно пуста. Един от британските офицери, които бяха на лагер в имението, преди да пристигнете вие, изпреварил отряда си и... и се възползва от благоприятния случай... Милейди беше сама в спалнята и той... той се опита...

Катрин усети как ръката, която поддържаше брадичката ѝ, изведнъж се разтрепери. Много пъти беше виждала Александър разгневен, но бесният гняв, който сега разкриви студеното му лице, беше наистина убийствен.

— Струан, погрижи се след пет минути Шедоу да бъде оседлан.

— И аз ще дойда с теб — заяви великанът.

Дейдре го сграбчи за ръкава.

— Не, сър, не е нужно да се връщате заради него!

— Името му — отговори спокойно Алекс. — Алуин? Макайл сложи ръце върху раменете на жена си.

— Ти трябва да ми кажеш как се казва тази свиня?

Тя го изгледа смаяно. Нежният, изпълнен с любов съпруг изведнъж се бе превърнал в кръвожаден отмъстител и това я уплаши, макар че напълно разбираше чувствата му.

— Моля ви — прошепна мъчително Катрин, защото гърлото ѝ пареше при всяко поемане на дъх, — моля ви, останете тук! Той е вече мъртъв... Мъжът, който нахлу в спалнята ми, е вече мъртъв.

— Мъртъв? — повтори невярващо Алуин.

Катрин гледаше само Алекс.

— Ние го убихме — Дейдре и аз... Не ни остави друг избор... Стана при самозащита...

— Какво каза? — Алекс беше на път да загуби самообладание.

— Вярно е, сър — покашля се сержант Питърс и всички погледи се насочиха към него. — И аз не повярвах, като ги видях, но това е истината, кълна се в бога!

— Какво знаете вие за случилото се? — попита гневно Алекс. Трябваше да излее яростта си върху някого, а този момък носеше британска униформа.

— Отидох да търся лейтенант Дерек Гудуин, сър — така се казваше мъжът. Трябваше да му предам заповедта на полковника къде и как да се присъединим към армията на Къмбърленд. И знаете ли, вече много пъти съм имал възможност да видя как... колко похотливо лейтенантът следеше с поглед мисис Монтгомъри. А след оттеглянето на бунтовниците... искам да кажа, на вашата армия, сър, той беше твърдо решен да проникне незабелязано в къщата... Знаех си, че ще го намеря там, но като влязох, всичко беше свършило. Дамите бяха успели да го обезвредят и... — Той си припомни страшната гледка в гардеробната, разбития череп на офицера, и гласът му затрепери. — Той беше мъртъв, сър — съвсем мъртъв, ако мога да кажа така. Но като видях и чух какво е сторил на мисис Монтгомъри, искрено ви казвам, съжалих, че не аз съм го пратил в ада!

— Продължавайте, сержант!

— Ами, вижте, сър, след като ми разказаха всичко, разбрах, че не могат да останат в Розууд Хол. Те настояха да ви намерим. Казаха ми, че под ваша защита могат да стигнат необезпокоявани до Блекпул, където се надявали да се срещнат със съпруга на мисис Монтгомъри. Не можах да ги разубедя, сър, затова счетох за свой дълг поне да ги придружа.

— Съжалявам, Алекс — изплака Катрин. — Просто не знаехме къде да отидем... да се почувстваме поне малко сигурни...

Той я притисна нежно в обятията си. Сигурни? Сигурни! Тази дума звучеше като подигравка.

— Сержант Питърс — той погледна към младия подофицер над рамото на жена си, — аз съм ви безкрайно задължен, че сте помогнали на съпругата ми и мисис Макайл, като сте поели значителен риск за собствената си безопасност. Освен това се извинявам, че се държах така грубо с вас. Ако по някакъв начин мога да ви се реванширам, трябва само да ми кажете.

— Вашата... вашата жена, сър? — заекна объркано подофицерът. — Но аз си мислех... всички знаеха, че съпругът на мисис Монтгомъри е търговец...

Катрин се освободи от прегръдката на мъжа си.

— Много съжалявам, сержанте, но се наложи да ви излъжа. Не бях сигурна как ще реагирате, ако ви издам истинската самоличност на съпруга си. Моето име е Камерън — мисис Александър Камерън.

Подофицерът отговори на слабата ѝ усмивка и се обърна към Александър. За първи път му направиха впечатление гарвановочерната коса и широките рамене.

— Всемогъщи боже! — промърмори слисано той. — Вие сте, нали? Вие сте човекът, когото наричат Тъмния Камерън!

— Достатъчно е да ме наричате Александър, или Алекс, както повече ви харесва. — Той подаде ръка на Питърс, а момъкът първо избърса своята в панталона, преди пръстите му да бъдат почти смачкани от силното ръкостискане.

— Чувствам се дълбоко почетен, сър, и смятам, че наистина можете да направите нещо за мен. Моля ви да ме приемете в отряда си! — Преди Алекс да е успял да възрази, момъкът се усмихна и продължи почти весело: — Моля ви, сър... Баща ми вече цели четиридесет години пие тайно за здравето на „краля от другата страна на морето“. Досега просто ми липсваше смелост да се присъединя към вас, но след като вече съм тук...

Алекс поклати глава.

— Разберете, сержанте, ние отстъпваме! Сега не му е времето да смените фронта.

— Не сте прав, сър. Щом мисис Камерън ви има безгранично доверие, аз се присъединявам с готовност към оценката ѝ.

Александър се обърна отново към жена си и усмивката му отлетя. Подутото ѝ лице почиваше на рамото му и тя бе престанала да забелязва хората наоколо. По дяволите, той бе претърпял пълен провал като неин съпруг и защитник!

— Алекс, да повикам ли Арчибалд?

— Какво?

Алуин търпеливо повтори въпроса си.

— Може би тя има нужда от лекарска помощ — обясни той.

Алекс потрепери от ужас.

— Вие какво мислите, Дейдре?

Тя прочете страха в черните очи и поклати глава.

— Не, сър, той не я... не злоупотреби с нея. Не му остана време да го стори. Естествено, че е изтощена до крайност... Не знам как успя да се задържи толкова дълго на седлото, но съм убедена, че няколко часа сън ще сторят чудо.

Алекс се усмихна с благодарност. Граф Фандучи, който досега беше стоял мълчаливо настрана, разбра кое беше най-важното в момента, излезе напред и се поклони пред Катрин.

— Синьора Камероне, вие сте изключително смела дама! Ако аз, Джовани Алфонсо Фандучи, мога да сторя нещо за една от двете прекрасни дами, трябва само да щракнете с пръсти. Но сега сме длъжни да ви оставим насаме със съпруга ви. Аванти, аванти! — Той направи жест, който трябваше да изгони всички от палатката. — Ще наредя да поставят пост отвън, за да не ви смущава никой, си?

Алуин изведнъж се разбърза да отведе Дейдре в собствената си палатка. Струан приятелски тупна подофицера по рамото и го изведе навън. Графът ги последва.

Най-после Алекс можеше да прегърне жена си, да зарови устни в косата ѝ, а тя да даде воля на сълзите си. Пръстите ѝ се вкопчиха в реверите на жакета му, тя скри лице на гърдите му и захълца сърцераздирателно.

— Тук си на сигурно място — прошепна безпомощно той. — Сега си при мен, Катрин. Тук никой няма да ти стори зло.

— О, Алекс... — Тя вдигна лице към него. — Моля те, Алекс, не ме отпращай отново! Знам, че си бесен от гняв, защото сме дошли при

вас, но къде другаде трябваше да отидем? Моля те, Алекс, моля те!

Той задуши умотелните думи е устните си и усети как собствените му очи овлажняха.

— Никога вече няма да се отдели от себе си, Катрин. Можеш да разчиташ на клетвата ми. Надявам се само да ми простиш...

Веднъж вече се бе закле да я закрия, а Малкълм Кембъл я беше отвлякъл! После я изпрати в Дерби, отново с вярата, че там ще е на сигурно място — а тя беше ранена и едва не я бяха изнасилили! И всичко това заради него! Само заради него!

— Вината не беше твоя, Алекс. — Катрин помилва бузата му. — Не бива да се обвиняваш.

— Аз съм твой съпруг — възрази дрезгаво той. — Кого другото да обвинявам, след като именно аз съм длъжен да те защитавам?

— Това можеше да се случи с всяка друга жена, останала безучастна към прелестите на лейтенанта... Можеше да се случи например с Дейдре...

Твърде слаба утеха.

— По дяволите, и при най-добро желание не мога да проумея защо ме обичаш, Катрин! Не съм ти причинил нищо друго, освен болка, чрез мен опозна най-лошите страни на живота, страха и смъртта. А как исках да си заобиколена само от красота и да бъдеш безкрайно щастлива! Ако можех да знам докъде ще доведе всичко това... — Алекс безпомощно поклати глава, когато тя сложи пръст на устните му.

— Какво щеше да направиш? Да се промениш? Да предадеш убежденията си? Или да ме оставиш на Хамилтън Гарнър? Веднъж те помолих да избягаме заедно в Италия или във Франция... някъде, където можехме да живеем спокойно и щастливо. Но се съмнявам, че ще продължа да те обичам така безгранично, ако се превърнеш в салонен лъв. Ти също няма да ме обичаш, ако те отчужда от семейството и родината ти. Убедена съм, че нашата любов е съдбовна, и благодаря на бога за всеки миг, в който сме заедно. Ти си моята любов и моят живот, затова съм готова да приема всичко, което ми даваш.

Дългата реч изтощи до крайност парещото ѝ гърло и изцеди и последните ѝ сили. Пред очите ѝ причерня, но тя усети как Алекс я

вдигна и я отнесе на тясното си легло. Блаженството да лежи в прегръдката му я обезщети за всички преживени страдания.

Докато напредваха, бунтовниците навсякъде бяха посрещани от ликуващи хора. По време на отстъплението същите тези хора ги подиграваха, а в Манчестър тълпата дори хвърляше камъни по тях. Отрядите на Къмбърленд бяха постоянно по петите им, стигна се и до някои дребни сблъсъци с местната милиция, които им струваха ценно време. Ала с много хитрост и изобретателност — главно благодарение на брилянтната стратегия на лорд Джордж, — те успяха да избегнат по-големи загуби и на двадесети декември армията стигна река Еск, границата между Англия и Шотландия. Силният дъжд и ужасните снежни бури бяха превърнали реката в пълноводно течение и даже неустрашимите иначе шотландци се поколебаха да влязат в бушуващите вълни.

Най-сетне разузнавачите откриха брод и няколко мъже — преди всички Александър Камерън на своя Шедоу, изпробваха дали е възможно да прекосят реката на това място. Те преминаха успешно, след което лорд Джордж смело навлезе в ледената вода, която му стигна почти до раменете. Примерът му окуражи войниците и те го последваха, без да мърморят. Подкрепяха се взаимно, едрите и силни мъже дори носеха слабите и изтощените си другари. Най-лошото беше, че трябваше да изоставят покритите коли — отсега нататък щяха да носят снаряжението и провизиите на собствените си гърбове. Граф Фандучи беше неутешим, защото се наложи да изоставят на английския бряг и пленените при Престънпанс оръдия, за които се беше грижил като майка.

Катрин прекоси реката сравнително удобно върху могъщите рамене на Струан, но щом стъпи отново на шотландска земя след четиримесечно отсъствие, трябваше да се пребори с пристъп на меланхолия. Сигурно никога вече нямаше да види родната Англия. Представи си Розууд Хоп, удобния си живот като дъщеря на богат и влиятелен благородник. Не, че съжаляваше за решението си да следва Александър до края ни света, но я заболя да знае, че сега я разделяше

граница от Дамиен и Хариет. Сигурно щеше да мине много време, преди да научи дали има племенник или племенница. Сигурно никога вече нямаше да види и майка си, която вероятно вече беше на път към колониите...

Настроението на армията не се подобри и в Шотландия. Времето беше отвратително — вятър и дъжд, сняг и лед създаваха безброй затруднения на мръзнеците, гладни и изтощени мъже, в някои шотландски градове ги посрещаха почти толкова враждебно, колкото в Англия. В Глазгоу положението за малко да излезе извън контрол. Сигурно щеше да се стигне до плячкосвания и други изстъпления, ако в последната минута принцът не беше последвал мъдрия съвет на Лохиел и не беше постигнал споразумение с търговците, които бяха изявили готовност да снабдят армията на бунтовниците с топли дрехи, обувки, одеяла и провизии, за да избегнат погрома.

В плодородните долини, където населението живееше в относително благополучие под властта на Хановерците, никой не симпатизираше на бунтовниците и даже клановете, които в началото подкрепяха принц Стюарт, сега се отдръпнаха от него.

Британският гарнизон в Единбург беше получил подкрепление по море, а генерал Хенри Хоули, новият главнокомандващ в Шотландия, хранеше дълбоко презрение към армията на принца и беше твърдо решен да ѝ нанесе унищожително поражение. Щом чу, че Чарлс Стюарт е на път към Единбург, той вдигна войската си, убеден, че го очаква лесна победа.

Сражението започна във Фалкирк — но инициативата дойде не от Хоули, а от бунтовниците. Атаката им беше толкова изненадваща, че самият генерал все още не беше пристигнал в полския лагер, а най-спокойно похапваше с очарователната лейди Климарнък, която беше много нещастна, че съпругът ѝ подкрепяше Стюартите.

Проливният дъжд попречи на пехотата да стреля с мускетите, когато шотландците най-неочаквано се спуснаха по хълма над лагера, ревейки бойните си викове и размахвайки огромните си мечове. Последствието беше масово бягство, ала вместо да преследват изплашените англичани, бунтовниците само плячкосаха изоставения полски лагер и отпразнуваха победата си с добро ядене, вино и чисти дрехи, които бяха завоювали толкова лесно.

По този начин шотландската армия пропусна единствения по рода си шанс да завоюва обратно Единбург. Само след седмица вече беше късно: херцог Къмбърленд влезе безпрепятствено в града откъм морето и лично пое главнокомандването на гарнизона в Единбург Касъл.

По време на битката при Фалкирк лорд Джордж отсъстваше, тъй като бе излязъл на разузнаване, и когато се върна, побесня от гняв. Просто не можеше да разбере, че въпреки съветите и водачите принцът беше допуснал армията да празнува победата, вместо да преследва врага. Вече никой не се вслушваше в призивите за издръжливост и пламенните молби на Чарлс Стюарт и на 1 февруари 1746 година бунтовниците потеглиха обратно, към родните планини, с което ужасно разгневиха Къмбърленд. Великолепната му кавалерия, артилерия и пехота нямаше да му послужат за нищо в непристъпните планини.

— Как стана така, че бунтовниците можаха да напуснат Фалкирк безпрепятствено? — изгърмя Къмбърленд, седнал начело на дълга маса. Повечето от офицерите от четиринадесетте пехотни и драгунски полка, които трябваше да пазят Единбург смутено избягнаха погледа му. Между тях беше и генерал Хоули, който въпреки високия си ранг трябваше да седи доста далече от Къмбърленд. Почетните места в непосредствена близост до херцога бяха заети от офицери, отличили се в битките срещу врага. Отдясно седеше старият полковник Гест, който смело беше удържал Единбург Касъл по време на якобитската обсада, а до него беше един от малкото драгуни, които не бяха избягали в Престънпанс — майор Хамилтън Гарнър.

— Е, господа, желае ли някой да се изкаже за провала ни? — Жабешките очи на херцога се местеха от едно лице към друго.

Майор Гарнър се покашля дискретно.

— Ваша светлост, най-много ме учудва фактът, че врагът се оттегли така внезапно, вместо да ни преследва. Веднага след битката, както със съжаление трябва да отбележа, те имаха съществено предимство.

— Очевидно са го имали и преди, и по време на битката — изръмжа сърдито Къмбърленд. — Те са научени да се бият по свои

начин и никога не се страхуват, че барутът им ще се намокри — или елегантните им униформи ще се изцапат с кал!

— Бият се като дяволи, току-що излезли от ада! — Младият офицер, който изрече тези думи, потрепери. — Явяват се сякаш от нищото, надават оглушителен рев и широките им мечове помитат всичко, което се изпречи на пътя им!

— Примитивни методи, но изключително успешни, както изглежда.

— Дисциплината на нашата храбра войска е образцова — заяви обидено Хоули. — А артилерията ни няма равна на себе си.

— Защо тогава чакаме хубаво време и изпращаме покани на неприятеля къде го очакваме, за да се сражаваме и да демонстрираме превъзходството си? — попита саркастично Къмбърленд. — Най-голямото предимство на якобитите се състои в това, че ни е страх от тях. Представете си, господа — те прекосиха границата на Англия само с четири хиляди души и сериозно застрашиха трона на баща ми! Да, господа, принцът никога не е имал на разположение повече от четири хиляди души — всички гръмки цифри бяха слухове, нищо повече! Ако въпреки това се страхуваме от тях и дори изпадаме в паника, причината е, че те не се сражават според правилата на модерната война. Въпреки това не са дяволи, излезли от ада, а хора от плът и кръв, които могат да бъдат ранени и убити също така лесно като нас!

— Но оръжията им...

— Оръжия? — Къмбърленд скочи възбудено. — Те се бият само с ръждивите си двуостри мечове! Хю!

Младият адютант, който стоеше до вратата, дотича веднага и донесе на господаря си взет от врага меч, дълъг около метър и половина, с поне десетсантиметров двуостър връх, предпазител от ковано желязо и изкусно украсена желязна дръжка. Офицерите го огледаха страхопочтително — половината от тях, защото вече бяха виждали тези оръжия в бой, а другата половина — защото си помислиха за собствените си тънки саби.

Къмбърленд вдигна меча и замахна във въздуха, за да провери тежестта му. При това забеляза, че го наблюдават чифт зелени очи, и повика майор Гарнър при себе си.

— Както чух, вие сте най-добрият фехтовач в полка си — каза той. — И сте имали случай лично да се убедите каква кървава баня е в състояние да причини това оръжие.

— Ваша светлост, главната причина за това е, че никой не знае как би могъл да отблъсне ефективно нападение с такъв меч.

— Обяснете!

— Вижте, Ваша светлост, както току-що установихте, широкият меч е много тежко и тромаво оръжие, абсолютно неподходящо за традиционния дуел. Обикновено се държи в двете ръце, замахът е много широк, описват се кръгове, при което и най-добрият боец може да загуби равновесие. Освен това определена част от тялото остава напълно незащитена. Ще позволите ли да ви демонстрирам?

Къмбърленд отново замахна с широкия меч и моментално разбра какво имаше предвид майорът. В продължение на няколко секунди дясната му ръка беше силно издадена напред. Гарнър се хвърли към незащитената му страна и показа как би могъл да го пониже със сабята си.

— Ако научим нашите хора, че не бива да бягат от мечовете, а имат възможност да нападнат незащитения враг с байонет или сабя в точно определен момент, ние ще устояваме на шотландците дори при проливен дъжд, Ваша светлост.

— Наистина ли смятате, че тази проста тактика би могла да отнеме страха на нашите хора?

— Няколко шотландски полка се бият под наша команда — отговори Гарнър. — Например от клана Кембъл. Ако те симулират нападение, със сигурност ще научим повече за слабостите на противника, от които можем да се възползваме.

— Отлично! — Къмбърленд го удари по рамото. — Вие ще поемете командата при тези упражнения и ако първите опити се окажат многообещаващи, ще продължа да ви подкрепям. Крайно време е да разрушим мита за непобедимостта на планинците! Ако нашите войски престанат да се страхуват от тях, ще ги унищожим веднъж завинаги!

— Ами ако по време на отстъплението армията на принца просто се саморазпусне? — попита един стар полковник. — Какво ще правим, ако водачите на кланове се затворят в непристъпните си крепости?

— Ще ги намерим и ще ги сринем до основи — отговори решително Къмбърленд. — Този път прошка няма да има! Следващото поколение планинци трябва да е наясно, че времето на въстанията е окончателно отминало. Трябва да изтребим якобитите до последния човек! Само така английският трон никога вече няма да бъде заплашван от паписти!

Хамилтън Гарнър скочи пръв и вдигна чашата си.

— Пия за херцог Къмбърленд! — извика той. — За всички онези, които ще му помогнат да извоюва бърза победа над жалките бунтовници!

Всички подкрепиха тоста с бурни викове и Гарнър остана много доволен от себе си.

Хамилтън Гарнър вървеше към стаята си по миришещите на плесен коридори на замъка. Лицето му беше силно зачервено — не само от многото наздравници за бъдещата победа, но и още повече от гордост, че херцогът му беше възложил да командва обучението на полковете. Колко умно беше постъпил, като бе привлякъл вниманието на Къмбърленд върху себе си! Накрая херцогът беше разговарял надълго и нашироко с полковник Гест и Гарнър беше сигурен, че беше станало дума за назначаването му в личния щаб на херцога.

Той блъсна вратата към стаята си с крак и зелените му очи засвяткаха доволно — както винаги, когато се прибираще в луксозното си убежище, което дължеше на смелостта и лоялността си.

Студените каменни стени бяха покрити с великолепни гоблени, огромният гардероб и скриновете бяха от черешово дърво. Широкото легло с балдахин стоеше върху подиум. То беше покрито с кадифе, а възглавниците и завивките бяха напълнени с гъши пух и покрити със сатенени калъфи. Подът беше покрит с персийски килими и когато ботушите му оставяха по тях мръсни следи, той трябваше само да заповяда на един от двамата си слуги незабавно да ги отстрани. Голямата камина беше от мрамор, многото свещи в сребърни свещници разпространяваха мека светлина, стаята ухаеше на скъпия екзотичен парфюм, особено предпочитан от прекрасното същество, което лежеше в леглото му.

Хамилтън затвори вратата с крак, отиде засмяно до леглото нависна над пръстите си една дълга червена къдрица. Момичето даже не вдигна глава.

— Какво сърдечно посрещане! — проговори подигравателно мъжът. — Ще взема да си помисля, че не се радваш да ме видиш!

— О, напротив, направо не съм на себе си от радост — отговори нагло тя и посегна към кутията с бонбони на нощното шкафче.

Кутията излетя от ръката ѝ и тя изпищя от болка, когато майорът грубо я сграбчи за косата и я издърпа, докато коленичи на леглото.

Гарнър жадно завладя устата ѝ и разкъса копринената ѝ нощница. Тя забарабани с юмруци по коравия му гръден кош, но той само се изсмя и я хвана за ръцете, преди остриите ѝ нокти да са издрали лицето или шията му.

— Ах, сладката ми Маги, за мен е огромно удоволствие да те видя плаха и покорна!

— Пусни ме, копеле! — изфуча тя. — Вониш на пот и урина и не искам да имам нищо общо с теб!

Хамилтън отново се изсмя, изви ръцете ѝ и притисна устни към голата ѝ гръд. Както очакваше, зърното набъбна още при първото докосване на езика му и се превърна в напращяла пъпка.

Това също е част от предимствата на издигането в службата, каза си той. Свободен избор между всички жени в Единбург — дами, уличници или слугини. Преди няколко седмици беше спечелил дивата котка в леглото си при игра на зарове с полковник Пътнъм. Загубилият беше много нещастен и направи няколко опита да я откупи от Гарнър — предложение, което само възбуди любопитството му и го накара веднага да изпробва изкуството ѝ.

Той не съжеляваше, че я е задържал, макар че му излизаше доста скъпо и всяка сутрин трябваше да ходи да ѝ купува подаръци. Ала тази Мага Макларън, местно момиче, което всеки път се преструваше, че се отдава принудително, проявяваше смайваща изобретателност, щом веднъж я „опитомеше“.

Ухилен, той я натисна върху матрака, разкопча панталона си и разтвори бедрата ѝ. Когато членът му проникна в горещата, влажна и тясна утроба, от гърлото ѝ се изтръгна протяжен сладостен стон. Естествено тя и този път се направи, че е била изнасилена, дърпаше се и го риташе, но много скоро престана да ругае, уви крака около хълбоците му, вкопчи се в раменете му и започна да го подканва да усили тласъците, докато се наслади докрай на екстаза си.

Изтощен до крайност, Гарнър падна на леглото до нея. Лицето му беше мокро от пот, елегантната му перука беше захвърлена незнайно къде.

— Слава на бога, че бунтовниците не са се сетили да те използват като оръжие! — изохка той. — Отдавна щяха да са спечелили въстанието си!

Маги оглеждаше със смръщено чело петната и драскотините по нежната си кожа, причинени от месинговите копчета и кожения колан. Пищните ѝ гърди, неустойимо привлекателни за всеки мъж, бяха издраскани, а грубият му панталон беше оставил грозни следи по бедрата ѝ. Ала тези дребни неприятности се компенсираха до голяма степен от задоволството, че беше изтощила любовника си до крайност. Англичанинът, когото тя винаги наричаше презрително „сасенах“, беше прекалено самоуверен, суетен и безмерно честолюбив.

Не можеше да отрече, че офицерът е много красив. Той тренираше всеки ден, за да поддържа мускулестото си тяло в добра форма. Използваше всеки повод да се дуелира и да докаже смелостта и майсторството си във фехтовката. След фиаското при Колте Бридж бе заповядал да разстрелят двама подофицери и да обесят двадесет войници за пример на останалите. А когато при Престънпанс драгуните му отново се уплашиха и се обърнаха в бягство, той беше готов отново да прибегне до тези драконски мерки. Осъдените запазиха живота си само благодарение на генерал Коуп, който се намеси в последния момент и заяви на Гарнър, че подобни масови екзекуции могат да бъдат в полза само на неприятеля.

Англичанинът беше толкова самодоволен, че се считаше за най-добрия любовник на света, докато шотландката го причисляваше по-скоро към средното ниво.

— Като гледам жалкото ти оръжие — тя хвърли пренебрежителен поглед към увисналия му член, който се подаваше в отвора на панталона, — още повече се убеждавам, че нямате никакъв шанс срещу моите сънародници!

Хамилтън бавно отвори очи.

— Този остър език един ден може да те отведе в затвора, скъпа моя!

— Не ми се вярва, защото той представлява само пикантна подправка към останалите ми предимства, не намираш ли и ти?

Хамилтън огледа пълните чувствени устни и с усмивка ѝ даде право. Повечето жени му доскучаваха само след няколко минути, но Маги Макларън беше изключение. Комбинацията от лед и огън го възхищаваше — не на последно място и защото му напомняше Катрин Ашброк. Катрин... Теменуженосини очи, които искряха като аметисти, възбуждащо гъвкави движения, буен темперамент — и едновременно с

това хладна дистанция, така че никога не беше сигурен дали тя го харесваше или не...

Богатата, културна, красива и разглежена Катрин Ашброк беше единствената жена, на която сериозно беше възнамерявал да предложи брак, но тя го изигра по най-грозния начин, подигравайки се с чувствата му и с кокетството си предизвика дуел. Унижението, че бе победен от обикновен търговец, продължаваше да го гризе, но още по-лошо беше предателството на Катрин: приютена от баща си тя се омъжи за Монтгомъри, тя се бе заклела на Хамилтън да избяга от черноокия негодник още в първата гостилница, но явно беше променила намерението си, защото след оздравяването си той напразно беше търсил двойката в половин Англия и беше станал за посмешище на другарите си...

— Хубава ли беше тя, сасенах?

— Какво? — промърмори стъписано той. — Коя?

— Жената, за която непрекъснато мислиш! Която изведнъж събуди члена ти за нов живот, като че го е ужилила пчела!

Гарнър се изчерви, седна в леглото и започна да разкопчава червения си мундир.

— Сигурно ти напомням за нея — отбеляза съчувствено Маги, докато му помагаше да се съблече. — Хубава ли беше?

— Тя беше мръсница — отговори с въздишка Гарнър. — Руса, синеока мръсница! Но с родословно дърво, което щеше да ми осигури безгрижен живот.

— Щеше? Значи не се е хванала в мрежата ти?

— Дуелът беше нечестен! — изкрещя Хамилтън и веднага беше готов да си отхапе езика. Вече беше доверил на шотландската уличница много повече, отколкото беше допустимо. Тя го наблюдаваше внимателно с кехлибарените си очи, докато разкопчаваше ризата му и нежните ѝ пръсти се плъзгаха по грозния белег, който обезобразяваше малкия му гръден кош.

— Значи си се дуелирал заради нея и си загубил...

Той я сграбчи за раменете и я раздруса.

— Никой не ме е победил! Никой!

— Белегът доказва противното, сасенах.

— Дуелът беше на живот и смърт и аз почти го бях победил...

Той сведе оръжието си, сякаш искаше да се предаде, и аз бях готов да

го помилвам, когато страхливецът изненадващо ме нападна... Бях тежко ранен и когато след няколко дни дойдох в съзнание, копелето беше офейкало, а с него и тя! Беше ми се заклела, че ме обича, но сигурно още от самото начало е била в съюз с него!

Хамилтън пусна раменете на Маги и стисна ръце в юмруци.

— След като се възстанових, седмици наред претърсвах околностите, за да открия двойката и да си отмъстя за унижението, но те сякаш бяха потънали в земята. Никой не беше виждал стройна блондинка и чернокос и черноок мъжага!

Маги следеше израза на разкривеното му от гняв лице, ала когато той започна да описва изчезналата любовна двойка, очите се разшириха от изненада и тя задиша по-бързо. Той беше толкова погълнат от възбудата си, че изобщо не забеляза вълнението ѝ.

— Накрая трябваше да се върна в полка си, защото Чарлз Стюарт събираше планинците, но не съм простил нито на него, нито на нея, а образът му ме преследва даже насън. Колко пъти съм си въобразявал, че го виждам — в кръчма или на улицата, а веднъж даже повярвах, че водеше неприятелски патрул, но се оказа зрителна измама. Сигурен съм, че Монтгомъри и онази мръсница са се скрили някъде в Лондон. А може и да са се прехвърлили във Франция и сега се смеят на подлия номер, който ми изиграха! Но знай, скъпа моя Катрин, че много се надявам един ден да се срещнем отново!

Едва сега му направи впечатление, че шотландката беше станала смъртнобледа.

— Какво ти стана, Маги? Да не си видяла призрак?

— „Катрин“ ли каза?

— Да, Катрин Ашброк. Защо питаш?

— А мъжът се е казвал Монтгомъри?

— Да, Рефър Монтгомъри. Защо?

Маги опря брадичка на коленете си. Не можеше да бъде вярно!

— О, божичко! — прошепна разтърсено тя. — Естествено, че е вярно... Веднъж тя спомена, че годеникът ѝ бил драгунски офицер...

Тя се разсмя истерично и Гарнър се намръщи още повече.

— Какви ги говориш, по дяволите? Коя е тази, дето ти е казала, че годеникът ѝ е бил драгунски офицер?

— Катрин! — отговори през смях Маги. — Твоята сладка Катрин! Руса, синеока мръсница — сасенах! Появи се в Ахнакари

преди седем или осем месеца, току-що омъжена за чернокосия дявол, за самия Камшройнайх Дуб!

Хамилтън я сграбчи за раменете и я раздруса като обезумял.

— Престани да се смееш и ми разкажи всичко отначало!

— Нали ти казах! Дватама пристигнаха в Ахнакари, двамата, които търсиш! Но мъжът не се казва Монтгомъри, а Камерън. Убедена съм, че водачът на патрула, когото си забелязал, е бил самият той. Аласдейр... Александър Камерън, братът на Доналд Камерън от Лохиел!

Гарнър шумно пое въздух.

— Откъде си сигурна? Как можеш да твърдиш, че това е същият мъж?

— Защото в целия свят няма втори човек, който да отговаря на твоето описание. — Маги изтри сълзите от смях от очите си. — Освен това ми е братовчед.

— Твой... твой братовчед?

— Ами да. — Кехлибарените очи засвяткаха иронично. — Аз съм братовчедка на скандално известния Камшройнайх Дуб, братовчедка на братята му Доналд и Арчибалд...

— Ти си роднина с главата на клана Камерън?

— Май те побиха студени тръпки, а?

Хамилтън навлажни пресъхналите си устни.

— И си съвсем сигурна, че Рефър Монтгомъри...

— Че той е Камшройнайх Дуб? Разбира се, че съм сигурна! Един път той спомена, че се е дуелирал заради русата сасенах с някакъв червен мундир, а от други съм чувала, че имал голям успех като търговец под името Рефър Монтгомъри.

Майорът не беше в състояние да разсъждава ясно. Значи се беше дуелирал с човека, който беше известен като най-добрия фехтовач на Европа — и за малко не беше победил Тъмния Камерън, за когото се носеха невероятни легенди!

— Къде е той сега? Знаеш ли къде да го намеря?

— Според мен е в обкръжението на принца.

— Маги, чуй ме добре...

— Лаурън — прекъсна го тя.

— Какво каза?

— Не се казвам Мага, а Лаурън — Лаурън Камерън. И не е нужно да ми мачкаш така ръцете!

Хамилтън разхлаби железната си хватка.

— Какво знаеш за Катрин?

— Не много... Всички бяхме изумени, когато Аласдейр я доведе в Ахнакари... Тя се отнасяше с нас като със слуги...

— Той я е отвел в Шотландия? — попита невярващо Гарнър.

— Нали вече ти казах! Една сасенах в Ахнакари — старият сър Евън се е обърнал в гроба!

— Все още ли е там?

Очите на Лаурън се присвиха в тесни цепки. Ако му кажеше, че онази мръсница се е върнала в Англия, сигурно щеше веднага да тръгне да я търси, а тя не беше готова след Аласдейр да изгуби и този майор, който представляваше за нея добър източник на доходи, пак заради проклетата сасенах.

— Да — потвърди най-спокойно тя. — Той я остави в Ахнакари с другите жени.

— И къде се намира това Ахнакари? Как мога да стигна дотам?

— Никак! — изсмя се подигравателно тя. — Веднага се разбира, че ти просто нямаш понятие. Нито един неканен гост не може да влезе в Ахнакари. Даже да успееш да се промъкнеш през петдесетте мили непроходими гори с безброй скални клисури, ще се изправиш пред непристъпни крепостни стени, където въоръжени мъже ден и нощ наблюдават за англичани или за враговете от клана Кембъл. Даже крал Макбет се отказал от обсадата на Ахнакари само след един ден и избягал с подвита опашка. Ако не ми вярваш, питай приятеля си, херцог Арджил, за когото Ахнакари от години е трън в очите и който е готов да даде луди пари за залавянето на Аласдейр. Ако искаш да си отмъстиш на Камшройнайх Дуб ще трябва да се наредиш на опашка от около пет хиляди души.

Хамилтън скочи с проклетие на уста и се заразхожда нервно из стаята.

— Да не би да искаш да си възвърнеш онази мръсница? — попита сладко Лаурън. — След всичко, което ти е причинила?

— Искам само обяснение — изръмжа Гарнър. — Говори се, че Тъмният Камерън е извършил всевъзможни престъпления. Може би е принудил Катрин...

— Принудил? — Лаурън праметна дългите си крака през ръба на леглото и се протегна като котка. — Тя беше толкова луда по него, че даже не му даваше да се нахрани на спокойствие! Вдигаше го от масата и му смъкваше дрехите от гърба още преди да са стигнали до леглото! Хамилтън се озова с един скок до нея и ѝ залепи оглушителна плесница. Лаурън падна на леглото и изпищя, когато той грубо я издърпа за косите.

— Жалка проститутка! Какво знаеш ти за това?

— Знам онова, което съм видяла със собствените си очи! — изфуча разярено тя. — Твоята сладка Катрин беше постоянно залепена за Аласдейр и любовните ѝ стонове се чуваха по целия замък.

— Лъжкия! — изрева той и отново я удари по лицето, но тя се нахвърли върху него, хапейки и драскайки. Двамата се приземиха на килима и Гарнър падна върху Лаурън, която заби нокти в раменете му и го изрита болезнено. Той задуши галските ѝ проклетия, като притисна коравите си устни върху устата ѝ и брутално проникна в нея. Дрезгав вик се изтръгна от гърлото ѝ, тя престана да се отбранява и безмилостно го тласна към най-високи постижения.

Хамилтън Гарнър затвори очи, за да си внушава по-лесно, че тялото, което тръпнеше под неговото и уверено го водеше към оргазма, е на Катрин, а не на някаква си шотландска проститутка.

Лаурън бавно отвори очи. Лежеше напреки на леглото с разтворени крака и имаше чувството, че е била изнасилена поне от десетима мъже. Тя вдигна мъчително глава и видя майора да стои пред камината.

— Какво... какво се случи? Но не ми казвай, че съм припаднала!

— Е, добре, тогава ще си мълча.

Лаурън смръщи чело и устреми поглед в тавана. Естествено Гарнър само се хвалеше — нито един мъж досега не я беше довел до припадък, даже Струан Максорли, за когото се твърдеше, че за една нощ ощастливявал по десетина жени една след друга и всички обезумявали от страст.

Тя опипа предпазливо подутината на темето си, подутата си буза и напуканата устна. Ако наистина беше припаднала, то със сигурност не беше от любовно удоволствие, а от болки!

Когато английските войници я заловиха край Престънпанс, очакваше най-лошото. Отведоха я при полковник Пътнъм и я разпитаха, но само след няколко минути ѝ стана ясно, че полковникът се интересуваше повече от пищните ѝ форми, отколкото от информацията за бунтовническата армия. Тя се представи под името Маги Макларън, стана му любовница и много скоро вече разполагаше с целия лукс, за който беше мечтала: коприна и сатен, слугини, които ѝ помагаша да се къпе и даже изрязаха ноктите на краката ѝ, когато любовникът ѝ се оплака, че му издраскала задника. Освен това кесията ѝ се напълни със златни монети. Откакто попадна в ръцете на Гарнър, тя го изстискваше безмилостно. Вече имаше достатъчно спестени пари, за да си купи хубава къщичка в Единбърг, но искаше много повече...

Тя простена театрално, изправи се, за да огледа лицето си в огледалото, и отново простена.

— Ако си се отнасял с Катрин по същия начин, по който се отнасяш към мен, нищо чудно, че ти е избягала чак в Шотландия!

Иронията ѝ не му подейства.

— Като си спомня на какво приличаше, когато хората на Пътнъм те доведоха в лагера, няколко сини петна изобщо не са проблем за теб.

— Нима си ме видял?

— Видях мръсно същество със сплъстени коси... — Ръката на Гарнър се плъзна към изкусителните гърди. — Затова и не бях особено въодушевен, когато те спечелих на зарове.

Лаурън вдигна едната си вежда.

— А сега?

— Сега? — Той се заигра с тъмното зърно. — Сега мога да разбера защо полковникът непременно искаше да те спечели обратно! Разправят, че претърсил всички бордеи на Единбърг, за да ти намери достойна заместничка. Страх ме е, че ако скоро не открие нещо подходящо, ще ме извика на дуел. — Той притисна устни към изваяното ѝ рамо.

— Наистина ли си готов да се дуелираш заради мен?

— Което е мое, си е мое — отговори рязко Гарнър. — Пазя онова, което имам, и обикновено получавам, каквото искам, каквото и да ми струва... Постарай се да не го забравяш, скъпа моя!

— Аз не ти принадлежа, сасенах!

Майорът отстъпи крачка назад.

— Свободна си да си отидеш по всяко време, но помни какво казах: каквото е мое, си е мое! В кръг от сто мили няма да намериш дори един мъж, готов да те вземе и да те защитава от мен и никъде няма да намериш гнезденце, луксозно като това тук!

Лаурън отметна назад червените си коси.

— Ти няма да останеш вечно в Единбург, сасенах! Мога да си позволя да изчакам сгодния случай.

— Естествено... През последните месеци полковник Пътнъм и аз потрошихме доста пари по теб. Във всеки случай щеше да постъпиш много по-умно, ако беше вложила честно заработената сума в банката, вместо да я тъпчеш в чорапа си.

Лаурън отвори широко очи, втурна се към скрина с дрехи и сядни ругатни се зарови в бъркотията от бельо, чорапи, панделки и кърпи. Когато най-сетне откри празния червен чорап, лицето ѝ изрази последователно невяра, гняв и отвращение.

Всичко е било напразно! Първо трябваше да търпи един импотентен стар развратник, после да спи с този арогантен английски майор — всичко е било напразно!

— Къде са парите ми? — изскърца със зъби тя.

— На сигурно място.

Лаурън се обърна като фурия.

— Искам да знам къде са парите ми, проклето копеле! Те ми принадлежат. Спечелила съм ги с честен труд.

— В това не се съмнявам. Обещавам ти, че ще си ги получиш обратно с лихвите — стига да изиграеш правилно картите си.

— Какво? Сега пък на карти ли ще играем? — изкрещя Лаурън.

Гарнър направи гримаса.

— Това беше само израз, скъпа моя. Вие шотландците приемате всичко буквално — нищо чудно, че между клановете вечно избухват кървави вражди. Искях само да кажа, че ще ти върна всички пари от чорапа ти, ако ми помогнеш... а ще получиш и допълнително възнаграждение, и то щедро.

— Какво възнаграждение? И какво трябва да направя, за да го получа?

— Ще живееш като царица, ще имаш кожи, скъпоценности, великолепни дрехи... вила в Испания, дворец във Франция... всичко е

възможно, стига да попаднеш в подходящия приятелски кръг.

— Искаш да кажеш — в твоя приятелски кръг?

— Аз имам много връзки.

— А пък аз имам вече всичко, което искам, сасенах!

— Нима ти е достатъчно да си държанка, която мъжете печелят при игра на зарове?

Лаурън потисна гнева си и вдигна глава към него.

— Все още не си ми казал какво трябва да направя, за да заслужи богатото възнаграждение.

— Нещо, което ще ти достави същото удовлетворение като на мен... Във всеки случай преди малко останах с впечатлението, че с удоволствие би дала един малък урок на скъпия си братовчед Александър. Този човек има нужда от малко усмиряване, не смяташ ли и ти така?

— И кой ще го научи на смирение — ти ли? След като си се дуелирал с него, би трябвало да знаеш на какво е способен. Да не мислиш, че следващият дуел ще завърши благоприятно за теб?

Хамилтън почервения от гняв.

— Подробно ти обясних, че той спечели с нечестен трик. Следващия път ще бъда подготвен за подобни номера.

— Да, разбира се... — Лаурън се изсмя злобно. — А аз ти обясних, че от петнадесет години насам хиляди Кембъллови напразно се опитват да убият Аласдейр.

— С твоя помощ бих имал много по-благоприятна изходна позиция.

— И как си го представяш?

— Съвсем просто — ти ще се върнеш при рода си. Ще ги придружиш до Шотландия и щом ти се предложи сгоден случай, ще ме уведомиш кога и къде мога да се срещна със скандално известния Камерън.

Лаурън го зяпна, сякаш си беше загубил ума.

— Да се върна при клана си? Да ги придружа? Цели осем години си блъсках главата как да избягам от проклетата планина, а сега трябва да се върна доброволно в онази пустош?

Гарнър замислено потърка гладко избръснатата си брадичка.

— Ще ти трябва около седмица, докато ги настигнеш... не пеша, а с карета.

— Ти си полудял — засмя се Лаурън. — Не си на себе си. Никога няма да се върна! Даже ако пътят до планината е застлан със златни монети, пак няма да направя нито крачка!

— Не знаеш ли, че за залавянето на Александър Камерън е определена награда от двадесет хиляди фунта? — попита сърдито той.

Лаурън отново се изсмя.

— Знам, че досега никой не е успял да я вземе.

— Може би четиридесет хиляди ще изострят ума на някои хора...

— Четиридесет?

— Двайсет от Арджил, двајсет от мен. И допълнителна премия, ако в мрежата попадне и русата жена на Камерън.

Гарнър видя алчността, проблеснала в очите на червенокосата шотландка, и с мъка потисна триумфалната си усмивка. За пари тя беше готова да продаде не само тялото, но и душата си, при нужда дори на дявола.

— Значи трябва само да ти уредя среща е Аласдейр, нищо повече? Не искаш ли да ти доведе и принца, и армията му, за да бъдеш произведен от Къмбърленд в генерал?

Завладян от идеята да си отмъсти на Александър Камерън, Хамилтън изобщо беше забравил, че тя беше братовчедка на Лохиел, най-доверения съветник на Чарлс Стюарт.

— Естествено ще ти бъда много задължен, ако ме осведомиш за плановете на принца за следващите седмици. Това би донесло голяма полза на правителството.

— Ще има ли нещо и за мен?

Гарнър се поколеба.

— Вече имаме човек, който успя да се внедри в армията на бунтовниците и ни доставя информация.

— Тогава за какво съм ти аз?

— Защото си роднина и със сигурност ще чуваш повече неща от него. Пък и ти разбираш галски.

— Кой е шпионинът ви? По какво ще го позная?

— Засега идентичността му ще остане моя тайна — ухили се Гарнър. — Но ще му съобщя за теб и ще уговорим знак. — Той нави на пръстите си една дълга червена къдрица. — Какво ще кажеш за

червена панделка? Щом сложиш в косата си червена панделка, той ще разбере, че имаш информация за него, и ще се свърже с теб.

— Ти май не ми вярваш, сасенах?

Гарнър помилва лебедовата ѝ шия.

— Позна, скъпа моя, наистина не ти вярвам! Но се надявам, че си достатъчно умна да се откажеш от двойна игра. — Пръстите му бегло натиснаха гръкляна ѝ. — В противен случай ще те намеря и ще те убия бавно и мъчително.

— Това ще направи и Лохиел, ако разбере, че съм предала клана!

— Добрият Лохиел? — отвърна саркастично Гарнър. — Човекът, който предотврати плякосването на Глазгоу?

— Същият Лохиел заплаши да отреже лично главата на всеки член на клана, който откаже да се бие под знамето на Стюарт!

— Тогава не бива да му позволиш да те хване — посъветва я спокойно Хамилтън. — И трябва много да внимаваш да не събудиш недоверието му.

— Шотландците са недоверчиви по природа... от друга страна обаче са сантиментални глупаци. Сигурно ще ми се зарадват като на заблудено агънце, което се е върнало при стадото.

— Няма ли да ти задават въпроси къде си била през всичките тези седмици?

— Аз съм родена в Единбург и всички знаеха, че копнея да се върна там.

— Няма ли да се учудят на внезапната промяна в желанията ти?

— Ще им кажа, че в далечния град съм открила безсмъртната си привързаност към дивите планини! — Ръцете ѝ се плъзнаха изкусително по раменете му, зъбите ѝ се впиха в зърното на гърдата му. — Много е жалко, че ме отпращаш — точно сега, когато се опознахме толкова добре...

— Знам, че дълго няма да те забравя — прошепна Хамилтън с глас, дрезгав от възбуда. — Вероятно ще чакам с нетърпение завръщането ти.

— И аз така мисля, сасенах. Виждаш ли как хубаво ти става, като се доближа до теб? Ти ще ме помниш още дълго, дълго... много по-дълго от онази руса и синеока мръсница!

Пот изби на челото му, когато тя коленичи и така жадно пое члена му в устата си, като че искаше да го погълне. Кръвта закипя във

вените му, сърцето заблъска в гърдите, мускулестите крака се огънаха. Той падна безсилно на килима и загуби всякакво чувство за време в опиянението на страстта...

Когато Хамилтън Гарнър дойде на себе си, Лаурън беше изчезнала. Той все още лежеше пред камината, макар че огънят отдавна беше угаснал. През процепа между кадифените завеси в стаята падаше ярка дневна светлина. Той помнеше само откъслеци от последните часове, които бяха прекарали заедно и първо опипа долната част на тялото си, за да се увери, че нищо не му липсваше. Веднага след това отново заспа.

Инвърнес, февруари 1746 година

Якобитската армия се раздели на две колони. Принцът трябваше да преведе мнозинството от полковете през Блер Атол, Далнакардох и Далвини, за да минат планината, докато лорд Джордж Мъри и трудноподвижната главна колона трябваше да потеглят през Ангъс и Абърдийн. Двете части трябваше да се съединят близо до Инвърнес, за да се опитат да прогонят правителствените войски от тамошния гарнизон.

Десетдневният леден дъжд не позволи на групата да напредва с желаната бързина. Сутринта на 11 февруари слънцето най-сетне проби сивата пелена от облаци и тънката ледена корица по земята заблестя като кристален килим.

Стиснал под мишница няколко навити на руло карти, Алуин Макайл провря глава в палатката на Александър и весело поздрави. Вместо отговор се чуха странни звуци и когато нахлу уплашено, той свари Катрин, клекнала пред метален леген, да повръща последните остатъци от оскъдната си закуска. Той изчака търпеливо стомахът ѝ да се успокои, отведе я до походното легло, изпразни легена навън и изтри лицето ѝ с мокра кърпа.

— Болна ли ся? — попита Алуин, макар че вече беше отгатнал причината за сутрешното ѝ гадене.

— Ще имам дете от Алекс — отговори без заобикалки Катрин.

— Откога знаеш?

— Най-късно от тази сутрин... Според мен съм бременна от около два месеца, но за съжаление не знам точната дата на зачатие!

Алуин се изчерви.

— Извинявай, въпросът ми беше недискретен, но исках само...

— Знаем. Аз също трябва да се извиня — прекъсна го бързо Катрин. — Чувала съм, че жените в моето състояние често ставали капризни и непоносими, страдали от резки колебания в настроението,

но това все още не е причина да обиждам приятелите си. Е, прощаваш ли ми?

Албуин въздъхна, седна до нея на тясното легло и улови студената ѝ ръка.

— Каза ли вече на Алекс?

— Не. Допреди няколко дни не бях сигурна, а оттогава просто не намирам случай. Той е постоянно зает и не искам да го товаря с този допълнителен проблем.

Алуин зарови пръсти в гъстата си коса.

— Ако ставаше въпрос за моята жена и моето дете, аз щях да искам да го узная веднага, Катрин.

— Аз също искам да му го кажа. Не съм чак толкова смела, че да нося проблема си сама.

— Не си сама — усмихна ѝ се Алуин. — Най-малко хиляда мъже са готови да разместят земята и небето само и само косъм да не падне от главата ти. Когато Алекс разказа на братята си какво си преживяла в Дерби, те бяха готови да заповядат на цялата армия да се върне и да изтреби до крак английските милиционери. А аз щях да вървя в първата редица!

Катрин се засмя през сълзи и облегна глава на рамото му.

— Дейдре е много щастлива жена.

— А аз съм много щастлив мъж — също като Алекс. Още от самото начало казах на негодника, че само ти си подходящата жена за него, но в случай, че все още не си го разбрала — той е дяволски упорит.

— Забелязах... — Катрин нервно мачкаше носната си кърпичка. — Сигурно пак ще поиска да ме отпрати!

Алуин окуражително сложи ръка на рамото ѝ.

— Той счита за свой дълг да закриля теб и детето ви. Можеш ли да го обвиниш за това?

— Не — отвърна шепнешком тя. — Само че... бях толкова щастлива... и Алекс също, знам това, защото... толкова малко време сме били сами...

— Целият живот е пред вас — отговори уверено той. — Тази война скоро ще се реши — все едно в чия полза. Нашата армия загуби бойния си дух. Мъжете искат да се приберат вкъщи, при семействата си, да засеят нивите си, за да избегнат глада през следващата година.

Всеки ден имаме дезертъори. Хората просто не виждат смисъл да се бият повече за тази безнадеждна кауза. Даже ако принцът завладее Инвърнес, няма да има никаква полза. Английските военни кораби са блокирали цялото крайбрежие и са ни отрязали най-важния път за снабдяване. А пък Къмбърленд получава подкрепления буквално всеки час.

— Значи ти считааш, че Чарлс Стюарт би трябвало да се предаде?

— Незабавната капитулация е единственото, което би могло да възпре Къмбърленд да ни преследва в планините и да ни изстреби. Но се опасявам, че принцът никога няма да се съгласи. Той се харесва в ролята на регент и главнокомандващ армия, която досега не е претърпяла нито едно поражение. Ако се предаде след всичките ни смайващи победи, той ще трябва да погребее всичките си мечти. Знае, че няма да получи втори шанс, а и не е лесно да се примириш с позора, след като веднъж си покорил сърцата на хората със смелостта си.

— Същото важи и за Алекс — промълви едва чуто Катрин. — След като години наред е водил живот, изпълнен с приключения...

— Това ли те притеснява? — Алуин повдигна брадичката й. — Страхуваш се, че Алекс няма да бъде доволен, ако се откаже от ролята си на легендарен герой? Но това е глупаво, Катрин!

— Наистина ли? Само го погледни, Алуин — той пращи от сила и жизненост, обича опасността, не се бои от нищо на света... Още седемнадесетгодишен, е станал жива легенда и до днес е останал верен на славата си. Мислиш ли, че би могъл да бъде щастлив като ленив, затлъстял земевладелец? Мислиш ли, че ще се радва, ако около него се въртят жена и десетина хленчещи деца?

Алуин дълго я гледа мълчаливо в очите.

— Искаш ли да чуеш истината? — попита накрая той. — И ще повярваш ли в тази гола истина?

Катрин пое дълбоко дъх и кимна, макар и с колебание.

— Е, добре — въздъхна Алуин. — Според мен ти си упорита и своенравна почти колкото Алекс. Много по-красива, но също така сляпа и ограничена. Също така несигурна като мъжа, когото твърдиш, че обичаш.

— Само твърдя ли?

— Не ме прекъсвай! Само кимай, когато те попитам нещо. Обичаш ли Алекс?

— Естествено!

— Трябва само да кимаш, не да говориш!

Тя кимна.

— Искаш ли го повече от всичко на света? Повече от живота, които си водила преди? Повече от каквито и да било гаранции за сигурност, богатство и обществено признание? Повече от всичко друго, което някога си си пожелавала?

Катрин кимаше след всеки въпрос.

— Защо тогава, по дяволите, не вярваш, че Алекс би могъл да изпитва същото към теб? Че те обича и няма да престане да те обича даже ако му народиш десет хленчеци деца? Той не е сляп, знай това. Много добре знае какво си пожертвала заради него и...

— Но... но аз не искам да се чувства задължен и заради мен да се отказва от досегашния си живот!

— Много егоистично от твоя страна, не намираш ли?

— Егоистично ли?

— Никога ли не ти е хрумвало, че Алекс отдавна се е наситил на този живот и не иска да бъде легендарният герой, какъвто са го направили другите, че продължава да играе тази роля само защото обстоятелствата не му оставят друг избор? Аз съм с него от тридесет години, Катрин. Вечното му безпокойство се дължи до голяма степен на това, че не знаеше какво всъщност искаше, че в крайна сметка беше безразличен към всичко. Но животът му се промени. Мисля, че се върна в Шотландия, защото копнееше за дом и семейство, защото искаше да разбере какво означава думата „мир“. Обстоятелствата го принудиха отново да се вживее в ролята на Тъмния Камерън — но само защото иска тази проклетата война да свърши колкото се може по-скоро. Готов е да захвърли всичко още днес и да заживее само за теб, но може би се опасява, че ще престанеш да го обичаш като ленив, затлъстял земевладелец.

Той се засмя, взе кърпичката от ръцете на Катрин и изтри сълзите ѝ.

— Трябва просто да се научиш да вярваш на инстинктите си — продължи той, — както правя аз. Моят инстинкт ми каза, че Дейдре е най-доброто, което ми е попадало в жалкия ми живот, и веднага престанах да мисля за безбройните разбити сърца, които оставих по целия континент!

— Дано да казваш истината — засмя се през сълзи тя и го прегърна с безкрайна обич. — О, Алуин, ти си най-добрият приятел! Но според мен не е редно да се занимаваш с проблемите на другите хора и даже да се опитваш да ги разрешиш, не и при тези обстоятелства.

Той се засмя сърдечно.

— Май е трябвало да стана свещеник и изповедник. Не се тревожи за мен — радвам се, че можах да ти помогна.

Катрин тъкмо го целуна по бузата, когато добре познат баритон разруши рязко приятелската идилия.

— Надявам се, че не преча? — Алекс стоеше на входа с мрачно изражение. — Ако желаете да ви оставя още за час, с удоволствие ще ви направя тази услуга.

— Как мислиш? — ухили се Алуин. — Ще ни стигне ли един час?

— Хмм... — Отговори тя и наклони глава. — Според мен ни трябва поне два. Нали не искаш да се преуморим?

— Естествено! Ама съм глупав. — Той се обърна към Алекс и вдигна два пръста. — Два часа — но само ако си сигурен, че нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам нищо против — отговори Алекс — Само не знам дали Дейдре иска да стане вдовица толкова скоро след сватбата.

— Ах, разбирам... — Алуин бързо отпусна ръка. — Съжалявам, Катрин, но в този случай съм принуден да отменя предложението си. Но бих могъл да изпратя друг на мое място. Какво ще кажеш за Струан Максорли? Той е честен като дете и силен като бик, а в студените нощи може да замени поне десет топли бутилки. Или Фандучи? С него никога няма да ти стане скучно.

— Графът е забележителен мъж — кимна сериозно Катрин. — Очарователен, елегантен, духовит, с прекрасни маниери... Той отгатва желанието на жената по очите... Прав си, Алуин, ще го имам предвид. Но преди това...

Тя отиде при мъжа си и го прегърна здраво. Страстната целувка продължи толкова дълго, че Алуин се покашля и събра картите от походното легло.

— Май ще се наложи аз да ви оставя за час или два...

Алекс въздъхна и се освободи от жена си.

— Първо работата, после удоволствието, приятелю! Това ли са картите, които ни обеща полковник Ан?

— Да, и тя се кълне, че е нарисувала всяко дръвче. Освен това един от хората ѝ бил доста време затворник във форт Джордж и е нарисувал подробно вътрешните сгради.

Катрин предизвикателно опря ръце на хълбоците си.

— Полковник Ан, полковник Ан... в последно време само това чувам! Имам ли причини да ревнувам?

— Ако някой тук има причини да ревнува, това съм единствено аз — изръмжа Алекс — Само си представете — най-спокойно влизам в палатката си и заварвам съпругата си да се прегръща с най-добрия ми приятел!

— Според мен това не беше прегръдка — отвърна сухо тя. — По-скоро се утешавахме взаимно, защото сме оставили зад себе си толкова много разбити сърца. — Тя посегна към топлатата си наметка. — Но може би ще се възползвам от придобития опит и ще тръгна да събирам нови войници, както е направила полковник Ан. Сигурна съм, че само за час ще събере поне стотина привърженици, които ще ме следват с готовност по бойните полета.

— Няма да стигнат далече, защото ще им изпочупя краката — Алекс бързо охлади оптимизма ѝ.

Катрин превзето смръщи носле.

— Тя наистина ли е престъпила волята на мъжа си, като се е присъединила с клана си към принца?

— След като съпругът ѝ, Ангъс Мой, е висш офицер в армията на Хановерците, явно не е особено въодушевен от своеволието ѝ.

— Тази жена е много смела! — проговори с възхищение Катрин.

— Съмнявам се, че Ангъс Мой споделя ентузиазма ти. Той е честен и съвестен мъж и изпълнява сериозно задълженията си като глава на клана Чатън. Баща му беше якобит, в последното въстание загинаха двама от вуйчовците му. Сигурно не му е било лесно да вземе решение да застане срещу нас — а сега и собствената му жена му заби нож в гърба!

— Въпреки това намирам, че е много смела дама!

— Защото е последвала сърцето, а не разума си? Докъде щяхме да стигнем, ако всички правеха като нея?

— Вероятно точно дотам, където сме в момента — отговори дръзко Катрин и се надигна на пръсти, за да го целуне.

Алекс смръщи чело.

— Ти май се смяташ за извънредно умна, а?

— Ммм... Само следвам примера на своя господар и повелител.

— Тогава ще запазя за себе си изненадата, която ти бях подготвил, за да проверя дали си достатъчно умна сама да я откриеш.

— Изненада ли? — извика любопитно тя. — Каква изненада?

— О, нещо, в което тази сутрин буквално се спънах, но ти изобщо не заслужаваш изненада. — Алекс замислено потърка наболата си брада. — Освен това сигурно изобщо няма да се зарадваш да го видиш...

— Кого?

Алекс бавно вдигна платнището на входа. Зад него стоеше мъж, който се опитваше да стопли леденостудените си ръце със собствения си дъх. Катрин побледня като платно, нададе радостен вик и се хвърли в обятията на брат си.

— Дамиен! Божичко, Дамиен!

Дамиен разтвори ръце, прегърна я и я завъртя в кръг, докато и двамата останаха без дъх. После двамата заговориха един през друг, без да се пускат, смеейки се и плачейки едновременно.

— Какво правиш тук?

— Откъде идваш?

— Как е Хариет?

— В Лондон, добре е...

Катрин го отдалечи малко от себе си, за да го огледа.

— Слушай, Дамиен, хайде да караме поред! Какво правиш тук? Как стигна до нас? И къде е Хариет?

— Вече ти казах, че е в Лондон. А що се отнася до мен, трябваше да положа известни усилия, за да стигна дотук, без да ме заловят. Но ти какво правиш тук, по дяволите? В Дерби претърсиха всички плевни, за да те открият!

— Аз... трябваше да се махна... О, Дамиен, защо си оставил Хариет сама в Лондон? Тя знае ли къде си? Знае ли какъв си и с какво се занимаваш? — Катрин се намръщи заплашително. — Защо дойде в Шотландия?

— Да, мила, Хариет знае с какво се занимавам. Даде ми куп писма за теб, но когато отидох да ти ги предам в Розууд Хол, не те намерих. Бях твърдо решен най-сетне да ти изповядам, че от години съм убеден якобит и съм твърдо решен да взема участие в тази война на страната на бунтовническата армия. Само си представи изненадата ми, когато ми казаха, че моята сладка, невинна сестрица е търсена от закона — че я обвиняват в предателство, сътрудничество с врага и убийство!

Усмивката на Катрин угасна.

— Значи си научил за смъртта на Гудуин?

— И още питаш! Ключките след нощната ти сватба с мистериозния Рефър Монтгомъри не са нищо в сравнение със слуховете, които се разнасят сега. Какво всъщност се случи?

— Беше самоотбрана... не ни остана друг избор.

— Кой беше с теб?

— Дейдре. Бяхме сами в къщата и... той... — Очите ѝ потъмняха от спомена за преживяния ужас и Дамиен побърза да смени темата, подканен и от предупредителния поглед на Александър.

— Оказа се, че не само сестра ми е изчезнала безследно. Побързаха да ме осведомят, че и милата ни майчица е офейкала с някакъв военен на име...

— Ловат Спенс — довърши Катрин. — Да, знам всичко. Преди да напусне Розууд Хол завинаги, двете проведохме дълъг разговор, който облекчи мъката ѝ. Обещах ѝ да ти обясня всичко и ѝ дадох не само своята, но и твоята благословия за новия ѝ живот.

Дамиен я зяпна смаяно.

— Или моят мозък се е размътил от редкия планински въздух, или се налага двамата незабавно да си поговорим на четири очи.

— Твоят мозък от доста години насам не е наред, братле — засмя се Катрин. — Но ще се опитам да внеса малко ред в обърканите ти мисли — разбира се, ако имаш време да поседиш с мен и Дейдре в малката ни покрита кола. Не може да се сравни с луксозните карети, които ползвахме някога, но е доста удобна. Алекс, нали нямаш нищо против?

— О, не, можете да прекарате заедно колкото време искате. Днес и без това нямаме друга важна работа, освен да прекосим поредния проход.

Катрин прегърна мъжа си и впи устни в неговите.

— Благодаря ти за прекрасната изненада!

— Удоволствието беше мое... по-късно ще поискам награда.

— Ще я получиш! — пошепна пламенно тя.

Алекс дълго гледа след брата и сестрата, които се отдалечаваха хванати за ръка. Алуин застана до него.

— Къде намери този момък, приятелю?

— По-добрият въпрос би бил: как ни е намерил този момък?

По непроницаемото му изражение не пролича дали беше само любопитен, или изпитваше недоверие.

Час по-късно Алекс и Алуин продължаваха да проучват картите, които им беше изпратила полковник Ан Мой. Най-интересен се оказа планът на град Инвърнес, на който бяха отбелязани не само всички улици, мостове и реки, но и разстоянията между най-важните сгради.

— Ако времето не осуети плановете ни, ще стигнем в Инвърнесшайр след два дни — установи Алекс. — На всяка цена трябва да завладеем града, тъй като само пълните му складове могат да ни помогнат да доживеем края на зимата. Освен това имаме спешна нужда от едно отворено пристанище — в случай, че някой френски кораб по чудо успее да пробие блокадата. По дяволите, само да си бяхме възвърнали Единбург!

— Ако... ако... тази думичка може да подлуди човека! — отговори Алуин. — Ако бяхме направили това, а не онова, ако бяхме отишли на това място, а не на другото... Ако се бях оженил преди десет години, вече щях да съм живял щастливо цели десет години!

— Преди десет години разсъждаваше другояче, скъпи приятелю. Тогава смяташе брака за тежко бреме, което трябва да бъде избегнато на всяка цена.

— Това важи и за теб.

— Прав си — но аз поне не се влюбвах всеки пет минути!

— От днешна гледна точка бих казал, че задоволявах младежката си жажда за знания. Все пак това беше по-приятно прекарване на дните — и особено на нощите, в сравнение с твоята гонитба на един призрак от миналото. Радвам се, че и двамата се вразумихме тъкмо навреме, и щом тази проклета война свърши, бързо ще се преобразим в лениви, затлъстели земевладелци.

Смехът му събуди недоверието на Алекс.

— Всъщност за какво разговаряхте толкова... интимно с Катрин?

— О, за времето, за здравето й...

— За здравето й ли? Да не е болна?

— Точно обратното. Направи ми впечатление, че в последно време красотата й е разцъфтяла с нова сила, и й направих комплимент. Намирам, че не може да става и дума за сравнение с жената, която пристигна преди месец в лагера ни, нали?

Алекс изскърца със зъби. Винаги когато си спомняше как Катрин и Дейдре се бяха появили в лагера след преживяното в Дерби, в стомаха му засядаше буца. Трябваше да минат седмици докато сините петна по нежната й кожа изчезнат, но още по-непоносимо му беше да гледа пълните й със страх очи.

— Добре е и ти да й правиш комплименти, поне от време на време — посъветва го Алуин. — Кажи й, че в мъжки дрехи е не по-малко прелестна, отколкото в парижките роби. Тези дреболии радват сърцето на всяка жена. Знам това от опит. — Той нави грижливо картите и стана. — Крайно време е да се махнем от тази палатка, за да я приберат, иначе ще спрем цялата армия.

Двамата излязоха навън и погледнаха загрижено към небето, което отново се бе забулило. Вятърът ставаше все по-студен и предвещаваше сняг. От една страна, лошото време беше предимство за бунтовниците, защото не позволяваше на Къмбърленд да ги преследва, но от друга страна, снежната буря щеше да затрудни напредването им.

Приятелите още не бяха стигнали до чакащите си коне, когато отряд ездачи привлече вниманието им. Начело на групата препускаше лейди Ан Мой, възседнала огромен бял жребец. Дамата, която беше посмяла да се противопостави на съпруга си и от която Катрин се възхищаваше.

— Здравей, Аласдейр... здравей, Макайл! — махна им дружелюбно тя. — Надявам се, че моите карти са ви били от полза.

— Благодарим ви, превъзходни са.

Полковник Ан не отговаряше на обичайните представи за красота. Тя беше много висока, стройна като топола, движеше се със силата и грацията на пантера, гледаше мъжете право в очите и не позволяваше никой да й нарежда какво да прави. В открита опозиция на мъжа си, който подкрепяше хановерците, тя обиколи клановете и ги

призова да помогнат на Чарлс Стюарт. Удостоена с почетната титла „полковник“, тя беше готова лично да поведе полка си в битка. До нея неизменно беше капитан Александър Макджиливрей, интелигентен и много способен офицер. Слуховете твърдяха, че двамата били много близки...

— Здравейте, Макджиливрей! — Алекс с усмивка раздрусаръката му. — Радвам се да ви видя отново трезвен!

— Ще ида да кажа една думичка на брат ви! — Капитанът направи гримаса. — Явно има тайна рецепта за уиски... Дяволски силно питие, макар че Арчи го нарича лекарство. Според мен е по-правилно да го нарече отрова.

Лейди Ан избухна във весел смях.

— Ние ще избързаме напред, Камерън. Принцът прие предложението ми да отседне в Мой Хол, докато остатъкът от армията пристигне в Инвърнес. Според мен това ще стане най-много след два дни, а междувременно Макджиливрей ще разузнае настроенята в града.

— Моля ви да не предприемате нищо на своя глава — предупреди ги Алекс. — Клановете Маклеод и Грант подсилиха войските на лорд Лодън и със сигурност се готвят да отразят нападението ни.

— Маклеод! — изфуча полковник Ан. — Все още не мога да повярвам, че мъжът ми се е съюзил с онзи жалък предател! Все още не мога да повярвам, че Ангъс ще вдигне меча си срещу „Бони принц Шарли“! Аз пък ще напълня Мой Хол с честни якобити. Вие и съпругите ви също ще бъдете мои гости, господа. Дамите имат нужда от меко легло и топла баня, иначе скоро ще заприличат на мен!

— Бих могъл да си представя много по-страшни неща — отговори Алекс с искрено възхищение. Ан Мой се засмя, изчерви се и хвърли бърз поглед към Джон Макджиливрей, от който стана ясно, че в слуховите имаше известна истина.

Веднага след това тя отметна енергично глава назад.

— Е, с бога напред! Желаям ви силен вятър в гърба, за да прекосите по-бързо прохода!

— С бога напред! — промърмори Алекс и проследи с поглед малката група. След това тъмните му очи се плъзнаха над тясната долина, в която бяха лагерували. Установи със задоволство, че

повечето палатки вече бяха вдигнати и прибрани в колите, които англичаните за щастие бяха изоставили при бягството си от Фалкирк, така че на бунтовниците поне не се налагаше да мъкнат тежък товар. Палатката на принца с червено-бялото копринено знаме още не беше вдигната, но самият Чарлс вече беше потеглил начело на малък отряд.

Изведнъж Алекс забеляза малка покрита кола да се спуска по стръмния път към долината. Брадат мъж водеше коня, а четирима войници на коне внимаваха забулената фигура на капрата да не предприеме опит за бягство.

Очевидно личността усети, че я наблюдават, защото свали от главата си карираната кърпа и всички можаха да видят забележителната червена коса.

Алекс вдигна вежди и бутна Алуин с лакът.

— Я виж кого ни е довял вятърът!

Александър, Алуин и Струан Максорли стояха в готовност, когато каруцата спря в центъра на лагера. Лицето на Лаурън Камерън беше зачервено от вятъра и тя чакаше със сведени очи някаква реакция от внушителната комисия по посрещането ѝ.

Продължителното мълчание на тримата мъже я принуди да вземе инициативата.

— Никой ли няма да ме поздрави с добре дошла? Четири дни и нощи съм на път. Бързах да ви настигна, а откак напуснах Единбърг, живея само от сухари и топен сняг!

— И защо се нагърби с това? — попита саркастично Алекс. Бегъл поглед към издяланото от гранит лице ѝ даде да разбере, че не можеше да го смекчи. Лицето на Алуин беше абсолютно затворено. Близо до отчаянието, тя се обърна за помощ към Струан.

— Постъпих зле и се разкайвам, Струан... Мислех, че като се върна вкъщи, всичко ще бъде както по-рано, но се оказа друго... Хората в Единбърг са студени и жестоки — надсмиваха се на облеклото ми, на широкия ми шотландски диалект... Уличниците имаха богати клиенти... във всяка кръчма седяха войници, които с радост си избираха хубава стока... за няколко нощи, после я сменяха... Но аз не съм уличница, Струан Максорли. Обичам живота, обичам удобствата, които той предлага, но не съм уличница. — Тя прехапа долната си устна. — Знам, че ми се сърдиш, Струан, и те разбирам! Беше подло от моя страна да изчезна тайно, да изоставя приятелите си,

семейството и клана си. — По бузата ѝ се плъзна сълза. — Съжалявам за постъпката си и имам едно-единствено желание — да се върна вкъщи.

— Сама ли дойде? — попита спокойно Алуин. Братият и четиримата ездаци бяха от патрула, който самият той беше изпратил да охранява пътя към прохода.

— Да, съвсем сама, и дойдох колкото можех по-бързо. — Лаурън показва червените си, напукани ръце. — Откраднах коня и каручката, но не съжалявам... трябваше непременно да ви настигна...

Алекс и Алуин си размениха красноречиви погледи. Ала Струан не можеше да откъсне поглед от младата жена.

— Ако не можете да ми простите, ще проявя пълно разбиране — Лаурън изтри сълзите от зацапаната си буза и погледна умолително Струан. — Ако пък се смилите и ме приемете отново, ще работя и най-черната работа... ще готвя и ще пера, без да се оплаквам... Заклевам се в душата на починалата си майка...

Максорли направи крачка към нея.

— Ще трябва да говориш с Лохиел. Решението може да вземе единствено той.

— Да, Струан... Да, знам...

— Мисля, че е добре на разговора да присъства човек, който е готов за в бъдеще да се грижи за доброто ти поведение.

— Наистина ли би направил това за мен, Струан?

— Не ми трябва готвачка и чистачка — заяви мрачно великанът, но веднага след това добави ухилено: — Но не бих възразил да си имам съпруга.

— Аз... да ти стана съпруга? — заекна смаяно Лаурън.

— Да, защото като моя жена вече няма да поглеждаш към други мъже, както правеше по-рано, иначе ще усетиш коравата ми десница! Ще се погрижа да станеш наистина добра жена, и аз от своя страна ще ти дам всичко, което имам, и се заклевам да убия всеки, който не се отнесе към теб с нужното уважение!

— Не заслужавам великодушие, Струан — пошепна Лаурън.

— Права си — изпуктя той, — затова ти го предлагам само веднъж — сега!

Тя кимна бързо.

— Благодаря... обещавам ти, че никога няма да съжалиш за решението си... Никога няма да вдигнеш дори глас срещу мен, никога!

— Смятам, че говорихме достатъчно. — Струан сложи лапите си на талията ѝ и с лекота я свали от капрата. Но не я пусна веднага на земята, а я задържа така, че лицата им бяха на едно ниво. Със задавен вик тя обгърна с ръце врата му и впи устни в неговите, умолявайки за прошка и обич.

Устните на Струан подпечатаха помирието, но Алекс не можеше да се отърве от чувството, че нещо не е наред. Той хвърли, поглед към Алуин, но приятелят му само вдигна рамене.

Лаурън следеше тази безмълвна размяна на мнения с ъгълчето на окото си. Знаеше, че може да смекчи единствено Струан, който се ръководеше от сексуалния си нагон. Лохиел беше податлив на сълзи и разкаяние и след няколко предупредителни думи щеше да даде благословията си за брака им. Камерън и Макайл обаче бяха крайно недоверчиви и нямаше да ѝ бъде лесно да ги убеди в ролята си на разкаяна грешница.

Всичко това беше отдавна премислено и пресметнато — но тя не очакваше сърцето ѝ да забие като безумно при новата среща с чернокосия ѝ братовчед. Ужасно беше, че тя все още го желаше, все така страстно както някога в Ахнакари. Сигурно дългата раздяла с проклетата англичанка го беше направила податлив към прелестите на другите жени. Може би сега нямаше да устои на предизвикателствата ѝ...

— Алекс! Алекс, ето къде си бил! Колко се радвам, че още не си тръгнал! Дамиен...

Задъхана и с разрошени коси, Катрин дотича при малката група, погледна от Алекс към Алуин и Струан и спря като закована, когато позна жената в прегръдката на русия великан.

Лаурън беше не по-малко слисана от неприятелката си. Английската мръсница беше тук! Не някъде в изгнание, а тук, в Шотландия, в прегръдката на Аласдейр! Безсилна омраза и гняв стегнаха гърлото ѝ и ако Струан не я беше задържал, тя щеше да се нахвърли като тигрица върху русата сасенах и да издере лицето ѝ.

Катрин едва успя да скрие ревността си. Алекс ѝ бе казал, че червенокосата вещица е останала в Единбург... Защо изведнъж се

беше върнала? Какво замисляше? Дали пак щеше да се опита да прелъсти съпруга ѝ, както беше сторила преди половин година?

— Лаурън Камерън! — възвърнала самообладанието си, Катрин успя дори да се усмихне. — Каква изненада! Откъде идваш?

Лаурън се сгуши на гърдите на Струан.

— Искам отново да бъда при хората, към които принадлежа.

Струан се изпъчи гордо.

— Да, и се съгласи да ми стане жена!

— Искаш да се ожениш за нея? — извика слисано Катрин, но когато Алекс я дръпна за ръкава, добави бързо: — Естествено аз се радвам за теб, Струан... и за двама ви... Приемете най-сърдечните ми благопожелания!

— Да видим дали ще успея да опитомя това диво зверче — засмя се сърдечно Струан. — Предизвикателството си струва.

— Може би ще стане обратното и аз ще опитомя този великолепен лъв! — Лаурън сведе главата му към своята и го целуна така страстно, че наметалото му се повдигна от впечатляваща ерекция.

Катрин следеше двойката със святкащи очи, неволно завладяна от ставащото, докато Алекс не я обърна към себе си, за да отклони вниманието ѝ.

— Нали искаше да ми кажеш нещо?

— Какво да ти кажа?

— Нещо за брат си.

— А, да... Искам да кажа, не... Нищо важно — отговори разсеяно тя. Отзад долитаха сладостните стонове на новата двойка.

Алекс не ѝ позволи да се обърне.

— Който от вас е безгрешен, да хвърли първия камък — пошепна в ухото ѝ той. — Това ми напомня за една друга среща...

Катрин се изчерви.

— Ние с теб бяхме сами — възрази тихо тя.

— Даже цяла зала не би ме възпряла да ти докажа любовта си.

— Вие сте безсрамен, сър! — изкиска се тя и дръзко се доближи до чувствената му уста.

Със съзнанието, че е постигнала пълна победа, Лаурън се отдели от устните на Струан, но триумфалната ѝ усмивка угасна, като видя, че другата двойка се целуваше също така страстно. Ала възбуденият годеник не ѝ остави време да подхрани омразата си — той я вдигна и я

понесе към най-близката палатка, а на ухилените зрители извика през рамо, че ще забави малко тръгването си.

— О, не, Струан! — възпротиви се Лаурън. — Първо трябва да говорим с Лохиел, ти сам го каза!

Но той не беше готов да чака дори минута повече. Една жена изскочи с вик от палатката си, когато русият великан нахлу вътре и погребва под себе си ритащата си партньорка. Алуин Макайл трябваше да успокои жената, че не става въпрос за изнасилване и, че тя не бива да се страхува за вещите си.

Мина доста време, преди да могат да вдигнат и тази палатка.

Възпрепятствана от силния снеговалеж, колоната имаше нужда от цели пет дни, за да прекоси планината. Когато най-сетне стигнаха в долините, заобикалящи Инвърнес, всички въздъхнаха облекчено. Тук земята не беше замръзнала, имаше достатъчно глинени къщурки, от които се издигаше дим — сигурен знак, че се връщаха в цивилизацията, макар обитателите на бедняшките къщички да показваха разочароваща липса на интерес към минаващата армия.

Инвърнес беше столицата на шотландското високо плато, но не можеше да се сравнява с големите пристанища на Единбург и Глазгоу. Градчето имаше само около три хиляди жители, които живееха в около петстотин къщи на четирите излизаци от пазарния площад улици, но то беше от огромно стратегическо значение както за правителствените войски, така и за бунтовниците. На стръмния хълм от южната страна на реката се издигаше форт Джордж, където можеха да се укрепят шест полка, а самата река се вливаше в Морай Фърт, морски ръкав, който пресичаше платото по диагонал и се спускаше към форт Уйлям на западния бряг през Лох Нес и още няколко по-малки езера.

На четири мили източно от Инвърнес, на пътя към Наирн, беше разположен Кулодън Хаус, великолепият дом на Дънкан Форбс, съдебния президент, който при вестта за напредването на бунтовниците беше потърсил убежище зад дебелите стени на форта.

Само на пет мили южно от Кулодън се простираха земите на Ангъс Мой, главата на клана Чатън. Мой Хол беше построен от сиви, обрулени от времето камъни. Там лейди Ан посрещна принца и свитата му с всички дължими почести, като този път по изключение не беше в мъжки дрехи, а в елегантна сатенена роба и косата и беше безупречно фризирана.

Армията се разположи в околните села и селски дворове, както и по гористите възвишения, които заобикаляха Мой Хол. Първоначално Александър Камерън възнамеряваше да остане с хората си, ала когато полковник Ан втори път го покани да се настани в дома ѝ, не можа да

откаже. Катрин беше много щастлива от съгласието му. Най-после отново под здрав покрив, в стабилно легло със снежнобели чаршафи — истински рай! За последен път се беше къпала в гореща вода преди цял месец в Глазгоу, а за буен огън в камината само беше мечтала. За Алекс не представляваше трудност да се къпе в ледени потоци и да спи на твърдата земя, даже когато около палатката бушуваха снежни бури, тялото му излъчваше топлина, докато Катрин постоянно мръзнеше, ръцете и стъпалата ѝ бяха леденостудени, а носът вечно зачервен.

Тя влезе почти плахо в голямата стая, която лейди Ан беше предоставила на разположение на двойката. Полираният дъбов под беше покрит с ориенталски килими, каменната камина заемаше цяла стена, пред нея бяха наредени удобни високи кресла и диван, а на масата беше поставена ваза с ухаещи рози от оранжерията на лейди Ан. Двата прозореца бяха закрити с дебели кадифени завеси, огромното легло с балдахин също беше с кадифена покривка и завеси.

Докато Алекс се занимаваше с организацията на лагера, Катрин най-сетне съблече мръсното мъжко облекло, което в тази зима беше много по-практично и по-топло от колосаните ѝ поли, и с щастлива въздишка се настани в голямата вана. Тялото ѝ се отпусна в топлата вода и тя се опита да мисли само за приятни неща.

Всеки ден четеше в очите на Алуин въпроса дали вече е казала на Алекс за бременността си. За съжаление през последните дни двамата почти не се виждаха, той се връщаше в палатката късно вечер, уморен до смърт, и веднага заспиваше.

Дейдре естествено отдавна знаеше за състоянието ѝ. Тя се радваше от цялото си сърце и се надяваше скоро и тя да бъде сполетяна от това щастие. Едновременно с това беше загрижена за приятелката си и също като мъжа си твърдеше, че Алекс трябва веднага да научи новината.

— Ако почакам още малко — мърмореше си Катрин, докато се разглеждаше в огледалото след банята (дали само си въобразяваше или коремът ѝ вече се беше закръглил?), — вече няма да има нужда да му казвам каквото и да било.

Тази вечер, реши тя, тази вечер непременно ще му кажа. Нямахте представа как ще реагира той. Преди няколко месеца ѝ бе казал, че мрази децата. Може би само се беше пошегувал, но даже да беше вярно, трябваше да се примири с фактите. В крайна сметка детето,

което растеше в тялото ѝ, беше негово! Само затова тя беше готова да понася негодите, без да се оплаква, макар че още отсега изпитваше ужасен страх от раждането.

Облечена само в тънката нощница, която ѝ беше приготвила лейди Ан, тя четкаше косата си пред камината, без да забележи, че мъжът ѝ бе влязъл в стаята. Александър остана до вратата, за да се възхити на прекрасното тяло, което от няколко седмици виждаше само в безформеното мъжко облекло. Заради студа двамата не се събличаха даже когато се любеха, всичко ставаше набързо под грубите вълнени одеяла.

Може би именно поради това не беше забелязал промените. Те бяха почти незабележими, но за мъж, който беше изследвал всеки сантиметър от това прекрасно тяло с ръце и устни, не можеха да останат незабелязани.

— Откога си бременна? — попита спокойно той.

Катрин изписка уплашено и едва не изпусна четката. В последния момент се вкопчи с такава сила в дръжката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Не съм съвсем сигурна. — Тя се постара да говори също така спокойно като Алекс. — Но се надявам да се е случило в нощта, когато дойде при мен в Розууд Хол. Никога не съм те любила така, както тогава. Моля те, не ме разбирай погрешно — оттогава любовта ми не е намаляла, но през онази нощ за първи път разбрах с абсолютна сигурност, че ти си единственият мъж, когото някога ще обичам. Разбрах колко празен и незначителен е бил животът ми без теб и...

Докато тя говореше, той вървеше бавно към нея и сега застана до огледалото. Огънят в камината потапяше лицето му в златно сияние, но черните очи оставаха неразгадаеми.

— Кога смяташе да ми го кажеш?

Брадичката ѝ затрепери.

— Първо реших да изчакам, за да съм съвсем сигурна — отговори тихо тя, — но после... ти беше винаги толкова зает... и... и се страхувах.

— От какво те беше страх?

— От теб... как ще реагираш... Веднъж ми каза, че не понасяш децата, и си помислих... — Тя го погледна с мокри очи и не можа да повярва, когато видя усмивката му.

Без да каже дума, той взе лицето ѝ между двете си ръце и страстно впи устни в нейните. Когато най-сетне я пусна, тя беше останала без дъх и беше като упоена. Алекс се отпусна на колене пред нея, обгърна талията ѝ и притисна буза към корема ѝ.

— Ужасно съжалявам, че съм те уплашил — заговори дрезгаво той. — Но как си могла да повярваш, че ще се ядосам? Аз съм прещастлив... поразен... опиянен от мисълта, че носиш в себе си нашето дете.

Катрин зарови пръсти в черната му коса.

— О, Алекс...

Когато на бузата му падна гореща сълза, той се овладя, стана бързо и я взе в обятията си. Тъй като и неговите колене бяха омекнали, се настани в едно от креслата и я привлече в скута си.

— Ти промени напълно някогашните ми възгледи за семейния живот — заговори нежно той. — Така си ме омагьосала, че непрекъснато мисля за теб... Душата и сърцето ми ти принадлежат завинаги...

— Мисля, че е справедливо, защото аз също ти отдадох сърцето и душата си — засмя се през сълзи Катрин.

Той я притисна още по-плътнo до себе си.

— Не те ли е страх, че детето ни ще се роди в тези объркани времена?

— Не, Алекс, не ме е страх. — Тя го погледна дълбоко в очите. — Тази война няма да трае още дълго и когато отново се възцари мир, ще се върнем в Ахнакари и ще заживеем щастливо.

— Като в приказка? — подразни я с любов той.

— Не, като семейство, това ми е напълно достатъчно. Нашето семейство, Алекс! Ти, аз и нашият великолепен син!

В гърлото му заседна буца и не му позволи да ѝ отговори.

— Нали ще се върнем в Ахнакари, Алекс? Там ще сме на сигурно място, нали?

Страхът в гласа ѝ му помогна да преодолее собствените си притеснения.

— Естествено, че там ще бъдем на сигурно място. Ахнакари е непристъпна крепост. Никой досега не е успял да го завладее и съм убеден, че така ще бъде и занапред.

Катрин си припомни неизбродните гори, с които беше заобиколена крепостта, масивните стени и високите зъбери и се почувства успокоена. Даже Кромвел не бе посмял да навлезе в пустошта на Лохабер... Къмбърленд, който не умееше да воюва като Кромвел и разполагаше с много по-малка армия, също нямаше да посмее.

— Алекс?

Той безмълвно притисна устни в слепоочието ѝ.

— След като вече знаеш тайната, сигурно няма да ми позволиш да остана с теб до края... или все пак? — Бърз поглед към лицето му ѝ показва, че той беше твърдо решен да не отстъпва, затова тя побърза да добави: — Мислех си... мисля, че най-разумно ще бъде да ида в Ахнакари и да те чакам там. Дейдре и Алуин са съгласни с мен и...

— Нима Алуин знае за бременността ти?

— Една сутрин ме видя да повръщам и сам разбра. Оттогава постоянно ми натяква, че още не съм ти казала. Моля те, Алекс, нека да ида в Ахнакари!

Тя се беше подготвила за безкрайни възражения: в Англия е по-сигурно, във Франция е по-сигурно, в Италия е по-сигурно, в затворнически лагер в Австралия е по-сигурно...

— Да, смятам, че при дадените обстоятелства Ахнакари е най-сигурното място за теб.

Катрин изобщо не чу съгласието му.

— Мойра ще се грижи добре за мен — продължи да се аргументира тя. — Там са също Джени и Роуз, а Дейдре каза, че с удоволствие ще дойде с мен... — Тя млъкна изведнъж и рязко вдигна глава. Какво каза преди малко?

— Изразих съгласие. Морето е блокирано, което означава, че не можеш да заминеш за чужбина, а да се върнеш в Англия по суша е твърде опасно... Да, в момента не мога да си представя друго място, където да си така сигурна като в Ахнакари.

— Сериозно ли говориш? — Тя го прегърна стремително. — Наистина ли си съгласен?

— Да. — Алекс ѝ се усмихна нежно. — Принцът най-сетне разбра, че на всяка цена трябва да прогоним правителствените войски, които все още се разполагат във форт Аугуст и форт Уилям, и възложи тази задача на Лохиел и Кепох. Това означава, че ще прекосим

Лохабер. Всъщност и аз възнамерявах да ти предложа да ме чакаш в Ахнакари.

— И на връщане в Инвърнес да забравиш да ме вземеш?

— Признавам, че тази мисъл не ми беше чужда. — Знаех си! — Тя се обърна към него с грозно смръщено чело. — Къде остана обещанието ти, че никога вече няма да се разделяме?

Нощницата ѝ се беше вдигнала и Алекс жадно помилва голите бедра.

— Да не си решила да кърмиш сина ни в палатки или под открито небе?

— Значи си изковал позорните си планове още преди да знаеш, че съм бременна! — извика гневно тя. — Да, но сега внасям някои промени. Ще останеш в Мой Хол, докато изгоним гарнизона от форт Аугуст. Това няма да продължи повече от седмица. Тогава пътят към Ахнакари ще бъде свободен, аз лично ще дойда да те взема и тържествено ще те съпровозя до там.

— Цяла седмица? — прошепна тя. — Кога тръгвате?

— Утре.

— Още утре? И кога смяташе да ми съобщиш новината?

— Самият аз разбрах само преди час. Водачите искаха да тръгнем едва когато в Инвърнес пристигне лорд Джордж с хората си, но принцът ни увери, че е напълно в състояние да се грижи сам за себе си.

— Но Инвърнес е само на няколко мили оттук, а там е пълно с войници на правителството! — извика стъписано Катрин. — Никой не знае, че принцът се е настанил в Мой Хол и, че ще остане сам тук. Всъщност той няма да е съвсем сам, хората на Арджиел ще го пазят, а Макджиливрей и отрядът му ще създадат доста работа на войниците в Инвърнес. Наистина нямаш основания да се тревожиш. Ако съществуваше някаква опасност, никога нямаше да те оставя тук.

— Цяла седмица без теб! — Лейди Ан ще се радва да си има компания. А ти не се опитвай да ме убеждаваш, че си готова да замениш всичко това... — той посочи камината и удобното легло, — ... със студената палатка!

— Никога не съм се оплаквала, нали?

— Не, държа се много смело... но аз страдах от чувство за вина, че те излагам на такива неудобства.

— Така ти се пада! — Тя помилва топазената брошка, която придържаше наметката му, и сведе глава така, че челото ѝ се опря в брадичката му. — Цяла седмица...

— И как смяташ да прекараш тези дни без мен? — подразни я нежно той.

Катрин откопча брошката и свали вълнената наметка от раменете му.

— Мисля, че за мен ще бъде приятно разнообразие да остана няколко нощи сама — изсмя се дръзко тя.

— Значи ти преча? — изръмжа Алекс.

— Да, понякога дори по два-три пъти на нощ! — оплака се Катрин, докато разкопчаваше жакета и разхлабваше колана му, за да измъкне ризата от панталона. — Но постепенно свикнах да се задоволявам с по-малко сън. Защото би било неприлично да избутам една заблудила се ръка.

— Чия ръка — твоята или моята?

Без да го удостои с отговор, тя отвори панталона му, освободи твърдия член и повдигна хълбоци, за да се намести върху него. Доволно отбеляза, че той рязко пое въздух, и се разтрепери, когато копието му проникна дълбоко в топлата ѝ, влажна утроба.

— Вие разполагате с неизчерпаемо богатство от идеи, мадам! — ухили се Алекс. — Аз ли съм богата на идеи? Аз мисля, сър, че именно вие ме просветихте относно ползата от големите вани, брендите и балконските парапети.

Той разголи пълните ѝ гърди и жадно засмука едното зърно. Това я стимулира към по-бърза езда, докато той изруга тихо, хвана я за хълбоците и я принуди да спре.

— Бавно, бавно, моя огнена кобилке... Иначе не мога да ти обещавам, че удоволствието ще трае дълго.

— Но аз искам да запомня тази нощ... за цяла седмица напред.

— Вашето желание е заповед за мен, мадам! — Той завладя устата ѝ и ѝ върна свободата на движение.

Катрин му се отблагодари със замайващ галоп. Явно бе решила да постави на изпитание силата на волята му. Очите ѝ искряха предизвикателно, докато ръцете му блуждаеха безцелно от гърдите към гърба, от талията към бедрата. Той стискаше здраво зъби, за да не експлодира, но дяволската му женичка продължаваше да го изтезва,

докато накрая стана жертва на собствената си лудост, отметна глава назад и издаде дрезгав, накъсан вик. Щом мускулите ѝ се сковаха, той също загуби самообладание и семето му се изля като пламтящ поток лава в тялото ѝ, което я дари с още един връх на насладата. Някъде много отдалеч тя дочу как той шепнеше името ѝ и това я накара да се вкопчи като удавница в него, за да не бъде повлечена от гигантската вълна, която бе понесла и двамата...

Катрин не знаеше колко време бе минало, когато Алекс избухна в тих смях.

— Имате късмет, че съм джентълмен, мадам! В противен случай направо щяха да ми побелеят косите от безсрамието ви.

Тя се усмихна в рамото му.

— А може би синчето ти ще излезе на бял свят с побелели коси след този невероятен шок...

— Всемогъщи боже! — Той попипа уплашено корема ѝ. — Да не би да ти причиних болка? Съвсем забравих...

Тя го успокои с целувка.

— Не, милорд, изобщо не ми причинихте болка... точно обратното!

Алекс отново я взе в обятията си.

— Ако случайно се роди не син, а дъщеря, мога само да се надявам, че ще бъде по-срамежлива от майка си.

— Защо? За да си остане стара мома?

— Е, не исках да кажа точно това, но не ми се ще на стари години да тичам с пушка след млади жребци!

Катрин изтри капчиците пот от челото му.

— А аз не искам момичето ми да се страхува от мъжете или от любовта. Но се надявам да си спестя тази грижа, защото намерението ми е да раждам само синове. Чернокоси момчета, красиви като баща си, горди, честни, изпълнени с любов...

— Забрави да споменеш безкористността и мъжката ми сила.

— От сърце се надявам, че синовете ни ще бъдат малко по-смирени от баща си! Защото той е напълно лишен от тази добродетел!

— За майка им да не говорим!

Катрин се сгуши доволно на гърдите му.

— Защо не получих поредния нагъл отговор? — попита учудено той.

— В момента съм твърде щастлива, за да споря с теб. Освен това желая да бъда занесена на леглото.

Алекс стана послушно, без да я пуска, а тя уви крака около талията му.

— Абсолютно лишена от срам — промърмори той, когато я положи на леглото и свали тънката нощница.

— Вземам пример от вас, милорд. — Тя приведе главата му към своята.

— Но аз и при най-добро желание не мога да си представя, че съм разпрострял богатството си от хрумвания чак до балконските парапети!

— Значи ви липсва фантазия! Аз си го представям във всички подробности...

Докато я целуваше, той се запита дали някога щяха да имат достатъчно време за всички варианти на любовната игра. Заради него Катрин се беше отказала от лукса, с който беше свикнала, а скоро дори щеше да рискува живота си, за да роди детето му...

И какво беше получила от него като компенсация? Влага и студ, корави походни легла, оскъдна храна, самотни дни и дълги нощи, изпълнени с кошмари!

— За какво мислиш? — Тя помилва брадичката му. — Откъде се взе тази мрачна физиономия?

Алекс успя да изобрази на лицето си слаба усмивка.

— Неволно се сетих за дядо си.

— За стария сър Евен?

— Да. Сигурен съм, че старият негодник щеше да те хареса и да се забавлява колко бързо си ме опитомила.

— Не съм ви опитомила, милорд! Само загладих някои ръбчета. С кого щях да споря, ако бяхте станал кротък като агънце? И кой щеше да ме принуждава редовно да изпълнявам брачните си задължения?

— Нима искаш да кажеш, че ако се беше оженила за слабак, щеше да му слагаш рога?

— Напълно е възможно... От друга страна обаче, да знаеш, че ще видиш звезди посред бял ден, ако се забавиш повече от седмица или се

изложиш на ненужен риск! Обещай ми да бъдеш предпазлив.

— Така по-малко ли ще се тревожиш?

— Да... не... може би...

— Е, добре. — Алекс извади малката кама с дръжка от слонова кост, която винаги висеше на колана му. — В нашата страна има един чудесен обичай за подпечатване на честна дума. Мъжът целува оръжието си и ако престъпи тържествената си клетва, животът му губи смисъла си.

Той поднесе камата към устните си, а после целуна жена си.

— Обещавам ти, че ще направя всичко, което е в човешките възможности, за да се върна при теб в Ахнакари дълго, преди да се роди синът ни.

— Знам, любов моя, знам, но... Понякога имам чувството, че ни предстоят още по-ужасни неща.

— Пак ли онзи кошмар?

— Не, откакто напуснах Дерби, той изчезна. Но усещам, че ще се случи нещо страшно...

Алекс остави камата и я прегърна нежно.

— Никога не съм чувал кошмарът да е ставал истина. Можеш да ми вярваш, че в нощта преди битката нито един мъж не спи спокойно.

— И ти ли? Нима имаш кошмари?

Алекс си припомни страшните сънища, които го бяха преследвали цели петнадесет години — как всеки път убиваха Ани пред очите му...

Сега го мъчеха други ужасни видения. Катрин беше заплашена от опасност и той беше длъжен да я защити...

— Алекс?

— Да — призна тихо той, — и аз имам кошмари, не само нощем, а и посред бял ден, когато си представям какво би могло да се случи. Но знам, че трябва да се преборя с тези страхове, защото в противен случай те ще ме парализират...

— Но откъде вземаш силата да се бориш с тях?

— Сила ми дават единствено твоите нежни ръце, любима...

Тази вечер Лаурън Камерън Максорли си помисли, че нещата се развиваха доста по-добре, отколкото беше смяла да се надява. Лохиел я посрещна със сълзи на очите, а Струан беше ужасно горд, че венчавката беше извършена от истински свещеник. Мъжът ѝ беше една тромава мечка, която се отличаваше единствено с ненаситния си сексуален нагон — качество, което тя ценеше извънредно много.

За съжаление преживяното през последните пет дни ѝ бе доказало окончателно, че не е създадена за този суров живот. Отчаяно копнееше за лукса, на който беше свикнала като любовница на Гарнър в Единбърг Касъл — за мекото легло, скъпите парфюми, хубавите бонбони... Докато прекосяваха прохода, тя се страхуваше до смърт от насечените скални стени и решението ѝ да се махне колкото се може по-скоро от бунтовническата войска се затвърди окончателно. Щеше да изпълни задачата си с най-голямата възможна бързина и щом стигнат в Инвърнес, да изчезне. Английските кораби тръгваха оттам към Единбърг, към Лондон, към света...

Какво щастие, че днес беше попаднала на толкова важни сведения! Клановете Камерън и Макдоналдс щяха да напуснат Мой Хол утре на зазоряване, за да прогонят гарнизона от форт Август. Тъй като омразната сасенах беше бременна, мъжете бяха решили да оставят всички жени в имението, докато пътят към Лохабер се освободи.

Досега никой не се е грижил за безопасността на жените, каза си ядно Лаурън. Най-малко петдесет бременни се разхождаха около палатките, мъкнеха съчки и вода, готвеха, перяха и се грижеха за потребностите на мъжете — но не и сладката Катрин! Тя живееше като кралица в господарската къща и я обслужваха десет прислужнички!

Когато съобщили добрата новина на клана, Аласдейр сияеше като глупак и сега гайдите свиреха непрекъснато, а бардовете вече пишеха стихове за наследника на славния Камшройнайх Дуб с пожелания за още една дузина здрави деца. Естествено никой не споменаваше, че

майката не е шотландка и, че от нея можеха да се очакват само слабички руси хлапета.

Лаурън можеше да дари Аласдейр с истински синове, едри и силни, диви и страстни. Но той я отблъсна и скоро щеше да си плати за глупостта... Само заради него сега мъкнеше тежката кофа с вода по хлъзгавата пътека!

След като тази сутрин бе украсила косите си с яркочервени панделки, следобед бе намерила в палатката си смачкано листче с кратки указания и сега бързаше да ги изпълни съвсем точно.

Зъбите ѝ тракаха не само от студ, но и от нервност, защото пътеката беше обградена от високи ели и тя трябваше да измине още цели петдесет метра, преди да види първите лагерни огньове на склона. Но все пак наблизко имаше хора, които щяха да ѝ се притекат на помощ, ако изпищеше. А и нали отиваше на среща с човека, който щеше да ѝ осигури така желаното скорошно завръщане в Единбург...

Когато чу шум зад себе си в храсталака, тя спря като закована и космите на тила ѝ настръхнаха.

— Продължавай! — изсъска нечий глас. — И не се обръщай!

— Какво? — Лаурън беше готова да се обърне веднага, но преди да е успяла да хвърли поглед към мъжа, той праметна едната си ръка през кръста ѝ, а с другата я хвана здраво за брадичката.

Преди да изпищи, той притисна ръка върху устата ѝ. Тя пусна кофата с вода и размаха юмруци, но той я сграбчи за китките, изви ръцете ѝ на гърба и я завлече зад една скална издатина.

— Ако викаш или издадеш дори един звук, преди да ти разреша, ще ти извия врата! Ясно ли ти е?

От болка и гняв очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя кимна бавно и стоманените пръсти освободиха устата ѝ.

— Глупава кучка! — изсъска мъжът. — Да не мислиш, че е игра?

Той все още държеше брадичката ѝ и тя можеше да вижда само скалата пред себе си.

— Имаш ли информация за мен?

— Пусни ме! Ще ми счупиш врата!

Щом усети, че е свободна, Лаурън се завъртя като фурия.

— За какъв се смяташ, негоднико! И за каква ме смяташ? Тя го удари, но удоволствието беше краткотрайно, защото той отново улови ръцете ѝ и така грубо я дръпна за косата, че тя изскимтя и се отказа от

борбата. Щом отново я обърна с лице към скалата, мъжът заговори подигравателно:

— За каква те смятам ли? За евтина уличница, която си отваря краката за една медна монета! За разлика от теб аз рискувам много. Срещата с теб е непресметнат риск. Още от самото начало не харесах тази идея, макар че майорът похвали възторжено особените ти таланти. Нямам никакво намерение да се занимавам с безполезна и на всичкото отгоре суетна мръсница като теб. Ако веднага не ми кажеш какво си научила, ще се погрижа кланът ти да узнае по каква причина си се върнала и тогава бог да ти е на помощ!

Лаурън разбра, че този човек не се шегуваше, и прояви достатъчно мъдрост да се откаже от други провокации. Беше в неизгодно положение, защото нямаше представа с кого говори. Във всеки случай не беше шотландец, но не беше и ирландец, уелсец, французин или италианец... Много чужденци се бяха присъединили доброволно към армията на бунтовниците, но този мъж говореше английски без никакъв акцент, в думите му нямаше и намек за диалект. Сигурно беше английски яacobит от висшата класа...

— Да опитаме ли пак? — пошепна в ухото ѝ той. — Имаш ли новини за майор Гарнър?

— Лохиел и Кепох отиват да нападнат форт Август — заекна Лаурън. — Вземат всички мъже, но жените остават тук.

— Това ли е всичко? — попита невярващо непознатият. — Целият лагер говори за това.

— Но аз знам повече от другите!

— Така ли? И какво знаеш?

— Принцът остава в Мой Хол! Има лоша кашлица и неразположението не му позволява да тръгне с отряда.

— Къде чу това? — попита след дълго мълчание мъжът.

— Мъжът ми прекара цялата сутрин с Лохиел и братята му.

— Съвсем сигурна ли си, че принцът остава в Мой Хол? Казаха ни, че тази вечер ще се премести в Килварок Касъл.

— Това беше първоначалното му намерение, но после реши друго. Остава тук под охраната на двадесетина души, не повече. Лохиел не може да се лиши от нито един свой човек.

— Лейди Ан има свой полк.

Лаурън поклати глава.

— Тя позволи на хората си да се разотидат по къщите си.

— Разбирам...

— Наистина ли? — изпуктя презрително тя. — И какво смяташ да правиш сега? Всеки умен мъж би съобщил незабавно в Инвърнес, принцът може да бъде заловен! Само глупакът стои бездееен и отказва да вземе дял от тридесетте хиляди фунта възнаграждение.

— Дял?

— Ами да, защото половината от наградата е за мен! В противен случай майорът ще получи от мен още една-единствена информация — къде да намери разложения ти труп.

Мъжът се изсмя тихо на тази абсурдна заплаха и най-после на косата ѝ. Тя потърка глава, за да прогони болката — а когато се обърна, той сякаш беше потънал в земята.

— Мръсник! — изсъска Лаурън. — Добре направих, че не му казах всички новини.

Тя се върна на пътеката, намери обърнатата кофа и се замисли дали трябваше да се върне до потока, за да я напълни отново.

Не, реши тя, ако мъжът ми иска да се измие, да иде да си напълни кофата сам! Скри кофата под един храст и се върна тичешком в лагера. Когато излезе между дърветата, спря уплашено, защото само на няколко метра от нея могъщият силует на Струан се очерта на фона на лагерните огньове. Той вече я беше забелязал и тя автоматично изкриви устни в усмивка и му помахаша за поздрав. Но това не ѝ попречи да познае фигурата, която излезе, подсвирквайки, от гората. Дамиен Ашброк, проклетият англичанин, който завързваше панталона си, сякаш току-що се беше облекчил някъде в храстите.

Алуин Макайл тъкмо си беше свършил работата и беше готов отново да се метне на седлото, когато чу зад гърба си дискретно покашляне и въздъхна примирено. Познаваше това покашляне, то предшестващо всяко изявление на сержант Джефри Питърс. През изминалите седмици младият подофицер вършеше всичко, което му възлагаха, за да докаже привързаността си към делото на Стюартите, освен това обожаваше Катрин като богиня, поради което Алекс подигравателно го наричаше домашното кученце. Без съмнение младежът беше разбрал, че жените ще останат в Мой Хол, и искаше да остане да охранява Катрин.

— Мистър Макайл... сър?

— Да, сержант, слушам ви.

— Всъщност исках да говоря с мистър Камерън, сър, но не го видях никъде.

— Много е зает. Ако имате да му кажете нещо важно, можете да го споделите с мен, аз ще се погрижа да му го предам.

Сержантът задъвка замислено долната си устна.

— Честно казано... не знам дали е важно. Сигурно се лъжа... Може би виждам призраци... Не искам да създам разногласия...

— Знаете ли, сержант, имам зад гърба си ужасно дълъг ден — прекъсна го енергично Макайл. — Остават ми най-много пет часа да се сбoguвам със съпругата си. Ако онова, което ви тежи на сърцето, може да почака до утре...

— Става въпрос за графа — заговори решително Питърс. — Говоря за граф Фандучи, италианеца, който...

— Знам кой е граф Фандучи — прекъсна го отново Алуин. — Какво имате да ми кажете за него?

— Ами, сър, може би наистина виждам призраци, но...

— Но какво?

— Имам основания да предполагам, че графът не е онзи, за когото се представя... че ни заблуждава.

Алуин не беше очаквал това.

— Надявам се, че основанията ви са сериозни?

Питърс се изчерви.

— Затова бях решил да говоря с мистър Камерън на четири очи, сър. Не съм казал на никого нито думичка и ще продължавам да мълча, защото знам, че разпространяването на фалшиви слухове може да разруши доброто име на всеки човек.

Макайл го изглежда остро.

— Няма ли най-после да ми кажете каквото имате да казвате, сержант? Защо подозирате Фандучи?

Момъкът навлажни пресъхналите си устни.

— Наскоро го видях... Седеше пред каруцата и смазваше пистолетите си.

— Нима това е необикновено занимание за човек, който произвежда оръжия? — попита саркастично Алуин.

— Прав сте, сър... Графът бе заговорен от някого и докато говореше, сгрещи в сглобяването на пистолета. Със собствените си очи видях как се наложи да извади затвора.

Алуин се намръщи още повече.

— Не искам да ви обидя, сержант, но нима вие никога не грешите, когато разглобявате и сглобявате оръжието си?

— О, разбира се, че греша, сър, даже често, но никога не съм твърдял, че съм производител на огнестрелни оръжия. Човек, който разказва навсякъде, че произвежда пистолети със собствените си ръце, би трябвало да ги сглобява и разглобява със затворени очи!

— Да, би трябвало да се очаква — кимна замислено Алуин.

Сержантът кимна облекчено.

— Значи и вие намирате това подозрително, сър?

— Не искам да си вадите прибързани заключения, Питърс. Вярно е, че производител на огнестрелни оръжия не би трябвало да допуска подобни грешки, но имайте предвид, че граф Фандучи е от Южна Европа — малко ексцентричен, лесно възбудим. Самият аз съм живял много години в Италия и мога да преценя, че в сравнение с повечето си сънародници той е дори сдържан. Честно казано, много ми е симпатичен.

— И на мен, сър. Толкова е весел, разказва драматично и...

— Да?

— Но всичко това би могло да е само прикритие.

— Значи смятате Фандучи за шпионин?

Сержант Питърс сведе поглед.

— Знам, че звучи смешно, сър, но в армията има толкова много чуждестранни патриоти... Може би правителство е платило на някои от тях, за да ни шпионират. И тъй като графът се държи, както се очаква от италианец...

Алуин се взираше замислено в най-близкия лагерен огън в долината. Наистина ли подозрението на Питърс беше просто смешно? Преди осем месеца двамата с Алекс бяха сметнали един човек за очаквания Ян Камерън, защото се бе появил на правилното място в правилното време и се беше държал, както се очакваше от него. Изобщо не им беше хрумвало, че херцог Арджил е заловил истинския Ян Камерън и го е заменил с Гордън Рос Кембъл. Тази грешка за малко

не доведе до залавянето на Алекс, а самият Алуин се отърва с лека огнестрелна рана.

— Оценявам искреността ви, сержант, и ви благодаря, че ми се доверихте. Според мен е напълно възможно англичаните да имат свои шпиони в лагера ни. Графът тръгва с нас към форт Август и можете да бъдете сигурен, че постоянно ще го държа под око. Мога ли да разчитам, че ще запазите подозренията си за себе си?

— Естествено, сър. — Джефри Питърс отдаде чест. — Ами... може ли да попитам дали всички Камерънови ще тръгнат към форт Август?

— Всички мъже, да... С изключение на няколко стражи, които оставяме да пазят жените. — Алуин не можа да устои на умолителния кучешки поглед на сержанта. — Можете да ми направите голяма услуга... Във всеки случай не знам мога ли да изисквам това от вас, след като и без това съм ви задължен.

— Какво казахте, сър?

Алуин се усмихна.

— В случай, че сте забравили, ще ви припомня, че придружихте дотук не само лейди Катрин, но и жена ми.

— О... — Питърс отново се изчерви. — Не си струва да говорим за това.

— Жена ми и лейди Катрин ще останат като гости на лейди Ан в Мой Хол и мисля, че много ще се радват да имат до себе си доверен човек.

— О, за мен ще бъде голяма чест да остана с лейди Катрин, сър! Кълна се, че никога няма да я изпускам от очи...

— Вашето усърдие е похвално, сержант, но не е нужно да я охранявате двадесет и четири часа в денонощието — отбеляза сухо Алуин. — В Мой Хол жените не са заплашени от нищо. Хората на лейди Ан са наблизно, а лорд Джордж и отрядът му ще пристигнат най-много след ден.

— О, да, сър... Естествено аз ще пазя и мисис Макайл също така съвестно като лейди Катрин!

— Естествено! — ухили се Алуин. — Лека нощ, сержанте!

— Лека нощ, сър. И ви желая много късмет във форт Август! Пратете хановерците по дяволите!

Алуин се засмя и се отдалечи, но когато стигна в оборите на Мой Хол, на челото му се бяха вдълбали тревожни бръчки. Дали да не разкаже на Алекс за подозренията на Питърс относно граф Фандучи? Не, първо ще поздравя жена си, реши той и щом се прибра в стаята им, сладките устни на Дейдре го накараха да забрави всичко останало.

Като всички други жени, чийто мъже потегляха за форт Август, Катрин също се постара да запази спокойно изражение на лицето си. Гайдарите вече изтръгваха от инструментите си първите пронизителни тонове, които според шотландците бяха музика, докато за повечето други хора бяха просто оглушителна какофония.

Принц Чарлс бе станал от болничното си легло и държа възпламеняваща реч, при което предпазливо намекна, че би било желателно да не се ограничат с изгонването на малките гарнизони в двата форта, а веднага да продължат напредването към Арджилшайр и да си разчистят сметките с Кембълви, които бяха застанали на страната на Хановерците. Лохиел изслуша това абсурдно изказване, без дори да трепне. Херцог Арджил разполагаше с поне пет хиляди войници и само около хиляда от тях бяха командировани в Единбург, за да подсилят армията на Къмбърленд. Клановете Камерън и Макдоналдс разполагаха общо само с около седемстотин и петдесет души и беше истинска лудост да предизвикат Арджил.

Шотландските носии в различни цветове и шарки създаваха пъстра картина на възвишението пред величествената фасада на Мой Хол. Само петдесет офицери бяха на коне; всички останали щяха да вървят пеша, следвани от дузина малки каруци с провизии, палатки и други необходими вещи.

Дамиен бе решил да остане при Катрин и двамата заедно проследиха последните приготовления за тръгване. Тя откри много познати лица — Доналд, Арчибалд, Кепох, граф Фандучи — и се опита да прогони мисълта, че може би виждаше приятелите си за последен път. Гарнизонът във форт Август беше само от шестдесетина войници. Но те притежаваха мускети, с които умееха да стрелят смъртоносно...

Още по-непоносима беше мисълта за форт Уйлям. Там бяха разположени най-малко петстотин войници, които се снабдяваха по море с провизии и муниции. За дълга обсада и дума не можеше да

става, не само заради оръдията, а и защото само на четиридесет мили южно от форта дебнеха хиляди от резервните бойни единици на Кембълони.

Не, сега не биваше да мисли за форт Уйлям. Клановете Камерън и Макдоналдс трябваше бързо да завземат форт Август, защото това щеше да позволи на Алекс да дойде да я вземе от Мой Хол и да я отведе в Ахнакари.

Наистина ли бяха минали седем месеца, откакто за първи път беше видяла обрулените от вятъра стени на стария замък? Наистина ли бяха минали седем месеца, откакто беше влязла за първи път в огромните овощни градини и беше седнала в розовата беседка, най-голямата гордост на лейди Мойра? Дали Мойра, Джени и леля Роуз все още мислеха за нея или веднага я бяха забравили? Наистина ли изпитваше носталгия по Ахнакари или само си въобразяваше, защото вече нямаше друг дом?

Естествено тя беше шокирана, когато узна, че сър Алфред Ашброк не ѝ е баща, но шокът премина бързо, защото никога не се беше чувствала истински обичана и закриляна в Розууд Хол. Тези две чувства бе опознала едва при Александър Камерън и сега знаеше, че животът ѝ изцяло щеше да загуби смисъла си, ако съдбата ѝ го отнемеше.

— Изглеждате ужасно замислена, мисис Камерън — пошепна в ухото ѝ тъмен глас. — Възможно ли е все пак да усещате липсата на съпруга си?

Той я прегърна изотзад и тя се облегна с въздишка на широкия му гръден кош.

— Затова ли взе със себе си и Струан, и граф Фандучи? За да ми спестиш изкушенията? Да знаеш, че от това няма да има никаква полза. Лейди Ан предложи да ми набави най-добрия любовник, за да ме топли в студените нощи.

— Наистина ли?

— Да, а освен това пазя сержант Питърс като дълбока резерва.

— Бедничкият! Той изобщо не е в състояние да те задоволи. — Устните му нежно докоснаха шията ѝ. — Ти изтощаваш дори мен.

— Тогава през следващата седмица си почивай, скъпи съпруге, защото още днес усещам първите нови пориви.

Алекс бавно я обърна към себе си и я целуна така страстно, че наоколо се чува сподавени смехове. Алуин последва примера му, прегърна Дейдре и впи устни в нейните с не по-малка страст. Кехлибарените очи на Лаурън засвяткаха от омраза към Катрин, но тя демонстративно се хвърли на шията на мъжа си и го целува така жадно, че русият великан се задъха.

— Луди хора! — заяви Арчибалд Камерън, поклащайки глава — Всички са полудели!

— Прав си — съгласи се Лохиел, — но тази лудост е красива. Освен това не можеш да ме убедиш, че поне малко не им завиждаш, братле. Щом видиш Джени на портата на Ахнакари, и твоят панталон ще се издуе!

— Джени ли? Ами! — възрази през смях лекарят. — Моята бабичка вече не е в състояние да събужда мъжкото желание, даже да пусне в панталона ми цял рояк пчели!

Доналд отметна глава назад и избухна в смях. Много добре знаеше, че Арчи и Джени постоянно си разменяха остри думи, но те свършваха пред вратата на спалнята. Джени беше главната опора на Арчибалд и Доналд не можеше да си представи, че един от двамата би могъл да надживее за дълго другия — също както не можеше да си представи, че ако той изгубеше Мойра слънцето щеше отново да изгрее и степта да разцъфти.

Мойра... О, господи, как му липсваше! С цялото си сърце се радваше на присъствието на Катрин в лагера, но това правеше раздялата със собствената му любима жена още по-болезнена. Понякога стигаше дотам, че беше готов да изостави похода към форт Август, за да ускори поне с един ден срещата с Мойра. Лохиел нетърпеливо вдигна ръка и гайдите засвириха марш.

— Трябва да вървя — проговори Алекс, помилва нежно бузата на Катрин и сложи ръка на корема ѝ. — Пази сина ни.

Тя се усмихна смело, но не можа да се сдържи и големите ѝ теменужени очи се напълниха със сълзи.

— Една седмица — обеща той. — Кълна ти се! Даже да се сблъскаме с цялата армия на Кембълви, ще дойда да те взема след седмица.

— Очаквам да спазите обещанието си, сър. Ако закъснеете дори само с една минута, аз и синът ви ще ви измислим най-страшното

наказание!

Алекс се засмя, целуна я за последен път и се метна на седлото. Шедоу изпръхтя доволно и въпреки болката от сбогуването Катрин не можа да не се възхити на величествената гледка, която представляваха ездачът и конят. Върху могъщия вран кон, чиято грива се развяваше от вятъра също като гарвановочерните коси на Александър, той наистина беше Тъмният Камерън, за когото страхопочитателно се шепнеше дори в далечния Лондон. Дамиен утешително сложи ръка на рамото на сестра си.

— Ти можеш да се гордееш със съпруга си, скъпа моя Кити... — Той изрази с думи онова, което тя усещаше със сърцето си. — Какъв воин! Още приживе легенда!

Катрин изтри сълзите от бузите си.

— Ще бъда много по-щастлива, когато престане да бъде герой.

Двамата проследиха с поглед дългата колона, която се насочи по военните пътища по брега на Лох Нес, избягвайки Инвърнес. Катрин неволно потрепери. Днес беше готова да повярва в приказките, че в езерото живее огромно чудовище, което поглъща всеки, осмелил се да го обезпокои.

Алекс ѝ бе разказал за чудовището също така сериозно, както и за легендата около меча на дядо му. При дневна светлина Катрин можеше само да клати глава и на двете истории. Магически меч, друиди, езерни чудовища... Не можеше да разбере как един толкова суеверен народ запазваше способността си да мисли логично и да действа разумно, когато беше изправен пред изпитание!

— Гладна ли си? — попита Дамиен, след като и последните войници изчезнаха зад завоя.

Тя направи гримаса.

— Толкова рано сутринта не искам да претоварвам стомаха си. Една чаша силен и горещ чай — това е най-силното ми желание в момента, но според шотландците чаят е отрова, нали знаеш?

Дамиен избухна в смях.

— Твоето желание е заповед за мен, сестрице. Ще се опитам да ти набавя чай от Инвърнес.

— В Инвърнес? — извика стъписано тя. — Но там е опасно!

— Защо да не ида? Аз съм англичанин, имам редовни документи, в които пише, че съм син и наследник на сър Алфред Ашброк, член на

парламента и привърженик на Хановерците. Кой би заподозрял такава важна личност?

— Бъди предпазлив — пошепна умотелно Катрин. — Напълно достатъчно ми е, че имам безогледно дързък съпруг. Не искам да арестуват брат ми като шпионин.

— Бъди спокойна, Кити — няма да им позволя да ме хванат. Нямам никакво желание да увисна на бесилката.

— Непременно трябва да избегнем още едно поражение като Фалкирк или Престънпанс!

При тези думи лицето на полковник Блейкни стана още по-мрачно. Изпратен от херцог Къмбърленд във форт Джордж, за да съобщи, че генералът смята да изчака края на зимата в Единбург, той не се радваше особено на студа и влагата, които трябваше да понася. Участниците в разговора — Дънкан Форбс, лорд Лодън и Норман Маклеод — също не бяха в блестящо настроение.

Форбс, председател на градския съвет, беше предпазлив и още при първите вести за приближаването на бунтовническата армия беше избягал с цялото си семейство. Преди това бе наредил всички ценни неща, събрани в Инвърнес, да бъдат пренесени на корабите, хвърлили котва извън блокадата, защото градът не притежаваше защитни съоръжения, а пък фортът разполагаше само с шест ръждясали оръдия, при това насочени към морето!

— Повтарям, господа — изрече настойчиво Блейкни. — Непременно трябва да се възползваме от шанса да сложим край на тази жестока игра още днес.

— Дали можем да се доверим сто процента на информаторите ви? — попита лорд Лодън. — Днес вече получихме десет различни съобщения, според които принцът трябва да се намира на десет различни места.

— Моят информатор е абсолютно надежден — отговори сърдито Блейкни. — Ползва се с доверието на Камерънови и многократно е виждал принца от непосредствена близост. Щом казва, че Чарлс Стюарт ще остане в Мой Хол, аз съм готов да събера хората си и да отида да го заловя.

— Мой Хол? — промърмори лорд Лодън. — Това не е ли имението на Ангъс Мой, главата на клана Чатън?

— Да! — Дънкан Форбс се извърна от прозореца със смръщено чело. — И този Ангъс Мой е капитан на един от полковете, които са верни на крал Джордж.

Норман Маклеод изпуктя презрително.

— Това е вярно, затова пък жена му води полк от въстаници. Тя е известната полковник Ан!

— Не говорите сериозно, сър! — извика смаяно Форбс. Изискан мъж на средна възраст, роден в Шотландия, той искаше на всяка цена да избегне ненужното проливане на кръв. — Аз познавам лейди Ан от детството ѝ. Жена ми и аз често сме гостували в Мой Хол, а Ангъс и Ан са ни посещавали в Кулодън Хаус.

— Но преди да се омъжи за Ангъс Мой, вашата лейди Ан беше вечно залепена за праядо си Фърчър Фарквасон от Инвърколд! — напомни му грубо Маклеод.

Форбс въздъхна и потърка челото си.

— Нима твърдите, че старикът все още е активен? Та той е поне на сто години!

— Казват даже, че е на сто и десет! И откак се помни, призовава шотландците към бунт. Няма да се учудя, ако именно той е насъскал лейди Ан срещу собствения ѝ съпруг!

— Нека оставим лейди Ан настрана, господа — изръмжа раздражено полковник Блейкни. — По-добре да се запитаме дали това не е идеалният случай да извадим бодила от петата си. Лорд Джордж Мъри е на един ден път от Наирн, лорд Джон Дръмънд се опитва да конфискува храни в Балмонд Касъл, а Лохиел и Кепох са тръгнали да завладеят форт Август. Принцът е почти сам в Мой Хол. Ако с падането на мрака тръгна нагам с хиляда и петстотин души, в полунощ ще ви доведе младия Стюарт във вериги.

Форбс отново се загледа през прозореца. Слънцето бързо залязваше и много скоро морето и небето щяха да се слят в черен килим. Търговците вече изпращаха последните си клиенти, а кръчмите се готвеха за първите посетители... Животът си течеше тихо и мирно, но въпреки това, Форбс се измъчваше от зли предчувствия за надигаща се катастрофа, която щеше да промени завинаги скъпата на сърцето му Каледония.

— Е, добре — проговори бавно той. — Съгласен съм с всичко, което би предотвратило бъдещите кръвопролития. Вземете хиляда и

петстотин души, полковник Блейкни, и вървете в Мой Хол. Пленете Чарлс Едуард Стюарт и ми го доведете, но не смейте да го малтретирате! Ако се справите с тази задача, шотландският народ ще ви бъде вечно благодарен.

Лаклън Макинтош беше в състояние на блажена омая и очите му блестяха. Не знаеше какво беше следващото, което щеше да направи, но с много късмет и търпение днес беше постигнал забележителен напредък.

Докато навлажняваше с език сухите си устни, той се опитваше да разгадае изражението на Керистин Макдонелс в полумрака. Колко жалко, че последната дневна светлина чезнеше толкова бързо, но беше минало почти час, докато тя му позволи да развърже корсажа ѝ и да мушне ръка под полата ѝ. Вече беше толкова късно, че майка ѝ или някой от братята ѝ скоро щяха да я повикат, а това означаваше, че при следващата им среща трябваше да започне от самото начало.

— Позволяваш ли да те целуна, скъпа? Искаш ли го и ти?

— Днес ме целуна вече много пъти, Лаклън Макинтош — отговори плахо момичето. — Целуна не само устата ми...

Без да иска, той хвърли поглед към ръката си, която беше обхванала малката ѝ гърда. Двамата лежаха в обора зад кръчмата на баща ѝ и сеното беше удобно любовно гнезденце за младата любовна двойка. Двамата бяха само на петнадесет години и още нямаха опит в тези неща, но онова, което бяха изпробвали досега, караше сърцата им да бият по-силно и предизвикваше нови усещания в телата им. Гърдите на Кери бяха все още розови пъпки, но като по чудо зърната им щръкнаха при всяко негово докосване с устни и език.

— Студено ли ти е? — попита той, за да отклони вниманието ѝ от това, че полата ѝ се вдигаше все по-нагоре.

— Не — пошепна Кери. — Само че... сеното ме гъделичка.

— Какво? — Лаклън се направи на учуден. — Къде по-точно?

— На места, които нито едно почтено момиче не се осмелява да назове — отговори сърдито тя, но не спря нахалната му ръка.

Той я целуна и Кери с готовност отвори устни и дори му позволи да провери езика си между зъбите ѝ. Уплаши се едва когато усети върху голите си бедра нещо кораво и горещо.

— Не, Лаклън, не бива да правиш това!

— Какво толкова правя? — осведоми се с привидна небрежност той и преди тя да е протестирала отново, засмука жадно коравото зърно на гърдата ѝ. Кери простена от удоволствие и новите усещания я погълнаха дотолкова, че той можа да мушне пръсти в гъстите тъмни кичурчета между бедрата ѝ. Внимателно проникна навътре и когато пръстът му намери мястото, се поздрави за вниманието, с което беше слушал разговорите между големите момчета. Те твърдяха, че момичетата направо полудявали, когато мъжът намирал добре скритото малко копче и го масажирал достатъчно силно и продължително. След това трябвало да стигне дотам и с члена си, за да създаде невероятно удоволствие и на себе си, и на партньорката си.

И наистина — Кери дишаше все по-шумно и издаваше комични звуци. Зърното ѝ между устните му се изду в корава пъпка, а хълбоците ѝ се вдигаха и спускаха толкова по-бързо, колкото по-интензивно той масажираше тайнственото място. Окрилен от успеха си, Лаклан поиска непременно да изпробва и второто твърдение. Членът му предприе мощна атака и той почти беше повярвал, че е стигнал до целта, когато Кери изведнъж се осъзна и енергично го отблъсна.

— Не, Лаклън, не!

— Не? О, Кери... миличка, моля ти се, само веднъж — прошепна умолително той. — Искам само да разбера как се усеща... Нищо няма да ти направя, кълна се! Трябва само да ми кажеш кога да спра...

— Обещаваш ли ми? Наистина?

— Да, мила, да! О, божичко... Кери... — Той триеше копието си в меките ѝ хълмове и долини и лицето му се обливаше в пот. — О, Кери, дръж ме здраво... дръж ме здраво...

— Лаклън, млъкни! Чуваш ли, Лаклън, млъкни веднага! — изсъска изведнъж тя. — Някой идва!

Кръвта шумеше така силно в ушите му, че мина доста време, преди и той да долови скърцащите стъпки по замръзналата земя пред плевнята.

— Майчице! — прошепна ужасено Кери. — Това са братята ми! Какво ще правим сега?

Като си представи пращящите от сила момци, Лаклън бързо покри голотата си, промъкна се безшумно през сеното и предпазливо надникна навън иззад една изгнила греда. Видя профила на непознат

мъж, в следващия миг Кери страхливо го издърпа назад и той предупредително сложи пръст на устните ѝ.

— Видя ли ви някой? — попита рязък глас.

— Бях много предпазлив — отговори втори мъжки глас. — Е, ще предприемете ли нещо във връзка с информацията, която ви доставих?

— Предадох я лично на лорд Лодън и заедно успяхме да убедим Форбс. Още тази вечер ще тръгна към Мой Хол с хиляда и петстотин души и ако принцът е там, няма да ни се изплъзне.

— Винаги сте го подценявали. Аз бих ударил още сега.

— Ще бъда на мястото само след няколко часа... А вас бих посъветвал да стоите далече от отворени прозорци... ако разбирате какво имам предвид.

— Да не сте решили да го убиеете?

— Защо питате? — Полковник Блейкни се усмихна цинично. — Какво не ви се нрави в тази мисъл?

Другият мъж вдигна рамене.

— Ако можех да ви задоволя с мъртвия Стюарт, щях да го застрелям лично още преди седмици. Останах с впечатлението, че Къмбърленд държи да го има жив, за да даде пример на останалите.

— Ако дойде доброволно, с удоволствие ще го пъкна в някой удобен кафез и ще го изпратя в Лондон с почетна свита. В противен случай обаче няма да се поколебая да убия и принца, и всеки друг, който се изпречи на пътя ми.

Вторият мъж се покашля.

— В дома на лейди Ан има още един гост... една жена. Не искам да бъде ранена или заловена.

— Коя е тази жена?

— Уверявам ви, полковник, че тя не представлява заплаха за правителството. Тя е англичанка, дъщеря на виден парламентарист, който много държи да я върне в дома ѝ, но без белезници или в колата на позора.

— Аз отивам за принца — отговори спокойно Блейкни. — Щом тази жена е толкова важна за вас, погрижете се да я махнете от къщата, когато пристигнат хората ми. В противен случай не мога да гарантирам за нищо.

— Добре. Ще намеря начин да я скрия на сигурно място. А сега е по-добре да тръгвам — или имаме да обсъдим още нещо?

— Не. Майор Гарнър ще се радва, че си струвате парите. А, да, за малко да забравя... Той ми заръча да ви предам това. — Блейкни подаде на другия мъж запечатан плик, а после и малко пакетче. — Това е чай, за който ме помолихте. Нима варварите, с които се движите, вече нямат дори чай?

— Те предпочитат да се подкрепят с уиски и по време на сраженията това се изплаща, не намирате ли и вие?

Блейкни смръщи чело и изскърца със зъби.

— Надявам се, че възхищението ви към бунтовниците няма да отиде дотам, че да забравите на кого дължите лоялност. Предупреждавам ви, ако тази нощ се случи нещо непредвидено... ако попаднем в засада или ни спрат на друго място... тогава лично ще се погрижи да ви бичуват до смърт!

— Излишна заплаха, полковник. Тази нощ принцът ще се хване в мрежата ви, обещавам ви!

Лаклан и Кери, които не смееха дори да дишат, въздъхнаха облекчено, когато тежките стъпки отвън се отдалечиха в две различни посоки.

— Всемогъщи боже! — изплака Кери. — Помислих си, че е ударил последният ни час!

Лаклън се промъкна до вратата на плевнята, за да се увери, че двамата мъже наистина са си отишли.

— Няма ли ги? — попита страхливо момичето.

— Така изглежда.

— Позна ли ги?

Лаклън поклати глава.

— Не съм сигурен... но мисля, че единият беше новият полковник от форта — Блейки или Блейкни или нещо такова. Другият обаче... — Той сви безпомощно рамене.

Кери затегна корсажа си с треперещи пръсти и изтупа сламките от роклята си. Косите и раменете ѝ бяха защитени с голяма вълнена кърпа. Тя мина покрай Лаклън и се приготви да излезе от плевнята.

— Трябва да се прибера, преди мама да забележи колко е късно.

Той я задържа за ръката.

— Кери, любов моя, сега не можеш да ме изоставиш! Трябва да предупредим лейди Ан!

— Да я предупредим?

— Не чу ли какво казаха онези двамата? Искат да хванат принц Чарли! Ние сме единствените, които ги чухме, значи сме и единствените, които могат да предотвратят това позорно дело.

— Но как?

— Ако тичам по целия път, ще бъда в Мой Хол само след час. А ти, Кери, трябва непременно да уведомиш Макджиливри. Той има войници с пушки и ще знае какво трябва да се направи. Ще ми помогнеш ли, момиче?

— Макджиливри? — Кери прехапа долната си устна. — О, Лаклън, страх ме е от войниците! Те арестуват всеки, който помага на бунтовниците! И... Ако татко узнае, че съм била тук с теб, ще те пребие от бой! — Близо до паниката, тя погледна умолително красивия момък, на когото от години принадлежеше сърцето ѝ — и изведнъж изпъна решително крехките си рамене. — Да, Лаклан, ще го направя... Ти си прав, само ние можем да предупредим принца... отивам да потърся братята си... Дънкан и Джейми веднага ще препуснат към Макджиливри.

— Ти си смело момиче, Кери, и аз се гордея с теб — похвали я Лаклън. Той уви раменете си в тежката наметка, целуна я бегло и тръгна към вратата.

— Лаклън?

— Да, малката ми?

— Обичаш ли... обичаш ли ме още?

Той се засмя и взе сладкото ѝ личице между ръцете си.

— Да, обичам те... повече от всякога!

Тя го целуна, влагайки цялата си любов в тази кратка целувка.

— С бога, Лаклън! С бога напред!

Понесен на крилете на любовта, Лаклън премина дългото разстояние до Мой Хол за рекордно кратко време.

Лейди Ан Мой се прозя дискретно зад разперената си ръка. Дамиен, който се беше присъединил към дамите в салона само преди половин час, хвърли поглед към часовника над камината.

— Едва осем и десет — установи учудено той. — Имам чувството, че е три сутринта.

Катрин се засмя предизвикателно.

— Причината, братко мой, е, че съвсем отскоро знаеш какво означава да работиш истински!

— Ти се държеше много по-мило с мен, преди да ти връча скъпоценните листчета чай — отговори сухо той.

— Ммм... — Тя изпи с удоволствие последните глътки от благодатното питие, от което се беше лишавала толкова дълго.

— След като се постопах — продължи Дамиен, — ще изпълня последните си задължения и ще ида да напиша писмо на строгата си съпруга. Тя ме заплаши със страшно наказание, ако не ѝ пиша всеки ден.

— Какви задължения? — попита учудено лейди Ан.

— Обещах на д-р Камерън да се грижа за някои от пациентите му. В Инвърнес намерих не само чай за една ужасно разглезена млада дама, ами и лекарства, които са ни спешно необходими.

— Да не е избухнала някоя заразна болест в лагера?

— Нищо особено — успокои Дамиен домакинята. — Треска, дизентерия... Скоро ще излекувам всички болни с по една хубава доза очистително.

— Милият ми аптекар! — въздъхна Катрин. — Ако дадеш очистително на болен от дизентерия, ще го обречеш на нечовешки болки.

Дамиен вдигна вежди.

— А ти откога имаш медицински познания?

— Откакто с Дейдре решихме, че трябва да бъдем полезни.

— Какво ще кажеш да ми дадеш няколко безплатни медицински съвета, госпожо доктор?

— Аз ще се заема. — Дейдре стана веднага. — При това мокро и студено време Катрин не бива да излиза навън.

— Глупости! — Катрин остави чашата си. — Малко чист въздух ще ми се отрази добре.

— Не! — Дамиен вдигна заповеднически ръка. — Дейдре е права — Алекс ще ми отреже ушите, ако си навлечеш някоя хрема.

— Носът ми все още си е мой — настоя Катрин. — Алекс винаги ми позволява да го придружа във вечерната обиколка на лагера.

— Какво, ако въпреки това кажа не?

— При всички случаи ще те последвам.

— Защо ли споменах за лекарството? — простена театрално Дамиен. — Е, добре, тръгвай с мен. Но да стоиш далече от болните и...

Шумно чуване по вратата отекна по коридорите. Лейди Ан смръщи чело.

— Кой ли е дошъл толкова късно? — попита учудено тя. — По това време принцът не може да приема посетители.

Чарлс Стюарт отдавна се беше оттеглил в стаята си с бутилка уиски, за да лекува лошата си хрема.

— Прощавайте, милейди... — Робърт Харди, старият иконом на Мой Хол, спря почтително на входа на салона. — Преди малко на вратата почука някакво момче на име Лаклън Макинтош. Ужасно е развълнувано и непременно иска да говори лично с вас.

— Да не е синът на Еанруил?

— Точно така, милейди... Твърди, че е тичал по целия път от Инвърнес дотук, защото трябвало да ви съобщи нещо много важно.

Лейди Ан се усмихна.

— Тогава го въведете веднага, Робърт.

След секунди Лаклън Макинтош бе въведен във великолепно обзаведения салон. След дългото тичане той беше яркочервен, дишаше накъсано и едва успя да смъкне шапката от главата си с вледенените си пръсти.

Лейди Ан посрещна треперещия петнадесетгодишен хлапак като скъп гост и учтиво го покани да се приближи до буйния огън в камината.

— Милейди — заекна момчето, — трябва... трябва да ви кажа нещо важно.

— Спокойно, Лаклън Макинтош! — Тя даде знак на Робърт Харди да налее на момчето чаша уиски. — Първо се постопли на огъня. Зъбите ти тракат така силно, че не разбирам нито дума.

Лаклън изтри потта от челото си с ръкав и благодарно изпразни чашата. Концентрираният алкохол опари гърлото му като огън, той пое шумно въздух и заговори на пресекулки:

— Мога ли да говоря с вас на четири очи, милейди? Наистина е много важно.

— Вярвам ти, момко. Иначе нямаше да тичаш дотук в тази студена и дъждовна вечер. Но тези хора са мои верни приятели и спокойно можеш да говориш пред тях.

— Е, добре... — Момчето пое дълбоко въздух. — Войниците от форт Джордж са на път към имението ви. Искат да завладеят Мой Хол и да заловят принца.

Дамиен шумно остави чашата си на перваза на камината, Катрин и Дейдре размениха загрижени погледи. Лейди Ан остана съвсем спокойна.

— Къде чу това, Лаклън? — попита с усмивка тя.

— Казвам истината, милейди, кълна ви се. Случайно дочух как двама мъже обсъждаха плана за отвличането на принца от дома ви. Единият беше новият полковник от форта. Той каза, че лорд Лодън му е предоставил хиляда и петстотин войници, които вече се приготвят за път. А другият мъж обясни, че принцът е почти неохраняван, защото лорд Джордж още не е пристигнал от Наирн.

— Кой беше вторият мъж? — попита остро лейди Ан. — Можа ли да видиш лицето му?

Лаклън поклати глава.

— Само отстрани и в полумрак. Може би ще го позная, ако го видя пак, но не съм сигурен. Във всеки случай обаче беше сасенах, защото говореше с типичен акцент. Дойдох колкото се може по-бързо, милейди, защото те се хвалеха, че още преди полунощ принцът ще бъде зад решетките.

Всички хвърлиха бърз поглед към тракащия часовник над камината.

— Ако момчето казва истината, не ни остава много време — рече Дамиен.

Като чу изискания английски, Лаклън го зяпна стъписано.

— Робърт, идете веднага да събудите принца! — заповяда лейди Ан. — Занесете му топли дрехи — жакет и наметка, и му кажете, че трябва бързо да се облече. Ще го скрием някъде, докато разберем какво става.

Лаклън отдели поглед от Дамиен и погледна заклинателно величествената дама.

— Казах истината, милейди, кълна се в честта на Макинтош.

Харди се покашля от вратата.

— Можем да скрием принца в пещерите, милейди — предложи той.

— Да, Робърт, май не ни остава нищо друго. Тук имаме само четиридесет или петдесет души... по дяволите, защо Мақджиливри трябваше точно днес да отиде да огледа фермата си!

— Аз вече се разпоредих да го уведомят — съобщи гордо Лаклън. — Веднага си помислих, че ще имате нужда от неговата помощ.

— Бог да те благослови за съобразителността, момчето ми, но докато той събере хората си и пристигне тук, отдавна ще е отминало полунощ. Робърт, да не би краката ви да са се сраснали с пода? — Щом старият иконом се отдалечи с неподозирана скорост, тя продължи: — Трябва да обмислим как да спрем войниците, докато принцът се озове на сигурно място.

— Аз ще събера веднага всички мъже, които все още се намират в лагера. — Дамиен се запъти към вратата. — И ако не се нуждаете от момчето, то би могло да ми помогне да събера слугите и оборските ратаи — всеки, който е достатъчно възрастен и има сили да носи оръжие.

— Дейдре и аз отговаряме и на двете условия — намеси се спокойно Катрин. — И ние ще помагаме.

— В никакъв случай! — изръмжа Дамиен. — Вие ще се приберете в стаите си, ще се заключите и ще чакате, докато ви извикам. Предупреждавам те, Катрин Ашброк Камерън — ако не се подчиниш незабавно, ще ме опознаеш от най-неприятната ми страна!

Той излезе бързо, но Катрин не беше готова да се предаде.

— Моля ви — обърна се тя към домакинята, — не можете да вярвате, че ще седим бездейни в стаите си! Искаме да сме полезни!

Лейди Ан енергично поклати глава.

— Не, Катрин, брат ви е прав. Ако позволя на вас и Дейдре да се изложите на опасност, мъжете ви ще ми одерат кожата на живо, а аз не искам да рискувам. В стаите си ще бъдете на сигурно място. Войниците няма да посмеят да проникнат в Мой Хол.

— А как проникнаха в Розууд Хол? — Катрин упорито вървеше по стълбата след лейди Ан. — Ние с Дейдре и изпитахме на гърба си тяхната бруталност и аз настоявам да ви помогна, все едно, дали мъжът ми и брат ми са съгласни или не!

В този момент развълнуваният Робърт Харди се появи иззад ъгъла, тежко натоварен с дрехи.

— Принцът, милейди... не можах да го събудя! Заключил се е и...

— Проклятие! — избухна лейди Ан. — Разбийте тази дяволска врата и метнете принца като чувал на рамото си, ако откаже да ви последва! Изведете го от къщата, все едно как, иначе ще окача мъжките ви атрибути като трофей на шията си, да го знаете!

Ужасен от този гневен изблик, Харди се притисна до стената, докато господарката му се отдалечи по коридора с дълги крачки.

— Да разбия вратата? — повтори невярващо той. — Да го метна като чувал на рамото си? Но той... той все пак е Стюарт!

— Оставете на мен да му забия един ритник в задника — предложи Катрин, която беше възхитена от начина на изразяване на лейди Ан. — Покажете ни стаята му, донесете топли дрехи за мен и приятелката ми и потърсете сержант Питърс. Кажете му да ни чака пред входа с коне и няколко гвардейци. Къде са пещерите, които споменахте преди малко?

Робърт Харди се усмихна благодарно на Дейдре, която взе от ръцете му камарата дрехи.

— Горے в планината... Тук, на платото, всеки клан има подобни скривалища...

— Можете ли да ни заведете дотам?

— Да, разбира се, че мога.

— Добре, тогава се облечете топло и намерете някакви оръдия — пистолети или мускети, може и някоя кремъклийка. Побързайте, за

бога! Междувременно ние ще се погрижим за принца. — Тя почука силно на тежката дъбова врата. — Ваше височество, буден ли сте?

Когато не получи отговор, Катрин раздруса бравата, но резето беше спуснато.

— Ваше височество? Аз съм, лейди Катрин... Трябва незабавно да ви видя!

— Вървете си! — прозвуча страдалчески глас. — Не съм добре...

Катрин отново раздруса бравата.

— Ваше височество, не искам да ви безпокоя, но войници от Инвърнес са тръгнали насам, за да ви заловят.

— Дали водят със себе си добър лекар? Ако да, нямам нищо против да ги придружа.

— Какво да правим? — попита безпомощно Катрин.

— Съмнявам се, че можем да изкъртим вратата — отговори Дейдре. — Би трябвало да повикаме на помощ някой силен мъж.

В този момент резето се вдигна и в тесния процепа се появи бледо лице с мътни, кръвясали очи.

— Всемогъщи боже, това наистина сте вие, лейди Катрин! И мисис Макайл! — Принцът вонеше нетърпимо на алкохол. — Какво ви става посред нощ? Защо сте дошли да чукате на вратата ми?

— Сър, войници от Инвърнес са тръгнали насам!

— Това вече го казахте. И какво искат?

Катрин все още не беше разбрала защо при всяка малка настинка мъжете започваха да се държат като разглезени хлапета, но си заповяда да прояви търпение.

— Искат да ви заловят, сър. Затова трябва веднага да ви скрием в планините.

— В планините? — извика възмутено принцът — Искате да изляза навън на тази ужасна влага? Това означава сигурна смърт! Това ли искате — да ме уморите? Трябва ми почивка на легло... Имам висока температура... Ето, уверете се сама!

Той посегна към ръката ѝ и я притисна към челото си. Леко повишена температура, установи Катрин, но за това беше виновна по-скоро празната бутилка до леглото му. Тя се мушна покрай него и влезе в стаята, където миришеше на уиски, пот и съдържанието на неизпразненото нощно гърне. Принцът изглеждаше повече от

недостойно — дългата му нощница беше цялата на петна, изпод нощната шапчица се подаваха мазни кичури.

— Ваше височество, носим ви топли дрехи. Трябва веднага да се облечете. Войниците...

— По дяволите войниците! — Чарлс политна към леглото си. Нека дойдат, щом толкова искат! Достатъчно е да кихна само веднъж и тези безсрамни негодници ще се обърнат в бягство!

— Хиляда и петстотин мъже няма да се стреснат от кихането ви, бъдете сигурен. Те ще ви оковат във вериги и ще ви хвърлят в някое мокро и ледено подземие! — извика сърдито Катрин.

Принцът се обърна смаяно.

— Как смееете да ми говорите така? За каква се смятате?

— Аз съм лейди Катрин Камерън и това ви е известно. Но за какъв се смятате вие, Ваше височество, та така лекомислено излагате на риск мъжете, жените и децата, които живеят в тази къща? И то само защото не ви се иска да напуснете топлото легло!

— Какво казахте, мадам?

— Много добре ме чухте, сър! Нашите съпрузи непрекъснато ни вътълпяват, че се борите за справедливо дело. Твърдят, че сте човек на честта, имате достатъчно смелост и по всяко време сте готов да умрете за убежденията си. — Катрин го измери с ироничен поглед. — В действителност вие не сте готов дори да се изложите на нощната влага, за да спасите остатъка от армията си. Е, добре, може би войниците ще проявят милост към такава жалка фигура и ще ви позволят да удавите мъката си в хубаво уиски!

Тя прибра полите си и гордо излезе от стаята, като посочи на Дейдре да остави дрехите на стола до вратата.

— Почакайте! — изкрещя подире ѝ Чарлс. — По дяволите, спрете! Без да се впечатлява от гнева му, Катрин се обърна от прага.

— Мисис Макайл и аз отиваме да се преоблечем. След четвърт час ще бъдем готови за тръгване. Ако желаете, можете да тръгнете с нас. Ако не, тогава дано бог се смили над душата ви, сър!

След десет минути видимо нервният сержант Питърс чакаше пред парадния вход на Мой Хол със зареден пистолет в ръка. Беше сам и тъмнината го притесняваше. Подскачаше при всеки шум в храстите, като че там дебнеха кръвожадни зверове, а когато чу зад гърба си

шумно щракане, се обърна като ужилен, но веднага въздъхна облекчено — към него идваха Катрин, Дейдре и Робърт Харди, а шумът беше дошъл от затворилата се зад тях входна врата.

— Слава на бога! — Младежът изтри запотеното си лице с ръкава на куртката. — Къде е принцът?

Катрин въздъхна загрижено.

— Боя се, че...

— Принцът е точно зад вас. — Чарлс Едуард Стюарт излезе от мъглата. Като всички останали, и той носеше карирани панталони, топъл жакет и бе увил главата и раменете си с топла вълнена наметка. — Къде е гвардията ми?

— Останах само аз, сир — отговори почтително сержант Питърс. — Лейди Ан заповяда на гвардията ви да наблюдава пътищата и нивите в околността заедно с доброволците.

— Колко хора се събраха?

— Шестдесет и трима мъже и двадесетина жени... но очакват Мақджиливри скоро да доведе подкрепления.

— Вината е само моя — прошепна потиснато принцът. — Трябваше да послушам Лохиел и да се преместя в Килравок, както бяхме решили първоначално. А сега тези смели мъже и жени са изложени на смъртна опасност... — Той пристъпи към Катрин. — Моля ви за извинение... Имахте пълно право да ме укорите, защото поведението ми не беше на джентълмен... Надявам се да не ми се сърдите дълго.

— Вече го забравих, сър.

Той се наведе над ръката ѝ и целуна ледените пръсти.

— От днес нататък ще се подчинявам безпрекословно на заповедите ви, лейди Катрин!

— Тогава си изберете кон, Ваше височество — засмя се тя. — Трябва колкото се може по-бързо да се махнем оттук!

Водена от Робърт Харди, малката група прекоси в лек галоп тясната долина, където лагерните огънове пламтяха като огромни кладни, за да събудят впечатлението, че там се топят стотици мъже. Щом навлязоха в тъмната гора, забавиха темпото. За щастие лунната светлина проникваше през короните на дърветата и те следваха без усилие тясната пътека към върха. Студеният и влажен въздух създаваше сериозни проблеми на принца; вече почти изтрезнял, той се

тресеше от силни пристъпи на кашлица, за които смирено се извиняваше, щом силното ехо заглъхнеше. Всички мръзнеха въпреки дебелиите дрехи и седяха приведени на седлата. Катрин постоянно се обръщаше назад и се вслушваше напрегнато, защото очакваше да ги преследват. Потеше се от страх за брат си, за лейди Ан и другите смели защитници на Мой Хол, които може би щяха да бъдат избити от жестоките англичани.

Робърт Харди беше признал, че от години не е стъпвал в пещерите, защото старите му кости не понасяли влагата. Ала не беше забравил пътя и след около час дръпна юздите на коня си и посочи една стръмна канара.

— Почти стигнахме. Там е пещерата. В нея ще намерим храна и одеяла.

— Може ли да запалим огън? — попита принцът, чиито зъби тракаха неудържимо.

— Не бих ви посъветвал да рискувате, сър — обезкуражи го сержант Питърс. — Сиянието ще се вижда надалеч.

Той, разбира се, беше прав, защото бяха излезли от гората, а долината беше останала дълбоко под тях, полуприкрита от мъглата, но все пак достатъчно добре видима.

Харди ги изведе до входа на пещерата, слезе от коня и се мушна в тесния процеп на скалата. Чуха го да щрака с кремък и скоро след това входът се потопи в слаба жълта светлина.

Катрин позволи на Питърс да ѝ помогне при слизането от коня и за момент се задържа за него.

— Как мислите, сержант, не бихме ли могли да покрием с нещо този тесен процеп, за да можем все пак да запалим огън?

— Ще се опитаме — отговори Питърс, — защото в противен случай утре сутринта ще намерят в пещерата пет ледени висулки.

Чарлс се бе отдалечил малко от придружителите си и кашляше мъчително. Харди, който бе влязъл с доволен вид в пещерата, му изкрещя някакво предупреждение и принцът стреснато отстъпи назад: за малко щеше да полети в пропастта.

— Всемогъщи боже! — изохка той. — А вие твърдите, че тук сме на сигурно място!

— Много по-сигурно е, отколкото в собственото ви легло, сър — увери го старият иконом. — Ще видите, че тази пещера може да стане

наистина уютна.

— И ние се нуждаем от малко уют! — прозвуча глас от мрака и на платото се появиха още двама ездачи.

— Дамиен! — извика облекчено Катрин и се втурна да посрещне брат си. — Откъде идваш? Как ни намери?

— Аз също имам въпрос към теб, скъпа Кити — ти какво правиш тук? Не ти ли заповядах да се заключиш в стаята си? Отидох да те взема, но намерих само колосани поли и една смачкана кадифена роба.

— Не мога да яздя с колосани фусти, мили братко, а ти отдавна би трябвало да знаеш, че не търпя заповеди и съм напълно в състояние да вземам сама решения!

— Мога само да потвърдя това изявление на лейди Катрин — подхвърли сухо принцът. — Не бива да я обвинявате — тази вечер тя ни оказа неоценима услуга, която никога няма да забравим.

Катрин се засмя триумфално.

— Дамиен, все още не си ни разказал как ни намерихте.

— Младият ми приятел Лаклан заяви, че знае накъде сте се запътили, затова решихме, че е най-добре да ви следваме на известно разстояние, за да се уверим, че не ви преследват.

— Въпреки това трябва да вържем конете на някое скрито място, а ние да се приберем в пещерата — намеси се сержант Митърс.

— Съгласен. — Дамиен се обърна към момчето, което досега не бе казало нито дума. — Лаклан, би ли се погрижил за конете? Ей, момче, да не би да оглуша изведнъж?

Лаклан Макинтош в никакъв случай не беше оглушал. Само се бе вцепенил от ужас, защото от далечната долина се чуваха изстрели.

Колин Фрейзър беше доволен от спокойния си живот като ковач на малкото село Мой. Ала откакто полковник Ан го причисли към полка си, той откри у себе си неочаквано пристрастие към рисковите ситуации. И сега беше много горд, че му бяха възложили да командва дузина разузнавачи, които трябваше да обикалят около горския път и веднага да съобщят, ако се появеше неприятел. Той нареди на хората си да се скрият в гъстите храсталаци, а сам остана да дебне най-отпред.

Само инстинктът го предупреди, че има някой. За частица от секундата две двойки очи се спогледаха изумено, но Колин Фрейзър

реагира по-бързо от червения мундир. Камата му се заби дълбоко в гърдите на противника.

На около четиристотин метра от там полковник Блейкни спря коня си и вдигна заповеднически ръка.

— Чухте ли и вие? — обърна се той към адютанта си.

Младият офицер наклони глава и претърси с поглед гората за някакви подозрителни признаци.

— Може би е била само сова? — предположи с надежда той.

— Совите не издават такива пронизителни крясъци, лейтенант — изръмжа Блейкни. — Повикайте Маклеод — но без да вдигате шум! И заповядайте отрядът да пази пълна тишина! Тежко на онзи, който се покашля или кихне!

— Тъй вярно, сър!

Полковникът знаеше, че хората му са много нервни. Някои бяха участвали в сраженията при Престънпанс и Фалкирк и познаваха убийствените широки мечове на планинците. Всички се опасяваха от засада на Камерън и Макдоналдс и бяха напуснали форта с неохота. Когато Блейкни спря колоната на сред гората, те се уплашиха още повече, а когато един разузнавач дотича и задъхано извика: „Бунтовници!“ — дисциплината отиде по дяволите.

— Къде са бунтовниците? — изсъска вбесено полковникът. — Какво точно видяхте — група съгледвачи или цял полк? По дяволите, човече, няма ли най-последно да си отвориш устата?

— Не знам колко са, сър... като че ли са навсякъде... Убиха приятеля ми Якобс, а аз едва си спасих кожата...

Колин Фрейзър имаше чудесно хрумване. Стреля във въздуха и нададе гръмотевичните бойни викове на различните кланове. За щастие дванадесетте му другари разбраха веднага, че трябваше да последват примера му, наскочаха и хукнаха през гората, ревейки бойни викове. Те също стреляха във въздуха и така създадоха впечатлението, че тъмният лес гъмжеше от кръвожадни планинци.

— Отстъпление! — заповяда полковникът, като видя, че обзетите от паника войници вече са се разбягали на всички страни — Проклетият Лохиел ни е заложил капан!

На следващата сутрин Колин Фрейзър беше прегракнал, но бечествен като герой, защото с хитростта си беше предотвратил нападението над Мой Хол.

— Няма съмнение, долу се стреля — промърмори Дамиен. — Въпросът е само — къде точно?

— И без това не можем да се намесим — отговори Питърс. — Бих предложил да се оттеглим в пещерата, където е топло и сухо. Може би ще можем да запарим дори малко чай.

— Чай ли? — извика смаяно Катрин. — Откъде ще има чай в тази пещера?

Сержантът се изчерви и извади от джоба на жакета си малко пакетче.

— Много често съм ви чувал да казвате, че копнеете за чаша хубав чай, затова днес направих размяна с един момък от полка на Степълтън.

Само на няколко метра от него Лакълън Макинтош задърпа Дамиен за ръкава.

— Сър! Сър! Това е той!

— Кой? За кого говориш?

— Сър, това е човекът, който говореше с полковника в плевнята! Досега не бях сигурен. Но пакетчето чай... полковникът му го даде! Кълна ви се — той предаде принца и лейди Ан!

Преди Дамиен да е успял да реагира на тази смайваща новина, сержантът разбра какво означаваше шепотът на момчето. Без да се бави, той измъкна от колана си чифт пистолети, сграбчи Катрин изотзад, придърпа я пред себе си и притисна едното дуло под брадичката и.

— Оставете пистолета си на мястото му, Ашброк! — проговори предупредително той. — Или искате да видите как мозъкът на сестра ви ще опръска цялата скала?

— Но какво правите, сержант? — изохка слисано Дейдре.

— Върша си работата — отговори Питърс с глас, който изведнъж зазвуча ледено и режещо. — Веднага пуснете онова, което сте скрили под наметката си, Харди, и вървете при другите!

Старецът предпазливо остави пистолета си на земята и се присъедини към Дамиен и момчето.

— Умолявам ви, сър, пуснете мисис Камерън! — обади се принцът. — Предполагам, че искате мен. Готов съм да ви придружа доброволно, ако освободите дамите.

— Колко трогателно! — промърмори подигравателно Питърс и насочи втория пистолет към Чарлс Стюарт. — Първо обаче ще идете до ръба на скалата, ще се обърнете бавно и ще протегнете ръце напред. Веднага, Ваше височество, иначе ще убия дамата!

Принцът се подчини, а Питърс, влачейки Катрин, отиде толкова близо до него, че с един-единствен ритник можеше да го прати в пропастта. Очите му се местеха от едно смъртнобледо лице към друго и спряха върху Дейдре.

— Мисис Макайл, вие ще съберете всички оръжия — пистолети, пушки, ножове и всичко останало — и ще ги хвърлите в пропастта.

Треперещата Дейдре изпълни заповедта.

— Отлично — похвали я Питърс. — А сега ви моля да отидете при коня ми и да вземете въжето, което виси на седлото.

— Защо? — попита отново Дейдре. — Защо правите това?

— Защо ли, мисис Макайл? Как беше в клетвата — за краля и родината! Наистина ли вярвате, че войник, който постоянно рискува кожата си, ще се задоволи с десет шилинга на месец?

— Вие сте продажна свиня! — изсъска разярено Дамиен.

— Тридесет хиляди фунта не са за изхвърляне — отговори спокойно сержантът. — А петдесет хиляди са още по-добре.

Катрин издаде задавен вик.

— Божичко, Алекс! Ние с Дейдре ви заведохме при него!

— Наистина имах неочакван късмет — изкиска се Питърс точно до ухото ѝ. — Първоначалната заповед гласеше да се прехвърля към якобитите в Дерби, но както знаете, те бяха офейкали през нощта. Тъкмо смятах да препусна след тях, за да ги настигна, когато видях лейтенант Гудуин да се промъква в Розууд Хол и разбрах какво замисля. Притекох се на помощ на възхитителната мисис Монтгомъри, но се оказа, че съм закъснял. Можете да си представите колко учуден бях, когато се оказа, че съм придружил до лагера на бунтовниците не съпругата на богатия английски търговец, а на самия Александър Камерън! Доверието, с което оттогава ме удостоява Тъмният Камерън, улесни съществено изпълнението на задачите, които ми е поставил майор Гарнър.

— Хамилтън Гарнър? — изплака Катрин.

— О, да, знаех си, че това име ви е известно! Във всеки случай аз узнах едва днес, че майорът държи много да ви види отново, а още повече да се срещне с вашия съпруг. Доскоро му изпращах само обичайната военна информация. — Той я притисна до себе си и Катрин, която все още не можеше да проумее защо плахият ѝ обожател се бе превърнал в жесток убиец, с ужас усети колко силно бе стройното му тяло. — Кой знае? — пошепна в ухото ѝ той. — Щом принцът бъде изпратен зад решетките и щом се отървем от досадните ви придружители, може би ще размисля дали да ви предам на майора... Нали разбирате какво искам да кажа? Щом сте омаяли дори Тъмния Камерън, значи има какво да предложите в леглото...

Като усети устните му върху слепоочието си, Катрин се потърси от отвращение, косата ѝ се развя и това отклони вниманието на Питърс. Все пак той успя да забележи с ъгълчето на окото си, че Робърт Харди направи някакво движение, и даде изстрел с пистолета, който дотогава притискаше към гърлото на Катрин.

Оловният куршум проби челото на стария шотландец и откъсна задната половина на черепа му. Дейдре изпищя ужасено и отново отклони вниманието на сержанта. Дамиен се възползва от сгодния случай, хвърли се върху Питърс и го събори на земята, но заедно с него падна и Катрин. Без да губи присъствие на духа, тя се претърколи настрана. Питърс стреля и от втория пистолет, но куршумът мина на сантиметър от слепоочието на Дамиен. Проклинайки и дишайки тежко, двамата мъже се затъркаляха по земята. Скоро стана ясно, че Дамиен нямаше почти никакъв шанс срещу тренираното тяло на противника си. Освен това сержантът все още стискаше в ръка единия пистолет и го използваше да удря безмилостно врага. Замаян от ударите, Дамиен се оказа в опасна близост до ръба на пропастта видя смъртоносния блясък на нож и прошепна името на Хариет, подготвяйки се за ужасната болка на последния удар.

Вместо това покрай рамото му профуча огромен камък и улучи със смъртоносна точност темето на сержанта. Ножът се изплъзна от ръката на Питърс, а в следващия миг Лаклън го изрита с цялата си сила между краката. Предателят се сгърчи от болка, изтърколи се към скалния ръб, не намери опора и изчезна в пропастта. Пронизителният

му вик, съпътстван от чупене на клони, завърши с глух удар, след което се възцари тишина.

С помощта на Чарлс Стюарт Дамиен се изправи на крака, кашляйки и пъшкайки. В следващата секунда ужасен вик разкъса нощната тишина.

Смъртнобледа и с окървавени ръце, Дейдре беше коленичила до падналата Катрин.

— Тя не диша! — изплака младата жена. — Вторият куршум... Моля ви, помогнете ѝ! О, божичко, тя не диша!

Точно две седмици след произшествието малка, но тежковъоръжена група Камерънови беше забелязана в близост до Инвърнес. Съобщенията за успешното завладяване на форт Август бяха стигнали до града още преди четири дни, но тази победа избледня след дръзката маневра на принца, който с помощта на трите хиляди души, доведени от лорд Джордж Мъри, успя да прогони войските на Лодън от Инвърнес в Дорнох, на другия бряг на Морай Фърт.

— Преди седмица щяха да ни посрещнат като герои — гласеше сухият коментар на Алуин. — А днес? Вече никой не ни иска.

— Преди седмица нямаше да ме е страх, че жена ми ще ми издере очите — добави унило Алекс.

— На твоята възраст и при твоя опит би трябвало да знаеш, че прибързаните обещания са глупост. И че са двойна глупост, когато ги даваш на бременна жена. В това състояние жените са особено чувствителни, като тигрици, готови да защитават малките си. А при темперамента на Катрин... — Той остави недовършеното изречение да увисне във въздуха.

— Ти наистина си майстор на утешенията и окураженията — отвърна саркастично Алекс.

Двамата спряха конете си и устремиха погледи към Мой Хол, който беше под тях в долината. Всичко изглеждаше мирно, едва ли не идилично: бели облачета пушек се издигаха от лагерните огънове, а около палатките се виждаха мъже и жени, заети с всекидневната си работа.

Струан Максорли и граф Фандучи спряха до тях.

— Може би при последното ни спиране трябваше поне да се избърснем — оплака се италианецът, който както обикновено носеше на главата си украсената си с пера тривърха шапка. Алекс беше наложил бързо темпо и даваше почивка само когато видеше, че конете са крайно изтощени, а мъжете умират от глад. Макар да се оплакваше от наболата си брада, Фандучи изглеждаше много по-добре от

придружителите си, чиито бради вече се бяха сплъстили, а лицата им бяха мръсни и запотени.

Без да удостои с отговор суетния граф, Алекс препусна надолу по склона и останалите го последваха. От Мой Хол излезе огромен кафяв кон, на седлото му беше лейди Ан. Дългите ѝ коси се развяваха от вятъра, бузите и руменееха. Тя пресрещна четиримата мъже на половината височина.

— Мислех, че ще тръгнете по пътя! — извика задъхано тя. — Изпратила съм хора да ви посрещнат.

— Съжалявам, но не очаквахме тържествено посрещане. Затова тръгнахме направо през полята.

Конят на лейди Ан танцуваше неспокойно и тя тихо изруга на галски.

— Значи още нищо не знаете?

— Какво трябва да знаем? — попита бързо Алуин. Зелените ѝ очи се отместиха към Алекс.

— Малко след тръгването ви тук възникнаха проблеми. Английски войници искаха да завземат Мой Ход и да пленят принца. Решихме да го скрием в пещерите. Катрин беше единствената, която успя да го накара да тръгне. За съжаление горе е станал малък сблъсък и... и тя е била ранена — за щастие не тежко! Брат ѝ обаче се е състарил с десет години, докато я смъкне дотук. Лекарят ни го успокои, че детето е съвсем добре, а майката...

Алекс не чу останалото. Той бе забил пети в хълбоците на Шедоу и жребецът препусна в луд галоп, като че дяволът беше по петите му. Пред главния вход Алекс скочи, отвори вратата с трясък и изтича по стълбите към покоите на Катрин.

Катрин се смееше толкова силно, че не чу стъпките на тежките ботуши по коридора, и когато вратата се отвори, трябваше да минат няколко секунди, преди да познае брадатия натрапник. Радостният вик обаче спря в гърлото ѝ, защото черните очи святкаха заплашително.

Дейдре, която седеше до леглото, изпусна дантелената фуста, която кърпеше, а Дамиен, който се беше разположил в креслото до камината, замлъкна наред изречението, като видя буреносното изражение на зет си.

— Алекс — пошепна виновно той, — ти се върна...

— Ако ви преча, мога да дойда и по-късно.

Катрин се поизправи и го дари със сладка усмивка.

— Приближете се, милорд, и ни разкажете за приключенията си във форт Август.

Алекс демонстративно остана на прага и скръсти ръце на гърдите си.

— Не съм преживял вълнуващи приключения. Натъкнахме се на малко повече съпротива, отколкото очаквахме, но това беше всичко. Преди малко обаче узнах, че междувременно ти си преживяла много по-вълнуваща случка.

— О, и то не беше нищо особено... Просто предотвратихме опит за отвличане на принца, спасихме му живота и обърнахме кралските полкове в бягство.

Това беше върхово артистично постижение, но мъжът ѝ не беше в състояние да го оцени. Той виждаше само тъмните кръгове под очите ѝ, трескаво зачервените бузи и дебелия превръзка на рамото. Погледът му се премести от Катрин към двамата безмълвни зрители.

— Ще ви притесня ли, ако ви помоля да ни оставите сами? Аз съм уморен и пращен и се боя, че в момента не мога да бъда забавен събеседник.

Мънкайки извинения, Дейдре и Дамиен бързо напуснаха помещението. В коридора Дейдре забеляза още трима мръсни, брадясали мъже и с радостен вик се хвърли в прегръдката на Алуин. Той я целуна пламенно, но в следващия миг я отдалечи от себе си и попита сърдито:

— Какво е станало тук, по дяволите? Лейди Ан каза, че Катрин била ранена.

Дейдре кимна.

— Не беше толкова лошо, колкото помислихме в началото, аз се уплаших, че е била простреляна, но...

— Кой е стрелял по Катрин?

Дейдре направи жалък опит да се усмихне.

— За щастие бе улучена само в ръката. Въпреки това изглеждаше много страшно и...

— Кой стреля по нея? — повтори ледено Алуин.

— Сержант Питърс.

— Какво? Сигурно я е улучил по невнимание.

— О, не, преди това той застреля Робърт Харди и щеше да убие всички ни, за да отведе принца в Инвърнес и да го предаде на англичаните.

— Питърс? Сержант Джефри Питърс?

— Той само се е преструвал, че е на ваша страна. В действителност е английски шпионин и постоянно е предавал военна информация в лагера на англичаните. Целта му беше наградата, която дават за главата на принца.

— Знаех си! — Граф Фандучи силно удари Струан по рамото. — Знаех, че с този момък нещо не е наред!

Алуин направи гримаса.

— Питърс ми каза почти същото за вас. Опита се да ме убеди, че сте английски шпионин.

Очите на Фандучи се присвиха в тесни цепки.

— Значи затова не се отделяхте от мен през последните дни?

Алуин извинително вдигна рамене.

— Питърс се изказа много убедително и не исках да поемам излишен риск.

Графът изпухтя възмутено, но не изглеждаше наистина сърдит.

— И къде е сега Питърс? — попита Алуин.

— Мъртъв е — отговори Дамиен. — Поне така предполагаме.

— Какво означава това?

— Падна от една скала в пропастта, но когато на следващата сутрин събрах няколко силни мъже и отидох да претърся клисурата за труповете, намерихме бедния Харди, ала от Питърс нямаше и следа, с изключение на локва кръв на мястото, където е паднал, решихме, че хищници са го отвлекли, за да пируват с тялото му.

— Не звучи особено убедително.

— Може би като адвокат съм склонен към прекалено недоверие. Не е много вероятно човек да преживее такова падане, но все пак е възможно, особено ако е паднал не върху скала, а в някой храсталак. Всеки ден претърсвам гората и долината за следи от него, лейди Ан разгласи за изчезването му в близките села, но засега не сме открили нищо. Съмнявам се, че е успял да се замъкне надалеч. Ако не са го изяли вълците, може да е замръзнал, защото нощите са ужасно студени. — Дамиен потърка белега на шията си. — Въпреки това ще се успокоя напълно едва когато намерим трупа му.

— Имаше ли и други ранени?

— Не, само Катрин... Ужасно съжалявам, че Робърт Харди загина. Ако бях реагирал малко по-бързо...

Дейдре побутна мъжа си.

— Моля те, кажи му, че няма основания да се обвинява. Ако не беше той, сега принцът щеше да се намира в английски затвор, а ние със сигурност щяхме да сме мъртви.

Алуин отиде при Дамиен и свали дясната си ръкавица.

— Жена ми е права — ти не си виновен. Точно обратното всички ние ти дължим голяма благодарност.

Дамиен погледна протегнатата ръка, после впи поглед и топлите сиви очи, които изразяваха искрена признателност и другарство, и здраво разтърси подадената десница.

Алуин хвърли загрижен поглед към затворената врата на стаята на Катрин.

— Някой трябва да поеме вината за случилото се... Боя се, че Алекс няма да пропусне отново да изиграе ролята на грешника.

— Алекс ли? Но той беше на петдесет мили, когато се опитаха да отвлекат принца!

— Това е ясно, но я се опитай да му го кажеш — въздъхна Алуин.

— Ти беше обещал да се върнеш точно след седмица — заговори Катрин само за да прекъсне мълчанието, което започваше да я плаши. Откакто Дейдре и Дамиен — тези страхливци! — бяха излезли от стаята, Алекс стоеше безмълвно до прозореца. Тя навлажни нервно пресъхналите си устни. — Даже целуна камата си и...

Думите замряха на устните ѝ, когато той се обърна бавно. Тя се засрами от обвиненията си, защото лицето му беше изпито от липса на сън и изтощение. Очите му бяха кръвясали, обкръжени от тъмни кръгове, а отдавна небръснатата брада и небрежно вързаната на тила коса бяха ужасно мръсни. Въпреки това ѝ се доця той да я вземе в обятията си...

— Нищо ли няма да кажеш... няма ли дори да попиташ какво всъщност се случи тук? — пошепна тя.

— Вече знам — ти си спасила живота на принца и си обърнала английската армия в бягство. Без съмнение си проявила героизъм!

При този сарказъм чувството за вина отлетя.

— Направих го под ваше влияние, милорд! Нима жената на легендарния Камерън би могла да се държи другояче? Не е ли съвсем нормално, ако тя последва примера му и застане сам-сама срещу целия свят?

Веждите му се вдигнаха застрашително и за да предотврати гневния изблик, тя заговори примирително:

— Не съм се излагала нарочно на опасност, нито пък се изпречих съзнателно на пътя на пистолета само за да бъда ранена. През цялото време изпитвах див страх и ако беше възможно, щях да избягам.

Алекс наблюдаваше внимателно бледото ѝ лице.

— Е, добре... Какво точно се случи?

— Няма ли да седнеш?

Тя потупа подканващо края на леглото и го погледна умоляващо.

— Две денонощия съм почти непрекъснато на седлото и...

— Вече съм виждала и по-лоши неща, да не говорим за миризмите — прекъсна го с усмивка тя.

Макар и неохотно, Алекс приседна на крайчеца на леглото.

— Искаш ли чаша бира? И нещо за ядене? Ей сега ще позвъня.

Алекс я прегърна устремно и завладя устата ѝ така брутално, че тя изпита повече болка, отколкото удоволствие. Веднага след това той я пусна и заяви най-спокойно:

— Е, свършихме и това... А сега искам да разбера как всеки път, щом обърна гръб, бързаш да се забъркаш в някоя неприятност.

— Може би защото баща ми е бил разбойник по пътищата — отговори с усмивка тя. — По наследство, разбираш ли?

В дълбините на черните очи проблесна нещо, но веднага бе скрито под стоманено твърдия поглед. Повечето мъже биха се скрили под завивката под този поглед, но Катрин го издържа спокойно, защото ѝ беше ясно, че Алекс просто не беше в състояние да разкрие истинските си чувства.

— Гневът ви с впечатляващ, милорд. Ужасно съжалявам, че съм ви създала тревоги, но...

— Докато тичах нагоре по стълбата към стаята ти, остарях с десет години — прекъсна я той. — А после ви заварвам тримата тук да се смеете като луди на някаква глупава комедия! Как трябваше да реагирам?

— Реакцията ти беше невероятна — изгони Дейдре и Дамиен, прегърна ме, и ми заяви, че си изключително горд от онова, което съм извършила!

— Това ли съм направил? Защо тогава не си спомням?

— О, достатъчно е, че аз си спомням! — Катрин нежно помилва слепоочията му. — Прочетох всичко това в очите ти.

Алекс побърза да затвори предателските си очи.

— Дейдре и Дамиен биха много уплашени от ефектната ти изява — изсмя се тя и продължи да го милва.

— По-късно ще им се извиня — въздъхна Алекс.

— Не прави това! Ще се простиш със славата си на безсърдечен тиран, а тогава няма да има кой да ме глези като принцеса.

Тежките клепачи отново се вдигнаха.

— За мен ти означаваш повече от всяка принцеса. Моля те никога не го забравяй!

— Тържествено ти обещавам никога вече да не спасявам принцове в тъмна доба.

Алекс погледна загрижено превръзката ѝ.

— Не е ли крайно време да ми разкажеш какво точно се случи?

За да не го тревожи повече, Катрин положи всички усилия да опише случилото се безстрастно: навременното предупреждение на Лаклън, караницата ѝ с принца, бягството към пещерата, шока ѝ от предателството на Питърс...

— Когато той стреля по мен, явно... явно съм загубила съзнание.

Това признание ѝ струваше толкова усилия, че Алекс едва не се засмя, ако внезапно не му бе дошла друга страшна мисъл. Без да иска, той погледна корема ѝ. Катрин побърза да го успокои.

— Синът ни не е пострадал. Лейди Ан веднага повика лекар и той ме увери, че всичко е наред. Ако не ми вярваш — ето, виж сам... — Тя сложи ръката му върху корема си. — Той сам ще ти го каже.

Безкрайно щастлива, Катрин проследи как по лицето на мъжа ѝ се изписа страхопочитателно учудване, когато нероденото се раздвижи в утробата ѝ. Тя се отпусна уморено на възглавницата.

— Лекарят каза, че не бива да се преуморявам. Ръката все още ме боли при всяко движение.

Драматичният ѝ тон накара Алекс да се усмихне.

— Арчи още днес ще се заеме с теб, а когато те заведе в Ахнакари, ще те глежат повече, отколкото ти е приятно.

— Значи все още държиш да се отървеш от мен?

— Не, защото, честно казано, ме е страх да те оставя сама дори само за минута — само небето знае каква каша ще забъркаш пак! Ала след като армията на принца завзе Инвърнес, Къмбърленд няма друг избор, освен да ни преследва. Затова не искам да си наблизю, когато започне голямото сражение.

— Ако ни заплашва непосредствена опасност, ще те напусна доброволно — обеща Катрин, — но дотогава си представям по-приятни занимания от дискусии и караници. — Тя го притегли към себе си.

— Мислех, че имаш силни болки — промърмори Алекс.

Тя отметна подканващо завивката.

— Наистина имам болки... но в момента от грижи се нуждае не ръката ми, а друга част от тялото...

Струан Максорли бе посрещнат в лагера с бурна радост и засипан с въпроси, но докато отговаряше ухилено и пускаше остроумни забележки, той се оглеждаше с копнеж за червенокосата си съпруга. Накрая не издържа и се запъти с големи крачки към палатката, която споделяше с Лаурън. Тялото му копнееше за удовлетворението, което не беше изпитвал цели две седмици, и когато отметна платнището, той приличаше повече от всякога на неопитомен лъв.

— Жено! — изрева той. — По дяволите, още ли не си чула, че аз...

Палатката беше празна, но явно тя я бе напуснала преди малко, защото въздухът все още ухаеше на мускус, а дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде. Струан отново обиколи лагера, накрая свърна към гората.

— По дяволите, колко време ти трябва да се облекчиш? — изръмжа нетърпеливо той. Твърдо решен да я открие, изкачи близкото възвишение и не след дълго откри между дърветата червена точка. — Я виж ти! Защо се е отдалечила толкова много?

Ухилен, той пое преследването, за да изплаши любимата си, като се промъкне незабелязано зад нея. След стотина метра остави тежкия

си колан с меча на един пън, а след още петдесет окачи на една хвойна синята си вълнена шапка и кожения жакет.

Запотен, великанът се изкатери до самия връх, но изведнъж спря като закован, открил, че Лаурън не е сама. До нея куцукаше мъж, опрян на дебела тояга. Струан се намръщи заплашително и извика името ѝ толкова силно, че то отекна в околните скали.

Лаурън се вцепени от страх и побледня като смъртник, защото изражението на мъжа ѝ не предвещаваше нищо добро. Струан беше само на стотина метра и идваше все по-близо...

— Сега трябва да реагираш много бързо, скъпа моя мисис Максорли! — изсъска в ухото ѝ Джефри Питърс. — Защото той е хвърлил око не само на мен... и твоята хубава шийка е в смъртна опасност, ако ни завари заедно!

Лаурън знаеше това и се уплаши още повече. Най-лошите ѝ кошмари бяха на път да станат действителност. След като опитът за отвличане на принца се провали, тя реши да потърси убежище при правителствените войски в Инвърнес. В никакъв случай не желаше да чака завръщането на Струан в палатковия лагер. Щом жълтокосата вещица се възстановеше от нощното си приключение, Аласдейр без съмнение щеше да изпрати всички жени в Ахнакари. Колко жалко, че сладката Катрин не беше пострадала от изстрела! Даже и бебето ѝ беше останало живо!

Лаурън беше убедена, че шпионинът в редиците на бунтовниците е Дамиен Ашброк, но когато вечерта след неуспешното похищение отиде в малката пещера, където предвидливо беше скрила някои запаси, изпита ужас да завари там ранения Джефри Питърс. При падането той си бе счупил три ребра, глезенът му беше изкълчен, тялото му беше цялото в драскотини.

Лаурън имаше два възможности: да убие собственоръчно предателя и да се представи като героиня пред мъжете, които го търсеха навсякъде — или да се грижи за него, докато оздравее, срещу което той щеше да я отведе обратно при майор Гарнър. Питърс тържествено ѝ се закле, че ще го направи.

Втората възможност беше по-рискована, но и по-перспективна: след като наградата за залавянето на принца ѝ се беше изплъзнала, тя искаше да вземе поне четиридесетте хиляди фунта за Камшройнайх Дуб и непременно да си отмъсти на проклетата сасенах. През

последните две седмици Питърс се бе възстановил почти изцяло и често излизаше на разходка около пещерата, за да изпробва силата на краката си. Тя го придружаваше всеки ден и досега не бяха срещали жива душа по скритите горски пътеки. Първият, който ги забеляза, за съжаление беше точно Страун Максорли, но тя щеше да се справи и с тази неочаквана трудност...

Всичко това премина през главата ѝ за части от секундата. Тя остави сержанта и се втурна към съпруга си.

— Струан! Ти ли си наистина?

Стуран я вдигна високо във въздуха, завъртя я в кръг и горещите ѝ целувки почти го лишиха от способността да разсъждава разумно. Той сложи лапите си върху задника ѝ и тя потърка долната част на тялото си в могъщата му ерекция.

— О, Струан — простена тя. — Струан, Струан... толкова ми липсваше!

— Наистина ли? Защо тогава се разхождаш в гората с чужд мъж?

— Какъв ти мъж! — Лаурън се засмя изкуствено и зарови пръсти в русата му грива. — Това е само един смешен стар овчар, който живее с овцете си в пещерите. Сигурно е най-малко на осемдесет, гърбът му е съвсем изкривен. Понякога си купувам от него прясно сирене.

Струан понечи да хвърли поглед през рамо, но ръцете и устните ѝ побързаха да го спрат.

— Отиде си — прошепна дрезгаво тя. — Бедничкият едва не получи удар, като те чу да ревеш като лъв! И аз се стреснах — но не от страх, а от радост!

Въпреки изкусителните ѝ целувки Струан успя да се обърне. Мъжът наистина беше изчезнал, но между дърветата се провидя тъмна наметка. Човекът, който се отдалечаваше с такава бързина, със сигурност не беше куц старик. Дълго таеното недоверие на шотландеца изведнъж си проби път навън.

— Сирене, казваш?

— Да, любими мой — отговори сладко Лаурън. — Но предпочитам твоята сметана... ако си запазил малко за мен.

Той се засмя, притисна я към едно стъбло и вдигна полата ѝ.

— Имам повече от достатъчно, момиче!

— О... да, Струан, но не тук... тук е студено и мокро... а старецът може да се върне. Да се приберем в топлата палатка... Там

има одеяла, ще легнем удобно...

— Ей сега ще те стопля и без одеяла, момиче! — Той мушна ръка между бедрата ѝ. — За пръв път настояваш за удобна постеля. Нали каза, че съм ти липсвал?

— Естествено, че ми липсваше!

— А ти беше ли ми вярна?

Лаурън го погледна с разширени от изненада очи.

— Естествено, че ти бях вярна, Струан Максорли! Вече ти казах, че онзи мъж е овчар — и е много стар.

Мазолестите му ръце се забиха болезнено в меката ѝ плът.

— Предупреждавам те — ако ми дадеш повод да мисля, че отново се заглеждаш по мъжете, ще те наредя така, че ще ти се иска да си беше останала при английския си любовник в Единбург!

— Единбург? — извика уплашено Лаурън. — За какво говориш, Струан? Много добре знаеш, че не съм имала любовник в Единбург... не бих се продала на сасенах!

— Аз нищо не знам. Трябва да разчитам само на честната ти дума, но не ти ли се струва странно, че през сватбената ни нощ ти се забрави дотам, че почна да викаш името на друг мъж?

— О, Струан... — не беше очаквала това обвинение. — Сигурно дяволът се е намесил. Кълна се в честта си, ти си единственият мъж, с когото съм спала, откакто...

— Откакто какво?

— Откакто ти ми показва разликата между момчето и мъжа, Струан Максорли! — заключи триумфално Лаурън. Проклятие, никога не ѝ се беше налагало да се преструва на девица, а и той не държеше особено на това. — Кълна се в честта си!

— Не се кълни така безгрижно в честта си, момиче! Тя е нещо скъпоценно и много мъже рискуват живота си заради нея.

— Тогава ти се кълна в живота си, Струан Максорли! — извика Лаурън, решена на всичко, за да избяга от жестоките му пръсти. — Ще ти се закълна във всичко, което искаш!

За нейно безгранично облекчение той измъкна ръката си изпод полата ѝ и посегна към колана си, без да я изпуска от очи.

— Честта и животът вървят ръка за ръка, момиче! Ако се закълнеш и тъмните богове не те убият на място, вече никога няма да се съмнявам в думата ти!

Студеният му гняв я уплаши не на шега, ала когато той пъкна в ръката ѝ кама, тя отново изпита увереност в победата. Щом този глупак се задоволяваше с тържествена клетва, за да преодолее болезнената си ревност, тя щеше да му изнесе сърцераздирателно представление. Можеше даже и да се разплаче!

С драматичен жест тя притисна камата му към устните си.

— Струан Максорли, кълна се във всичко, което е... — Погледът ѝ случайно падна върху дръжката от слонова кост, тя пое ужасено въздух и лицето ѝ побеля като на смъртник.

С тази кама бе убила преди месеци Доби Логан, за да го накара да замълчи — в деня, който омразната сасенах бе отвлечена от градините на Ахнакари.

Логан беше жалка твар, предател, който за няколко златни монети бе издал на Кембъллови ценна информация за клана Камерън. След отвлечането на Катрин той се напи до безсъзнание в ковачницата си и Лаурън бе принудена да го пониже, защото сигурно щеше да разкрие, че тя бе съучастница в плана на онези Юди.

Тя беше вярвала, че никой не я подозира, но щом Струан от месеци носеше със себе си тази кама, значи не ѝ вярваше и само беше чакал подходящия момент, за да я изобличи с вещественно доказателство.

— Затова ли се върна? — изсъска Максорли. — За да довършиш онова, което започна и не успя?

Лаурън можеше да избяга само напред... Тя замахна с камата, но в последната секунда Струан вдигна лявата си ръка и само раздра дланта му до китката, вместо да пробие сърцето му. С другата ръка той сграбчи китката ѝ и я завъртя безмилостно.

Лаурън нададе пронизителен вик от болка и погледна смаяно камата, която се заби под лявата ѝ гръд.

— Не, Струан, не, аз...

Кехлибарените ѝ очи се разшириха в предсмъртната борба и тя се отпусна в ръцете му. Струан я положи нежно върху мократа земя и бавно се изправи.

— Защо? — пошепна той със сълзи в очите. — Защо, момиче? По дяволите, аз можех да те направа щастлива... Можех да те даря с любовта на десет мъже!

Притиснал окървавената си ръка към гърдите, Струан хвърли последен поглед към мъртвата и тронаво заслиза по склона.

Четири седмици след приключението си Катрин беше напълно възстановена, не на последно място и защото Алекс не се отделяше от нея. Само малката червена подутина на рамото напомняше за прострелването.

Ситуацията на принца обаче се влошаваше от ден на ден. Той оздравя, но вече нямаше пари, за да купува храна и муниции за армията си. Нуждата го принуди да конфискува запасите на селяните и земевладелците, което го лиши от симпатиите им. Вече никой не вярваше, че някога ще може да изпълни многословните си обещания за богато обезщетение.

След мирното завземане на Инвърнес якобитите не успяха да прогонят врага от областта. Лорд Лодън отстъпи с армията си към Дорнох, а форт Уйлям без усилия устоя на обсадата, предприета от Лохиел и Кепох. На юг лорд Джордж предприе изненадващо нападение и принуди ханOVERците да отстъпят, но пък Къмбърленд напредваше безпрепятствено по крайбрежието...

— Утре сутринта? — прошепна Катрин. — Но...

— Остават ни още десет часа, които можем да прекараме заедно. За щастие навън вали като из ведро, иначе щях да те пратя веднага, вързана за седлото!

Като видя уплахата в очите ѝ, Алекс с мъка запази спокойствие и посегна към студените ѝ ръце.

— Чуй ме, Катрин. И двамата знаехме, че един ден ще се стигне дотам. Самата ти поиска да отидеш в Ахнакари и се съгласи да тръгнеш, когато ни се удаде подходящ случай.

— Да, но не смятах, че ще се стигне дотам — призна тя с треперещи устни.

— Катрин... — Той взе лицето ѝ между двете си ръце и я целуна. — Моля те, не прави нещата по-трудни, отколкото са. Искам да ти покажа толкова неща, но времето е малко...

Гласът му трепереше от гняв. Преди два часа Чарлс Стюарт свика набързо военния си съвет и призна, че армията на Къмбърленд не се намира на четиридесет мили от тях край река Спей, както бяха съобщили негодните разузнавачи на О'Съливън, а вече марширува към Наирн — село, което беше само на десетина мили от Инвърнес! Клановете трябваше колкото се може по-бързо да съберат хората си, на които бяха дали отпуск, за да засеят нивите си и да предотвратят глада през следващата есен и зима.

Най-голямата грижа на Александър беше сигурността на жена му, ала критичната военна ситуация не му позволяваше да я отведе лично в Ахнакари. Алуин също не можеше да се отдели от армията. Затова задачата беше възложена на Струан и Дамиен. Катрин веднага разбра по измъченото му изражение колко трудно беше взел това решение и не ѝ даде сърце да го натоварва допълнително със собствените си страхове. Заради Алекс трябваше да бъде силна.

„Нима любовта може да внушава страх?“ — беше попитала веднъж тя лейди Мойра.

„Ако напълно е заслепила човека и го гризе отвътре. Ако любовта му пречи да прави разлика между доброто и злото, тя се превръща в тежък товар, който може да бъде разрушителен.“

Едва днес Катрин разбра каква истина се криеше в думите на Мойра. Колкото и силен и безстрашен да беше Александър, той имаше едно слабо място и това беше любовта му към нея. Ако се страхуваше повече за нейната сигурност, отколкото за своята собствена, тази любов можеше да го унищожи.

Тя беше длъжна да бъде силна. Трябваше да докаже, че имаше право да носи името Камерън, че наистина заслужаваше мъжа, който стоеше пред нея.

Катрин го погледна дълбоко в очите и сложи ръце на силните му рамене.

— Десет часа ли каза? Трябва да използваме времето по най-добрия начин.

— Имаш ли предвид нещо особено?

— Нещо особено? — повтори тя и притисна устни върху неговите. — Какво ще кажеш да измислим нещо, което да ни топли до новата среща в Ахнакари?

— Хммм... Ако желаяш тази нощ да бъде най-прекрасната от всички досега, трябва със съжаление да призная, че нямам в запас оригинални идеи.

— Наистина е за съжаление, милорд!

— Ти имаш ли някакви?

Тя прие предизвикателството с искрящи очи.

— Хрумна ми нещо... но ще трябва да се придържаш към моите правила.

— И какви са те?

— Всъщност правилото е само едно — нямаш право да се движиш, докато не ти разреша. Нито едно мускулче, нито един пръст, нито дори да трепкаш с клепачи.

— Звучи интересно. — Алекс загриза края на ушенцето ѝ и по гърба ѝ веднага полазиха горещи тръпки. — И какво ще спечеля, ако спазвам правилото?

— Да спечелиш?

— Удоволствието от играта се увеличава, ако можеш да спечелиш нещо. Нима не знаеш това?

— Да, но...

Той се изправи в целия си ръст и скръсти ръце пред гърдите.

— Ако спечеля, искам награда.

— Награда ли? Е, добре... — Катрин навлажни устни с върха на езика си. — Ако спечелиш, всяка вечер точно в девет ще се качвам на върха на нашата кула, ще се събличам чисто гола и ще мисля за теб — само похотливи мисли!

— Ти наистина си богата на идеи! А ако спечелиш ти?

— Пак ще се качвам всяка вечер на кулата, но увита от главата до петите във вълна и фланела, и ще имам само добродетелни мисли.

— Първото предложение ми харесва повече — ухили се Алекс.

— На твоето място вече бих престанала да се движа. — Катрин разкопча ризата му и я свали от раменете. Когато той застана пред нея с голи гърди, тя плъзна пръсти по всеки мускул, притисна устни върху всеки белег.

Алекс не се раздвижи — даже когато тя разкопча колана му и панталонът падна на пода. Не помръдна и когато коварните ѝ пръсти се плъзваха по плоския му корем и се заровиха в гъстите черни косъмчета между бедрата му.

С нарастваща смелост Катрин пое в ръка члена му, който незабавно реагира на милувката.

— Надявам се, че правилата на играта съблюдават това единствено изключение — промърмори дрезгаво Алекс.

— Естествено, че ти позволявам това малко отклонение.

Добре изиграното му равнодушие я предизвика към нови, още по-интензивни усилия, но той не реагира, а продължи да се взира с празен поглед в огъня в камината. Пламъците хвърляха мека светлина върху изсечените от гранит черти на лицето, върху къдравите гарвановочерни коси, върху голото тяло, което ѝ беше толкова добре познато, но никога не губеше привлекателността си. Точно обратното, тя трябваше само да го погледне, за да затрепери от желание. Но първо трябваше да изпита докрай силата на волята му.

Дразнещо бавно тя започна да разкопчава перлените копчета на халата си, отвърза сатенения колан и измъкна ръце от широките ръкави. Под халата носеше добродетелно затворена нощница от фин муселин, която на сиянието на огъня беше почти прозрачна.

Тъмните му очи се впиха в нейните и той пое шумно въздух, когато тя развърза връзките на нощницата и безсрамно разкри пълните си гърди.

Нощницата падна на пода до халата. Катрин започна да измъква фуркетите и гребените от косата си един по един и когато освободи пицната руса грива, разтърси глава. Копринените къдрици нападаха като златен водопад по голите ѝ рамене. Тя великодушно не обърна внимание, когато Алекс заби пети в пода, за да не загуби самообладание. Без да се смуцава от жадния му поглед, бавно наля малко бренди в кристална чаша.

— И аз съм жаден — оплака се Алекс.

— Нямам намерение да пия — отвърна Катрин, потопа пръст в течността и я размаза по гърдите си.

— Брендито е доста лепкаво — предупреди я дрезгаво той.

— Имах страхотен учител, който ме научи, че най-важното е да се оближе добре... Виждаш ли, ето така... — Тя намаза зърната на гърдите му с малко бренди и се зае да ги облизва. — Ммм... ето, почистих ги...

Малката дяволица потопа пет пръста в чашата и Алекс веднага разбра, че беше взела на мушка най-чувствителната част на тялото му.

Безмилостна, тя се зае веднага на работа, като котка подушила сметана...

— На това не съм те научил аз — простена той.

— Не, откритието е мое собствено — призна Катрин, — но съм изключително доволна от въздействието му.

— Само доволна?

Тя изписка изненадано, когато той внезапно я грабна в обятията си и я отнесе на леглото. Взе чашата от ръката ѝ и я заля с останалото бренди.

— Ти загуби! — извика триумфално Катрин. — Ти се раздвижи!

Алекс се засмя и посвети вниманието си на малката кехлибарена локвичка между гърдите ѝ. Нито една капка не убягна от жадните му устни и езика му, а когато жадно засмука набъбналото зърно, тя се устреми към него с цялото си тяло и забрави играта, която беше замислила.

Алекс размаза брендите в къдравите косъмчета между бедрата ѝ, мушна два пръста във влажната пещера и предизвика дива оргия на усещанията. Когато най-сетне се смили над молбите ѝ и проникна дълбоко в нея, той ѝ заповяда да го гледа и тя много скоро разбра защо той я наблюдаваше така внимателно.

Не ѝ беше останало време да изближе целия алкохол от члена му и сега горещината в утробата ѝ стана нетърпима. Пожарът в нея, разпален от мощните му тласъци, се превърна много скоро в освобождаващ поток от лава.

Двамата лежаха дълго неподвижни, нежно прегърнати, съединени не само телесно, но и душевно до ръба на възможното. Единият вече не можеше да съществува без другия.

— Ти ме измами — пошепна най-после Катрин.

— „Буайд но бас“ — ухили се Алекс.

— Какво каза?

— Победа или смърт... Няма ли честна игра, няма и покорство!

Катрин потрепери от внезапен студ. Победа или смърт...

Мъж като Александър Камерън не познаваше компромиси — нито в любовта, нито във войната! А зад него стоеше цяла нация, която щеше да защитава честта си до последна капка кръв...

Три стаи по-нататък Дейдре и Алуин седяха ръка за ръка пред буйния огън в камината, нежно прегърнати, голи под топлатата завивка, отпуснати и спокойни след продължителния любовен акт.

— Наистина ли ще се стигне до голяма битка? — прекъсна мълчанието Дейдре.

— Принцът е твърдо решен да се бие. Каза, че му е писнало да бяга като кученце с подвита опашка.

— А какво е твоето мнение?

Алуин въздъхна и поднесе ръката ѝ към устните си.

— В момента се считам за най-щастливия мъж на света. Добри приятели, добра храна, красива жена в скута ми... — Той потърси меките ѝ устни. — Какви други претенции бих могъл да имам към живота?

— Може би дело, в което да вярваш? — Дейдре нежно приглади назад пясъчнорусите му коси, за да открие високото чело. Тя усещаше тъгата и болката му, но се стараеше да изглежда весела. — Ти вече не вярваш, че Чарлс Стюарт може да победи, нали?

Алуин се взря замислено в пламъците.

— Честно казано, не вярвам в победата от деня, когато влязохме в Англия. Дотогава Чарлс имаше шанс — даже дяволски добър шанс. Трябваше само да се вслушва от коя посока духа вятърът.

— Искаш да кажеш... че сега вятърът духа право в лицето му? — опита се Дейдре да отгатне мислите му.

— Виж, кесията му е празна от седмици насам. Не може да плаща на войниците, не може да купува муниции и храна. Много мъже ходят без ризи и обувки, изтощени и изгладнели. Днес Лохиел и Кепох се върнаха от форт Уйлям след мъчителен преход и каква храна получиха хората им? — Сухари и канче бира, нищо друго!

— Не знаех, че положението е така трагично. — Дейдре погледна виновно остатъците от празничната вечеря, която беше приготвила за Алуин. Той почти не се докосна до агнешкото и пилето и тя трябваше буквално да пъха в устата му малки хапки хляб и сирене.

— Защо тогава принцът не сложи край на тази авантюра, след като хората му страдат, а шансовете за успех все повече се стопяват?

— Чарлс Едуард Стюарт продължава да вярва, че французите ще му дойдат на помощ — и не обръща внимание на факта, че френският посланик го умоляваше буквално на колене да си потърси сигурно

убежище! Но даже да склони да се оттегли — къде би могъл да се скрие? Северните планини, където има само скали, пусти степи и блата, не могат да хранят цяла армия, а на юг, изток и запад Къмбърленд ни диша в тила.

— Какво ще стане, ако влезете в бой?

— Липсват ни хора, там е проблемът. Макферсън е тръгнал насам с осемстотин души, но не знаем кога ще пристигне. Същото важи за Фрейзър и Комарти, които разполагат с хиляда и петстотин души. По мои сметки в момента разполагаме най-много с пет хиляди войници.

— А Къмбърленд?

— Тук сме изцяло зависими от хората, които носят сведенията. Великият разузнавач на О'Съливан, който съобщи, че англичаните са заседнали на брега на Спей, смята, че армията им наброява около седем хиляди души, докато по-надеждните хора започват от десет хиляди.

Какво препоръчва лорд Джордж Мъри? — попита смутено Дейдре.

Алуин се усмихна уморено.

— Когато О'Съливън получи следващия си пристъп на мигрена, да му пуснат малко повече кръв, най-добре с остра кама.

— Господи! Пак ли се карат?

— Всъщност те никога не са преставали. В отчаяното си положение принцът предпочита да слуша ласкателствата на О'Съливън, а не голите факти на лорд Джордж. Сега е решил лично да поведе армията в голямата битка.

Дейдре скочи уплашено.

— Той изобщо умее ли да...? Искам да кажа... той никога не е командвал армия, нали?

— Лорд Джордж му предостави да командва участък от второстепенно значение, където не можеше да върши глупости. Но в крайна сметка армията е негова и той има право да я води.

— Как ще постъпи лорд Джордж?

— В никакъв случай няма да стои и да гледа — не и след като извърши оглед на бойното поле, което според онзи проклет ирландец е идеално! Лорд Джордж беше бледен като смъртник, когато се върна, защото местността под Кулодън е равна и гола и артилерията на

Къмбърленд може да ни изтреби до крак. Като алтернатива нашият генерал предложи една клисура до Наирн, където вражеската артилерия би била практически безвредна, а хълмистият и горист терен напълно би съответствал на военната тактика на шотландците.

— Защо тогава принцът настоява на Кулодън?

Алуин отмести поглед от огъня и впи поглед в сърцевидното лице на жена си. Военната стратегия изведнъж престана да го интересува, защото добре оформените гърди се подаваха изкусително изпод завивката, а в скута му се движеше стегнато задниче.

— Кулодън — зашепна дрезгаво той, докато пръстите му се плъзгаха между бедрата ѝ, — ще затвори пътя на Къмбърленд към Инвърнес. Херцогът много иска да си го възвърне, докато принцът не е готов да го предаде.

Дејдре разтвори бедра и очите ѝ пламнаха от страст.

— Ти си напълно свободен да влезеш в Инвърнес, любов моя!

Малкият отряд напусна Мой Хол на разсъмване. Алекс и Алуин придружиха жените си до мястото под Инвърнес, където се пресичаха военните пътища, където неохотно ги оставиха под защитата на Струан, Дамиен и двадесетина тежковъоръжени мъже. За да облекчат сбогуването, Катрин и Дейдре ги изпратиха с усмивки, но оттогава и двете седяха безмълвно на седлата и се бореха със сълзите си.

Струан Максорли изобщо не се радваше на поръчението си. Инстинктът го предупреждаваше за витаеща наоколо опасност. Беше сигурен, че предстои голяма битка, и я чакаше с нетърпение, за да излее насъбралия се в сърцето му гняв. Измамата и предателството на Лаурън го бяха засегнали дълбоко; той не съжаляваше, че я бе убил, но беше твърдо убеден, че единствено проклетите англичани бяха виновни за пропадането ѝ. Те бяха покварили неговата Лаурън, бяха напълнили главата ѝ с мечти за богатство и лукс — той не преставаше да си внушава това, макар че разумът му нашепваше друго. Най-голямото му желание беше да си отмъсти, а той можеше да върти шотландския меч много по-добре от десет други мъже, даже с една ръка!

Арчибалд Камерън беше закърпил ранената му ръка, доколкото беше възможно, но пръстите си останаха сковани и изкривени. Затова Струан си беше поръчал кожена ръкавица, която му стигаше до лакътя, и чиято външна страна беше обкована с дълги метални бодли. Щом удареше с нея, от лицето на противника нямаше да остане почти нищо!

Дамиен също бе протестираше срещу заточаването си в Ахнакари и беше капитулирал едва след двучасов словесен двубой с Алекс. По време на дългата езда той мислеше преди всичко за бременната си жена, която бе оставил сама в Лондон, и за детето, което може би никога нямаше да види.

Времето не допринасяше за повишаване на настроението. Небето отново и отново отваряше шлюзовете си, а Лох Нес беше потопен в призрачна мъгла и минаващите нямаше как да не повярват, че в

дълбините му живее грозно чудовище. Пътищата бяха хлъзгави, Струан често изпращаше разузнавачи, които да се уверят, че в горите не дебнат неприятели.

При едно от спиранията в късния следобед Дамиен помогна на двете жени да слязат от седлата и когато Катрин се облегна благодарно на рамото му, за малко забрави собствените си грижи.

— Как си, сестричке? Всичко наред ли е?

— Не — отговори сърдито тя. — В моето състояние изобщо не бива да яздя, особено пък при този студ!

Дамиен размени бегъл поглед с Дейдре, която само вдигна рамене, и отговори в същия тон:

— Ти си здрава и силна като магаре — и имаш същия лош характер! Да не мислиш, че ми е приятно да пътувам с теб, но съм длъжен да те отведа в Ахнакари, както обещах на Алекс. Затова се стегни, ако обичаш, и престани да мърмориш!

Той я познаваше достатъчно добре, за да знае, че подобна атака беше най-добрият метод да я изтръгне от летаргията. И наистина, теменуженосините очи веднага засвяткаха войнствено.

— Ще пиша на Хариет, че през последните месеци съпругът ѝ се е превърнал в истинско чудовище! От теб ще излезе превъзходен тиран, Дамиен! Ще я посъветвам веднага да поиска развод!

— Направи го — съгласи се спокойно брат ѝ. — Не се съмнявам, че в твое лице ще имаме най-компетентния брачен консултант!

Катрин го изгледа гневно, но после по умореното ѝ лице пролази усмивка.

— Извини ме, моля те... Знаем, че Хариет ужасно ти липсва...

— Да, липсва ми... Тя ме разбра напълно, когато я напуснах... Разбра, че не мога повече да остана бездееен и да гледам как якобитите залагат всичко на карта, за да отстоят убежденията си.

— Откакто спаси живота на Чарлс Стюарт, ти си осигури добро място в пантеона на славата, братленце! Макар че в последно време често си пожелавам да не беше толкова усърден. Ако принцът бе загинал, това с голяма вероятност щеше да сложи край на въстанието. Клановете щяха да се върнат вкъщи, без да загубят гордостта и честта си. Алекс щеше да ме отведе в Ахнакари, а ти щеше да се върнеш при Хариет. Всички щяхме да заживеем нормално...

Дамиен се засмя и улови ръцете ѝ.

— Щастлива си с Алекс, нали? Вече не ми се сърдиш, че преди няколко месеца те принудих да заминеш с него в Шотландия.

— Онова, което още не мога да ти простя, е проклетата ти тайнственост. Отдавна трябваше да ми признаеш, че си убеден якобит.

— Откъде можех да знам как ще реагираш на такова признание? По онова време беше влюбена в Хамилтън Гарнър и трябваше да преживееш раняването на любимия си по време на дуел.

Катрин прехапа замислено долната си устна.

— Щом сме започнали признанията, ще ти кажа, че Хамилтън и аз не бяхме сгодени. Искам да кажа... той все още не ми беше направил предложение за женитба. Сигурна съм, че се готвеше да го стори онази вечер... трябваше му само малък импулс...

— И този импулс трябваше да му даде флиртът ти с Александър Камерън — ухили се Дамиен.

— Откъде можех да знам, че Хамилтън ще реагира така разгорещено? — опита се да се защити Катрин.

Брат ѝ поклати глава.

— За момиче, което си е играло с огъня, ти си се отървала учудващо леко.

— Леко? — извика възмутено тя. — Намирам се в тази пустош, бременна съм и съм омъжена за държавен изменник! Стрелят по мен, подозират ме в убийството на английски офицер... И ти наричаш това леко?

Дамиен се засмя и поднесе ръката ѝ към устните си.

— Права си — всяка друга жена, която е изстрадала толкова много, щеше да стане грозна и зла! Та си много по-красива и по-нежна отпреди, вече си зряла жена, любеща съпруга и бъдеща майка. Собствените ми усилия да стана възрастен човек и да нося отговорност просто избледняват пред този блестящ образец!

— Дамиен, ти си адвокат, не си войник! Побеждаваш неприятелите си не с меч, а с думи. Мъже като теб ще са спешно необходими на Шотландия, когато въстанието приключи. Някой трябва да събере остатъците и отново да превърне Шотландия в силна и единна страна. Войниците нямат представа как се правят закони, как се създава правителство... Кромвел се опита и се провали... И Цезар, и... и...

Дамиен я прегърна с обич.

— Милата ми малка сестра вече ме поучава даже по въпросите на политиката и историята!

— Аз пък ти позволявам ти да ме поучаваш по въпросите на майчинството — отговори веднага Катрин.

— О, Кити, никога не се променяй... — Дамиен я притисна нежно до гърдите си и погледна над рамото ѝ към Струан Максорли, който беше застинал неподвижен на няколко метра от тях, наклонил глава настрани, като животно, подушило опасност.

Самият Дамиен не виждаше нищо подозрително. Бяха спрели на малка полянка край пътя, заобиколена от гъсти гори. Той остави сестра си под грижите на Дейдре и отиде при русия великан.

— Какво има?

Максорли и сам не можеше да си обясни защо изведнъж го побиха студени тръпки, но, както винаги, се довери на инстинкта си.

— Отведи жените в горичката, но се престори, че просто искаш да се поразтъпчеш. В случай, че възникнат неприятности...

Изречението остана недовършено, защото изстрел от мускет разкъса внезапно тишината, а на пътя се появиха двама или трима разузнавачи на коне и изкрещяха предупредително:

— Сасенах!

Струан поведе хората си към края на гората, където се бяха появили първите червени мундири. Дамиен се втурна към Катрин и Дейдре, заповяда им да легнат на земята и да използват към близката скала, където куршумите не можеха да ги достигнат. Самият той извади сабята си и се хвърли в битката, която се водеше с пушки, пистолети и мечове. Вдъхновен от прастарите бойни викове на планинците, той се би геройски, докато накрая го обкръжиха трима англичани...

Вцепенени от ужас, двете жени клечаха зад скалата. Въздъхнаха облекчено едва когато Струан дотича при тях и попита:

— Всичко наред ли е, момичета?

— Да — заекна Дейдре, — само че... едва не умряхме от страх.

— Това е нормално — ухили се Струан, макар че по лицето му нямаше следа от страх или напрежение. Но вътрешно беше много загрижен, защото половината от хората му бяха мъртви или ранени, а англичаните, които бяха избягали в гората, със сигурност щяха да опитат втора атака.

Когато Катрин нададе пронизителен вик, той реши, че отново ги нападат, но тя мина, олюлявайки се, покрай него, и падна пред едно тяло.

— Дамиен! Божичко... Дамиен!

Брат ѝ лежеше с разкъсани дрехи и облян в кръв, едната му ръка заровена в земята, главата извърната настрана, с широко отворена уста, от която капеше кървава слюнка.

— Дамиен? — пошепна с надежда Катрин.

При звука на гласа ѝ остъклените сини очи потрепнаха.

— Слава на бога! — изхълца тя. — Ти си жив! Не мърдай, моля те... Ще ти помогнем!

Дамиен събра последните си сили, отвори очи, погледна я и се усмихна с окървавените си устни. После от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка и очите му се затвориха завинаги.

— О, не, Дамиен... не! — изпищя Катрин.

Максорли се опита да намери пулса на Дамиен, но тъжно поклати глава.

Земята се разлюля под краката на Катрин, тя нададе задавен вик и падна на колене пред мъртвия си брат.

— Не мога да повярвам! — Арчибалд Камерън се изплю шумно на земята. — Онова копеле отложи битката, защото има рожден ден!

Алекс и Алуин размениха уморени погледи. Нямаха нищо против, че херцог Къмбърленд предпочиташе да празнува, вместо да се бие. Денят и без това беше напрегнат и изнервящ. Първо сбогуването с Катрин и Дейдре, после — по обратния път — учудения въпрос на един селянин защо не са с остатъка от армията на мочурището Друмоси.

Двамата бяха препуснали натам като луди и когато пристигнаха малко след единадесет в Кулодън Хаус, където принцът беше разположил главната си квартира, приятелите им потвърдиха, че малко след девет Чарлс Стюарт наистина беше отвел войската си на равнината край Кулодън, твърдо решен да влезе в историята като величав главнокомандващ.

Облечен във великолепна червено-синя униформа, стиснал в ръка меч, украсен със скъпоценни камъни, той обиколи строените полкове, за да чуе приветствените викове на войниците. За съжаление

в цялата тази работа имаше един малък недостатък — неприятелят не се виждаше никъде!

Към обед войниците се бяха накрещели до насита, мръзнеха под студения дребен дъжд и все по-често се питаха защо трябваше да стоят на полето. Към три и последните осъзнаха, че петнадесети април ще отmine без битка. Междувременно водачите на кланове бяха узнали, че по случай рождения си ден Къмбърленд беше отпуснал на войската си щедри порции месо, сирене и ром, докато те не бяха в състояние да осигурят на изгладнелите си войници дори хляб и бира. Всеки беше длъжен сам да се погрижи за прехраната си. Много войници трябваше да обикалят с часове из околните села, докато намерят нещо за ядене или сено за спане.

В Кулодън Хаус бе свикан военен съвет и Алекс и Алуин се възползваха от този промеждутък, за да се погрижат за конете си.

— Надявам се, че лорд Джордж ще се въздържи и няма пак да нарече ирландеца „идиот“ — въздъхна Алуин.

— О'Съливан си е идиот! — изръмжа Алекс и за трети път изтри гърба на Шедоу със слама, за да покаже на верния си жребец, че съжالياва за главоломното сутрешно препускане. Той беше нахранил коня със собствените си овесени питки и дори го поглези с две ябълки, които Лаклън Макинтош бе откраднал от избата на един селянин.

И Алекс беше само човек — умираше от глад и мръзнеше, но най-много му липсваха любимите тънки пури. Към това се прибавяха мъчителни болки в главата и безпокойство, което не можеше да си обясни.

— Как мислиш, докъде ли са стигнали днес? — попита Алуин.

Алекс вдигна рамене.

— Надявам се да са близо до Уркварт Касъл, където ще нощуват. Може би са вече в леглата.

Алуин огледа внимателно затвореното лице на приятеля си.

— Дейдре и Дамиен ще се погрижат Катрин да не се преуморява, колкото и Струан да бърза да се върне при нас.

Измъчена усмивка беше единственият отговор на Алекс. Алуин не знаеше с какво друго да го утеши, а и той си имаше свои грижи. Скитническият живот отдавна му беше омръзнал. Единственото, което искаше, беше вечер след вечер да седи с Дейдре пред огъня, както бяха направили снощи, и да кове планове за бъдещето. Искаше дом и деца,

копнееше за собствено парче земя, искаше да остарее в кръга на семейството си.

Двамата бяха изтръгнати от нерадостните си мисли, когато вратите на Кулодън Хаус се отвориха с трясък. Значи военният съвет беше свършил! След малко в обора се появи развълнуваният Лохиел.

— Лорд Джордж успя да убеди принца, че не бива да чакаме атака от страна на Къмбърленд, а трябва ние да го нападнем още щом падне нощта.

— Тази нощ? — извика стреснато Алекс.

— Да, братко — извика въодушевено Доналд. — Това е най-доброто време, защото англичаните ще бъдат уморени от празнуване и пияни. В Престънпанс и във Фалкирк ги изненадахме и ако и този път успеем, войната окончателно ще се реши в наша полза.

— Но как ще съберем хората си толкова бързо? — възрази практичният Алуин. — Освен това до лагера на Къмбърленд има поне десет мили, а нашите хора не са яли нищо от сутринта...

— Да, да, знам какво искаш да кажеш, Макайл, но сега не можем да се съобразяваме с гладните им стомаси. Онзи проклет ирландец пак заяви, че ние, шотландците, сме се огъвали и при най-малката криза!

— Може би е най-добре да направим това — промърмори Алуин под носа си, но Лохиел го чу и го прониза с гневен поглед.

— Честта е единственото, което мъжът не може да губи и намира, както си иска — изрече убедено той. — Веднъж загубена, тя е загубена завинаги и този позор се пренася върху децата и внуците му. Мъж, който се грижи повече за живота, отколкото за честта си, може само да се надява, че господ ще се смили над душата му.

Алекс посегна към седлото на Шедоу.

— А ние можем само да се надяваме, че тази нощ и бог, и най-вече Къмбърленд ще се смилят над нас! — изръмжа той.

По същото време херцог Къмбърленд се разхождаше напред-назад в библиотеката на Балблеър Хаус, сложил ръце на гърба си, при което коремът му изпъкваше повече от обикновено. Лицето над бялата дантелена яка беше зачервено, перуката прекалено силно напудрена. В добро настроение, той отметна глава назад и избухна в гръмък смях.

— Цял ден са стояли прави? По дяволите, сигурно се е отразило зле на бъбреците им! Нашите планински приятелчета не обичат

подобни представления!

Хамилтън Гарнър си позволи усмивка и малка шега.

— Смятам, че до утре дъждът ще е отмил най-страшната воня. Херцогът изтри една сълза от ъгълчето на окото си.

— Още нещо, майоре? Имате дяволски самодоволен вид. Или се лъжа?

— Узнахме, че принцът е поел главното командване, а лорд Джордж Мъри е получил само някакъв незначителен полк.

Къмбърленд смръщи чело.

— Сигурен ли сте? Защо му е на принца да свали най-добрия си стратег?

— Сигурно от жажда за слава — предположи Гарнър.

— Значи е още по-глупав, отколкото го мислех досега. Е, за нас това е от голяма полза...

— Според мен няма вече за какво да се тревожите, Ваша светлост — увери го майорът. — Ние сме почти два пъти повече от тях.

— Досега това не пречеше на бунтовниците да ни побеждават — отговори сърдито херцогът. — Нито при Престънпанс, нито при Фалкирк.

— И двата пъти армиите ни бяха заварени напълно неподготвени.

— Да, явно тактиката им е да се промъкват посред нощ през блатата и после да се появят изведнъж от нищото.

— Вече наредих нощните постове да бъдат устроени и да се сменят на всеки час — съобщи Гарнър. — Гарантирам ви, че няма да се приближат дори на пет мили от нас, без да ни уведомят само след минути.

— А как преценявате настроението на войниците, майоре? Искам честното ви мнение!

Хамилтън подбра думите си много внимателно.

— Вижте, те са малко нервни и това е разбираемо, някои дори се страхуват. Макар че ги обучавахме да отразяват ефективно атаките на широките мечове, повечето все още не са загубили напълно страха си от дивите орди.

Херцогът замислено нацупи устни.

— Може би трябва да обесим няколко страхливци, за да дадем пример. Не искам да видя как армията ми бяга от неприятеля, майоре.

— Може би на нашите хора просто липсва правилната мотивация.

— Какво трябва да означава това? Да не искате да наложим с камшик всички войници, за да ги мотивираме преди сражението?

— Не мисля, че трябва да прибъгваме до толкова драстични мерки. — Хамилтън извади от вътрешния джоб на мундира си няколко сгънати листа. — Този следобед в ръцете ми попадна нещо много полезно. Ще позволите ли да ви го покажа?

Къмбърленд кимна и майорът му подаде първия лист.

— Намерихме го у мъжете, които днес паднаха в ръцете ни. Става въпрос за обичайните указания на всеки генерал: войникът да се яви в корпуса си и да остане там до края на битката и т.н. и т.н.

Херцогът прегледа документа, носещ подписа на лорд Джордж Мъри, и погледна недоумяващо майора.

— Е, какво толкова особено намерихте в него?

Гарнър се засмя самоуверено.

— Позволих си да помоля един от най-сръчните ни писари да копира указанията... и да ги допълни с едно изречение!

Къмбърленд изчете намръщено фалшификацията, която не се различаваше от оригинала, и стигна до допълнението: „В никакъв случай, при никакви обстоятелства да не се проявява милост към неприятеля.“

— Разбирам — промърмори херцогът. Такава заповед означаваше, че и ранените трябваше да бъдат безмилостно убивани. Тя потвърждаваше слуховете, че планинците са диваци, които принасят на друидите си човешки жертви и пият кръвта на неприятелите си. Естествено това не беше вярно — точно обратното, той знаеше, че Чарлс Стюарт се отнасяше особено внимателно към ранените и пленниците. Ала не можеше да се отрече, че войникът, който рискува на бойното поле само поражение, се бие с много по-малка готовност от онзи, който се бои, че ще бъде безмилостно заклан.

— Заклех се завинаги да изтрия яacobистката паплач от лицето на земята — проговори глухо Къмбърленд, — даже ако за тази цел се наложи да убия стотици и хиляди жени и деца.

Хамилтън Гарнър търпеливо чакаше решението на своя генерал. След кратко колебание херцогът хвърли в огъня оригинала на лорд Джордж и върна фалшификацията на майора.

— Вие ще се погрижите това писание да попадне, където трябва, нали, майоре?

Смарагдовозелените очи на Гарнър засвяткаха доволно.

— Както винаги, можете да разчитате на мен, Ваша светлост.

Около осем вечерта, малко след падането на мрака, лорд Джордж даде заповед за тръгване. Собствените му хора и кланът Камерън образуваха авангарда, войниците на лорд Дръмънд се формираха в средата, а ариергардът остана под командата на принца и херцог Перт.

След силните дъждове пътищата бяха хлъзгави и войската напредваше бавно. Колоната се разтегляше непрекъснато и накрая разузнавачите, изпратени напред от лорд Джордж, съобщиха, че за изненадващо нападение не може и да се мисли, тъй като лагерът на Къмбърленд е охраняван от безброй постове. След кратко съвещание с Лохиел и няколко офицери генералът, макар и неохотно, реши да се върне, което доведе до ново жестоко скарване с О'Съливан. След като ирландецът нарече лорд Джордж страхливец и предател, Александър беше готов да го застреля, а Лохиел, полковник Ан Мой и Макджиливри едва успяха да убедят принца, че би било самоубийство да продължат напредването.

Изтощените мъже едва се дотъртриха до Кулодън Хаус, намериха си места за спане в обширния парк и за няколко часа забравиха дори празните си стомаси. За съжаление им беше отредена твърде кратка нощна почивка, защото още на разсъмване бяха събудени със страшната вест, че армията на Къмбърленд се готви за атака.

* * *

— И не забравяйте, момичета — дръжте главите си постоянно наведени! — нареди шепнешком Струан.

Катрин кимна мълчаливо, навлажни устни и стисна здраво заредения пистолет. След вчерашния сблъсък тя се подчиняваше сякаш на всяка заповед и не се възпротиви дори когато Максорли заяви, че смята да ги върне в Мой Хол, тъй като е прекалено опасно да изминат дългия път до Ахнакари само с десетима придружители.

— Не мога да проумея как вижда и чува в тази пустош — прошепна Дейдре. — Откъде може да знае, че те са наблизко? Самата аз от часове не съм чула нищо подозрително.

— Струан е прекарал целия си живот в планините и горите. Вероятно това е изострило инстинктите му.

Дейдре отново се учуди на спокойствието на бившата си господарка и сегашна приятелка, която само преди ден бе загубила любимия си брат, а сега трябваше да се катери по скали и непристъпни пътеки, за да избяга от преследващите ги англичани. Катрин не се поколеба да се скрие дори в една воняща животинска бърлога, упорито отказваше да яде повече от спътниците си, помогна на Дейдре да превърже ранените и предостави единствения кон, когото бяха успели да хванат след нападението, на двама ранени, без да се оплаче нито веднъж от уморителното ходене пеша.

Рано сутринта Струан предложи двете жени да минат напред — Инвърнес беше само на няколко мили, — но Катрин заяви решително:

— Не. Или ще изминем оставащия път заедно, или няма да мръдна от мястото си.

— Ти не знаеш какво говориш, момиче!

— Напротив, знам много добре. Ти прецени, че ни преследват около четиридесет войници, а имаме само десет годни за бой мъже. Дейдре и аз ще ви бъдем полезни, като пълним pistolетите и мускетите.

— Можеш ли да си представиш какво ще направят с теб, ако им паднеш жива в ръцете?

— Те убиха брат ми, Струан! Ще убият и теб, и мен, и всички ни, стига да могат, но ние няма да им позволим. Ние сме Камерънови, по дяволите, а те... те са само жалка банда сасенах!

Максорли я погледна с възхищение.

— Права си момиче, точно такива са!

А сега предстоеше ново нападение на същите тези сасенах и въпреки гордите думи на Катрин шансовете десет смели шотландци и две жени да оцелеят бяха нищожни.

— Обичам те, Алуин Макайл — пошепна с безкръвните си устни Дейдре. — И ти благодаря от цялото си сърце за твоята любов!

Изведнъж Струан изскочи от хралалака с оглушителен рев и размаха ръцете си като криле на вятърна мелница. Хората му го

последваха, вдигнаха мечовете си и закрепяха богохулни проклетия в посоката, от която дебнеха англичаните.

Дейдре се уплаши, че мъжете са си загубили ума, и беше близо до истерия, но Катрин се засмя и я стисна за рамото.

— Виж! Там долу!

В долината се беше появила дълга колона планинци — десетки, стотици... Кланът Макферсън, който идваше да подсили армията на принца!

Струан се спусна с грамадни крачки по склона, за да ги спре и само след няколко минути половината мъже се втурнаха към хълма. Дейдре и Катрин се прегърнаха разплакани, после се хванаха за ръце и заслизаха срещу мъжете към долината, където духаше остър източен вятър и носеше не само леден дъжд, но и злокобни шумове: далечен гръм на оръдия.

Струан Максорли удържа на думата си и остави Катрин на сигурно място в Мой Хол. Щом спряха пред вратата, той обяви, че задачата му е привършила, остави двете жени на съдбата им и препусна като луд в посоката, откъдето гърмяха оръдията.

Малкото слуги, останали в къщата, разказаха какво се беше случило. Да, битката започнала на около пет мили североизточно от Мой Хол, в близост до Кулодън Хаус. Да, лейди Ан отишла на бойното поле с мъжете. Стреляло се от половин час и повечето слуги се изкачили на близкото възвишение, за да наблюдават сражението.

Катрин се отпусна с омекнали колене на един стол пред камината в голямата зала и се загледа в пламъците. Ръцете ѝ бяха леденостудени, изобщо не усещаше пръстите на краката си. Изпи горещия бульон, който ѝ поднесоха, без да разбере какво пиеше. Автоматично раздвижи ръце и крака, когато Дейдре и камериерката съблякоха мокрите ѝ дрехи и я облякоха в топла вълнена одежда. Продължи да седи неподвижно, като мраморна статуя.

Не знаеше колко време е минало, когато изведнъж захвърли чашата на пода, скочи, изтича до вратата и отвори и двете крила. Гърмът на оръдията беше замлъкнал, но мъртвешката тишина, която се възцари, беше още по-страшна.

Битката се реши много бързо. Планинците се биха като диви лъвове, но нямаха никакъв шанс да победят в открито поле срещу мощната артилерия на врага. Принцът, добре скрит, наблюдаваше с ужас как хората му падаха с дузини под огъня на мускетите и пронизани от байонети. Лорд Джордж не се задоволи с ролята на зрител — след като конят му рухна под него, той се вля в редиците на простите войници и се би смело. Когато разбра, че вече няма какво да се спаси, нареди отстъпление, успя да го организира образцово и съумя да изведе хората си от опасната зона.

Доналд Камерън, който също се биеше в предните редици, пълзеше с простреляни крака по бойното поле и плачеше като дете, без да се срамува, защото откриваше между мъртвите все нови и нови добри приятели. Накрая брат му Арчибалд го измъкна на гръб, макар че самият той едва се тътреше от изтощение.

Както винаги, Алуин остана близо до Александър, но в ожесточението на битката неволно се отдалечи. Тъмният Камерън, който за пореден път прослави името си, изобщо не забеляза изчезването му. Като мрачен ангел на смъртта той размахваше меча си и посичаше всеки, който се изпречеше на пътя му. А когато видя, че англичаните избиваха безмилостно дори беззащитните ранени и преследваха бегълците, гневът му се издигна до неизмеримото. Заедно е около стотина все още годни за бой мъже той застана на пътя на драгуните, които върлуваха като същински зверове.

Редом с него Макджилिवри, фаворитът на лейди Ан, размахваше меча си и уби седем англичани, преди да го надвият. Подстрекавани от офицера си, драгуните воюваха не като войници, а като диваци и обезобразиха тялото на нещастния Макджилिवри до неузнаваемост.

Майор Хамилтън Гарнър позна обления в кръв шотландец, който разкъса обръча на драгуните и сложи бърз край на клането, едва при втория поглед. Черните очи святкаха от омраза и преди майорът да заповяда на хората си да отстъпят, великанът беше обезглавил четирима от тях.

— Камерън! — извика тържествуващо Гарнър и се втурна с изваден меч към стария си неприятел. — Бях ви предрекъл, че един ден ще се срещнем отново! Бях ви предрекъл, че пак ще се изправим един срещу друг в смъртоносен двубой, и се оказах прав!

Алекс парира първата атака без усилие.

— Все още сте същият надут паун като в Дерби, майоре! — рече подигравателно той, докато наблюдаваше с ъгълчето на окоето си как драгуните се опитваха да го обкръжат. — Виждам, че сте дресирали добре зверовете си. Явно няма да рискувате второ поражение.

— Никоой да не го докосва! — изрева ядно Гарнър. — Този човек е мой!

Той нападна с такава ярост, че Александър се принуди да отстъпи няколко крачки назад. Ръцете и краката му трепереха от изтощение и това не убягна от вниманието на Хамилтън. Камерън беше на края на силите си — но като животно, подкарано към капана, той можеше да стане още по-опасен и изобретателен!

Гарнър осъзна тази истина само със секунда закъснение, когато с неочаквано нападение Камерън разряза панталона и бедрото му. Раната не беше особено дълбока, но Гарнър изкрещя като безумен от болка и гняв и това накара драгуните му да се противопоставят на изричната заповед и да се включат в битката.

Алекс знаеше, че няма шанс сам срещу девет или десет, но беше твърдо решен да се отбранява до последна капка кръв. Отново нададе прастария боен вик на рода си и се опита да разбие обръча на нападателите.

И обръчът се разкъса — но отвън! Струан Максорли повтори бойния вик и безмилостно посече главите, ръцете и краката, които се изпречиха на пътя му. Драгуните видяха насреща си дявол, излязъл от ада — дявол с кожена ръка и страховити метални шипове, които раздираха лицата и гърлата им. Който още беше в състояние да се движи, хукна да бяга, но великанът ги настигна и ги посече безмилостно. След като прогони неприятеля, Струан коленичи до Алекс, който лежеше неподвижен в окървавената трева. Изпита безкрайно облекчение, когато установи, че приятелят му още дишаше, но нямаше време да го отнесе на сигурно място. Зад една преобърната каруца изскочи офицерът, който се беше дуелирал с Алекс, и размаха ръце, за да повика на помощ колона ездачи. Като чу омразния боен вик на Кембълви, Струан скочи на крака и се изсмя злобно. Предстоеше му крайно интересна битка...

— Поражение? — пошепна невярващо Катрин, докато кръвта във вените ѝ се вледеняваше. — Армията разпиляна във всички посоки?

Дейдре пристъпи по-близо до нея и я подкрепи с треперещата си ръка. Двете не откъсваха очи от обления в кръв войник, който беше донесъл страшната вест.

— А нашите мъже? — попита с учудващо спокоен глас Дейдре. — Знаете ли какво е станало с нашите мъже?

Войникът поклати глава.

— Знам само каквото съм видял — изпъшка той. — Мъже... добри мъже... смели мъже... Стотици, сигурно хиляди... всички са мъртви! Англичаните ги гонеха като дивеч! Настигаха ги в гората или на пътя и ги убиваха. Конете ги тъпчеха... И не само мъжете, а и жените и децата, които случайно се изпречваха на пътя им!

— О, господи! — прошепна Дейдре. — Ами ранените? Кой им помага?

Доналд Макинтош я погледна с безизразни очи.

— Никой... Никой не се грижи за ранените... Войниците убиват всеки, който още се движи... Убиват дори онези, които искат да се предадат... Със собствените си очи видях как ги посичат и убиват.

— Няма ли кой да ги спре? — попита ужасено Дейдре.

— Само един човек би могъл да даде заповед за спиране на клането — херцог Къмбърленд, но той обикаля бойното поле и се хили доволно, като гледа как капят шотландците!

— Какво да правим? На всяка цена трябва да направим нещо! — извика Катрин, която се бе отърсила от унеса си.

— Нищо не можете да направите — отвърна унило Доналд Макинтош. — Може би по-късно, когато се стъмни и войниците утолят жаждата си за кръв. Сега е невъзможно. Трябва да платим скъпо и прескъпо за Престънпанс и Фалкирк... и за това, че толкова време ги беше страх от нас!

Още откакто чу първия оръдеен изстрел, Катрин знаеше, че ще се случи нещо ужасно, а когато Макинтош, който бе потърсил убежище в Мой Хол, описа страшните подробности, тя разбра, че кошмарът и беше станал действителност. Кървавата баня, стотиците мъртви и умиращи... А щом тази част от кошмара бе станала действителност — каква беше съдбата на Александър... беше ли пробил обръча на войниците, които го бяха обкръжили?

— Трябва да ида при него — проговори глухо тя. — Трябва да разбера дали той... дали е ранен... дали има нужда от помощ...

— Не! Не бива да правите това! — Макинтош хвърли умолителен поглед към Дейдре, но видя в кафявите очи същия решителен израз като в теменуженосините.

— Да — потвърди спокойно Дейдре. — Трябва да отидем там. Веднага!

— Няма да го допусна!

— Ще се наложи — отговори твърдо Катрин. — Ако не искате да ни заведете, ще намерим пътя и сами.

— Да ви заведем? — Шотландецът се разтрепери от глава до пети. — Искате да ви заведем? Не! Не, няма да се върна там за нищо на света!

— Тогава останете тук. — Катрин изпъна тесните си рамене. — Но ако се опитате да ни спрете, ще ви убия със собствените си ръце.

Макинтош отчаяно премести поглед от едното решително женско лице към другото. Едва изтръгнал се от лапите на смъртта, той не можеше да си представи нищо по-лошо от това да се завърне на мястото на клането.

— Всемогъщи боже! — Той изтри студената пот от челото си. — Защо не си останах в Глазгоу? Добре, ще ви заведем — но ще ми обещаете да се подчинявате на заповедите ми! Като кажа, че трябва да бягате или да се скриете, ще ме послушате незабавно! Разбрахме ли се?

— Трябват ни коне — заяви Катрин, без да отговори на въпроса му. — И каруца, за да вземем ранени. И пистолети.

Шотландецът изохка отчаяно. Каруца, коне, пистолети...

— Ами лейди Ан? — сети се внезапно Дейдре. — Какво е станало с лейди Ан?

— В началото на битката тя беше при принца — но само защото Макджиливри я беше изпратил там, където най-малко я заплашваше

опасност. Не знам дали е изпълнила заповедта му — казват, че имало жени, които изобщо не слушали мъжете!

Дейдре не обърна внимание на саркастичната му забележка.

— Съвсем сигурен ли сте, че не знаете нищо за мъжете ни — Алуин Макайл и Александър Камерън?

Макинтош сведе поглед.

— Съжалявам, но трябва да призная, че се стремях да спася преди всичко собствената си кожа и изобщо не обръцах внимание какво става наоколо.

— Няма от какво да се срамувате — успокои го Дейдре, защото разкъсаните, окървавени дрехи доказваха, че се беше сражавал смело.

— Трябват ни и одеяла — продължи Катрин. — И уиски. Дейдре кимна.

— Аз ще се погрижа.

След като приятелката ѝ излезе от стаята, Катрин сложи ръка на рамото на планинеца и го принуди да я погледне в очите.

— Вие знаете нещо, нали? Права ли съм? Моля ви... умолявам ви... трябва да ми кажете!

Макинтош се взря смутено в ръцете си.

— Да, ще ви кажа... става въпрос за мъжа на приятелката ви...

Алуин погледна към сивите облаци на небето. Жълтеникавото сияние показваше, че там някъде трябваше да бъде и слънцето, но къде точно и дали се движеше — това изобщо не му беше ясно. Във всеки случай самият той не се беше движил от часове.

Само затова беше останал жив. Войниците, които минаваха покрай него, очевидно го вземаха за мъртъв — като червения мундир, който закриваше половината му тяло. Но те щяха да се върнат, за да отнесат мъртвия си другар, и тогава щяха да забележат, че тук имаше още някой, когото да насекат със сабите си.

Алуин прокара език по подутите си, пресъхнали устни. Така му се искаше да обърне глава настрана и да оближе капките роса по тревата! Веднъж опита, но при падането много ясно беше чул чупенето на костите по гръбнака си... Оттогава беше по-безпомощен и от кърмаче.

Слава богу, вече нямаше болки. В началото усещаше ръцете и краката си, но парализата напредваше бързо. С малко повече късмет

тя щеше да стигне до сърцето, преди убийците да го намерят. Не искаше да умре като всички други, които пищяха и молеха за милост, докато им деряха кожата. Мъже, които се бяха сражавали смело и честно — все едно дали за справедливо или несправедливо дело, — заслужаваха поне почтена смърт.

Той отвори уста, за да поеме дълбоко въздух, но не вдиша почти нищо. Добър знак — краят беше близо! Учудващото беше, че все още можеше да мисли, да вижда и да чува ясно. Ръката му продължаваше да стиска пистолета, който беше отнел от червения мундир, преди един широк меч да сложи край на двубоя. За съжаление мръсникът го събори на земята и се стовари върху него, а гърбът му попадна точно върху назъбения ръб на скалата...

По дяволите, само да можеше да раздвижи ръка, да насочи пистолета срещу себе си и да натисне спусъка!

Къде е Алекс, когато имам спешна нужда от него? — запита се отчаяно Алуин. — Алекс никога няма да ме остави да умра така... веднага ще натисне спусъка...

— Дейдре — пошепна умирацията и любимото име извика сълзи в очите му. Защо съдбата им изигра този подъл номер? Защо не им отреди повече време да се порадват на любовта си? Имаха такива хубави планове за бъдещето, толкова много мечти...

Господи, благодаря ти, че поне тя е на сигурно място, далече оттук... и те проклинам, че не мога още веднъж да видя сладкото ѝ лице, преди да умра!

По дяволите, май почнах да фантазирам! Чувам гласа на Дейдре! Наистина чувам гласа на Дейдре!

Войникът огледа двете жени със смесица от недоверие и любопитство. Имаше строга заповед да не пуска никого на бойното поле — особено местните жени, които постоянно му досаждаха и му говореха на неразбираемия си език. Но тези двете бяха други. Говореха много по-правилен английски от него, а блондинката се държеше със самоувереността на аристократка. Но защо тази английска благородничка беше преоблечена като селянка?

— Никой няма право да се доближава до труповете — повтори строго той.

— Търся брат си, сержант — обясни търпеливо Катрин. — Казва се капитан Дамиен Ашброк от Кингстънската лека кавалерия.

Постът равнодушно вдигна рамене. Името не му говореше нищо.

— Моля ви, позволете ни да го потърсим между мъртвите — пошепна Дейдре. — Битката свърши преди часове, а капитан Ашброк още не се е върнал в полка си.

— Можете да бъдете сигурен, че не сме дошли тук за свое удоволствие — прибави остро Катрин. — Не сме изминали този дълъг и уморителен път, за да бъдем спрени точно преди целта от един безчувствен глупак. Ако предпочитате, ще ида да изложа молбата си пред майор Хамилтън Гарнър, но се съмнявам, че той би се зарадвал много, ако му попречим точно сега.

При споменаването на майора войникът трепна уплашено. Всъщност какво го засягаше кои са тези две жени? Щом им се беше доцяло да газят до коленете в кръв — прав им път!

Когато постът ги пропусна да минат, Дейдре въздъхна облекчено. След като по пътя бяха чули, че повечето шотландски жени, тръгнали да търсят членовете на семействата си, са били прогонени, Катрин реши да разиграе козовете си. Защо и английските жени да не са обезпокоени за съдбата на близките си?

Катрин и Дейдре смятаха, че са подготвени за гледката и миризмите на бойното поле, но само след няколко стъпки спряха ужасено. Навсякъде лежаха трупове — шотландци, червени мундири, коне... Земята беше изровена от гюлета и напоена с кръв...

— Мили боже! — пошепна потресено Дейдре.

Катрин имаше чувството, че е минала през портите на ада. От кошмари човек се будеше с писък, но това тук не беше сън, а действителност, и споменът за него щеше да я преследва до края на живота ѝ.

Вятърът беше утихнал, дъждът бе престанал. Катрин предпочиташе гигантска буря, която да издуха страшната миризма и да измие омърсената земя. Само мисълта, че Алекс лежеше някъде безпомощен, не ѝ позволяваше да избяга от това място на ужаса. По пътя си срещаха и други жени, които притичваха, хлъзгайки се, от едно тяло към друго, вкопчили се в надеждата, че ще намерят братя, бащата или съпруга си още жив.

Макинтош натовари на каруцата ранени, но тя се напълни много преди да стигнат до бойното поле. Той ги откара в Мой Хол и бързо се върна с друга каруца, която също се напълни. Катрин знаеше, че не можеха да се погрижат за всички оцелели. При много от тях животът висеше на косъм и той щеше да се скъса с последната глътка уиски.

Неясно откъде, но всички знаеха, че принцът успял да избяга с една трета от армията си. Съдбата на другата трета беше неизвестна — а последната трета бяха мъртвите.

— Мили боже — повтори глухо Дейдре, — как е възможно мъжете да си причиняват такива неща? Как изобщо могат да спят, след като са убивали и клали...

Тя замлъкна, побеля като мъртвец и хукна надолу по склона, защото случайно беше зърнала наметка с познати шарки. Освен цветовете на Камерън — черно и червено, тя имаше и ивица охра.

Катрин чу писъка на приятелката си и спря да диша. Досега се надяваше, че Макинтош се е излъгал, когато ѝ каза, че е видял Алуин Макайл да пада убит. Бедната Дейдре! Милата, сладка Дейдре, която беше толкова щастлива със съпруга си!

Катрин изтри горещите сълзи от бузите си и забърза към Дейдре. Все някак щяха да измъкнат тялото на Алуин и да го изнесат от бойното поле. Той беше достоен човек и имаше право на достойно погребение.

Катрин вървеше надолу по склона, залиташе, падна, стана, продължи напред, но както в кошмара си, имаше чувството, че не се помръдва от мястото си. Сърцето ѝ биеше до пръсване, сълзи пареха в очите ѝ. Изведнъж видя недалече от Алуин в тревата да лежи нещо голямо и черно и се запъти към него.

Хълцайки, тя се отпусна на колене до големия жребец и безпомощно помилва блестящата кожа. И в смъртта Шедоу не можеше да бъде сбъркан с друг кон, както и в живота. Опашката и гривата бяха разпрострени като ветрило, сякаш жребецът препускаше в галоп, благородната глава беше силно извита назад. Само разтрошените предни крака издаваха как е умрял. Катрин знаеше, че Алекс не би понесъл да види верния си спътник мъртъв на бойното поле, лесна плячка за лешоядите. Без да съзнава какво прави, тя свали от главата си голямата бяла кърпа и покри могъщото тяло, ала веднага след това

осъзна, че жестът ѝ беше глупав и излишен — повечето от мъртъвците, които лежаха наоколо, бяха с много по-страшни рани.

За съжаление жестът ѝ беше и лекомислен, защото дългата ѝ руса коса изпъкна ярко на фона на кафявата земя и черния кон. Тя привлече вниманието на чифт остри смарагдовозелени очи и майор Гарнър спря като закован, устремил поглед към коленичилата фигура. За втори път този ден сърцето му заби тържествуващо.

— Дейдре? — изпъшка Алуин. — Дейдре, наистина ли си ти?

— Алуин... — Тя бе успяла да отмести червения мундир, коленичи до мъжа си и захълца, милвайки лицето му. — О, Алуин... Алуин... Слава богу, ти си жив! Толкова ме беше страх... Видяхме и чухме страшни неща!

— Дейдре... — Той примигна няколко пъти, убеден, че страда от халюцинации. Не беше възможно тя да е тук! Нали трябваше да е на сигурно място в Ахнакари!

— Шшт! — Тя притисна устни към устата му. — Не се опитвай да говориш. Ще лежиш съвсем тихо и ще ни позволиш да ти помогнем. Ще те отнесем в Мой Хол и...

— Ние? Кои ние?

— Катрин и аз. О, Алуин, толкова много неща имам да ти кажа, просто не зная откъде да започна. Само на двайсет мили от Инвърнес бяхме нападнати от англичани. Убиха Дамиен и ако не беше Струан, сега нямаше да сме тук. Той ни върна в Мой Хол, а после... после чухме оръдия...

— Господи... — пошепна Алуин със сълзи в гласа. — Не биваше да идвате. Заслужавам да горя в адския огън, защото въпреки това съм щастлив, че си тук... Молих се още веднъж да видя лицето ти, преди да умра...

— Не изричай тази дума! — изплака Дейдре. — Няма да умреш! Ще ти помогнем! Ще ти помогнем да се изправиш и ще...

— Не мога да се движа, Дейдре...

— Тогава ще те носим... Аз ще те нося...

— Чуй ме, Дейдре. Ударен е гръбнакът ми. Не мога да се движа, вече не усещам тялото си. Питях се каква вина имам, та да умра по този бавен и мъчителен начин, но сега знам, че не е било наказание, а

милост. Нали те видях за последен път... Може би това е награда, че се ожених за теб...

Кръвта се отдръпна от лицето на Дейдре. Най-последно бе забелязала, че краката му са под странен ъгъл към тялото.

— Арчибалд! — изплака отчаяно тя. — Той ще ти помогне. Той знае какво трябва да се направи!

— Даже Арчи не може да ми помогне — усмихна се тъжно Алуин. — Никой не може да ми помогне, Дейдре, само ти.

— Аз? Какво мога да направя? Кажете ми! Ще направя всичко... всичко!

— Можеш да ме дариш с вътрешен мир, като веднага напуснеш това място. Бягай, колкото можеш по-бързо и по-далече!

— Няма да те напусна!

— Напротив, ще го направиш и ще вземеш и Катрин. Тя... тя намери ли някъде Алекс?

Дейдре поклати глава.

— Не, но още не сме претърсили цялото бойно поле.

— Може би е успял... Може би е оцелял... Но каквото бог даде! А принцът?

— По дяволите принцът, Алуин Макайл! Ти си единственият, за когото ме е грижа. Ти си този, когото обичам!

— Ако ме обичаш, махни се, преди войниците...

— Ей ти, какво правиш там?

Дейдре се обърна стреснато. Трима войници с кървави ръце, които претърсваха мъртвите за плячка, се приближаваха заплашително.

— Дейдре... моля те!

Тя едва понесе безпомощността и мъката в очите му.

— Бягай! Вземи Катрин и бягайте бързо!

— Няма да те напусна!

Алуин затвори очи.

— Тогава вземи пистолета от ръката ми и ме застреляй. Обещавам ти, че няма да усетя нищо, а войниците ще си помислят, че си от техните. Направи го, Дейдре! Застреляй ме и бягай на сигурно място!

— Не... Никога!

— Направи го за мен — пошепна умопително той. — Не ме оставяй да умра, без да знам, че си на сигурно място. Не позволявай да умра като другите... Не допускай войниците да ме намерят тук жив! Направи го, любов моя! Убий ме и се спаси!

Дейдри си представи жестоко обезобразените тела, които беше видяла, и едва не изпищя. Но все още не можеше да вземе решение.

— Я да видим какво имаме тук! — Войниците бяха съвсем близо. — Да не би да е някоя сладка малка бунтовническа уличница? Как ли е минала покрай стражите? Сигурно е била особено мила с някого от тях? Я да видим дали няма да бъде мила и с нас...

Дейдре се потопа дълбоко в погледа на Алуин. Между неговите и нейните сълзи имаше цял свят от любов и щастие, място, изпълнено със слънце, смях и мир. Нима можеше да живее без тези очи...

— Обичам те. — Тя отново притисна устни върху неговите. — Обичам те, откакто те видях за първи път, Алуин Макайл... и с всеки нов ден те обичах все повече...

— И аз теб... Моята единствена, голяма любов...

Дейдре измъкна пистолета от студената, безчувствена ръка и го простреля в сърцето, без да отделя устните си от неговите. После насочи пистолета, скрит под наметката, към собствената си гръд, и бавно натисна спусъка.

Катрин чу два изстрела, толкова близо един след друг, че прозвучаха като един. Стресната, тя скочи и забрави Шедоу, като видя трима войници да тичат към мястото, където за последен път беше видяла Дейдре.

Дейдре!

Тя потисна с мъка вика си, но в следващия миг забрави Дейдре, тъй като пред очите ѝ изникна конник. Веднага позна арогантните черти на лицето под черната тривърха шапка, видя червения мундир, искрящата тънка сабя и издутите ноздри на галопиращия кон. Ледените смарагдовозелени очи окончателно я увериха, че беше имала нещастieto да срещне майор Хамилтън Гарнър.

Тя отстъпи няколко крачки назад, олюлявайки се, обърна се и хукна към гората. Земята беше мокра и хлъзгава и тя затича наведена, за да може да се хваща за издадени скали или храсти.

Тропотът от конските копита идваше все по-близо, но Катрин упорито се надяваше, че бягството ще успее. Трябваше само да се скрие между гъстите храсти...

Краката и се оплетоха в дългите поли, силите ѝ бързо отслабваха. Дъхът ѝ излизаше на тласъци, страхът и напрежението я изтощиха. Няколко пъти произнесе името на мъжа си, като че той можеше да я чуе и да ѝ дойде на помощ.

Хамилтън Гарнър се приведе от седлото, протегна ръка и улови един рус кичур. Дръпна го така грубо, че Катрин загуби равновесие и падна на земята. Докато той спре коня си и го обърне, тя беше отново на крака, но бе осъзнала, че всеки нов опит за бягство би бил безсмислен. С широко отворени очи, обгърнала с две ръце корема си, за да защити нероденото, тя се изправи гордо и погледна втренчено Гарнър. Той слезе от коня, застана плътно пред нея и улови брадичката ѝ с железни пръсти.

— Я да видим какво имаме тук! — произнесе гърлено той. — Възможно ли е да е безследно изчезналата мисис Монтгомъри?

— Хамилтън — заекна Катрин. — Хамилтън... слава богу, че си ти!

Мъжът иронично вдигна едната си вежда.

— Наистина ли се радваш да ме видиш? Защо тогава хукна да бягаш?

— Аз... не те познах... Не очаквах да те срещна тук...

— Да не мислиш, че все още съм в Дерби и те чакам?

— Не, аз...

— Но нали ти измисли този план! — Очите му засвяткаха злобно. — Аз да чакам в Дерби, а ти да избягаш от мъжа си в първия крайпътен хан и да долетиш в обятията ми. Нали ми се закле във вечна любов и вярност?

Погледът му спря върху издутия ѝ корем и това допълнително доказателство за изневярата ѝ разпали още повече гнева му.

— Всъщност защо ли се учудвам, че дъщерята на една уличница е тръгнала по пътя на майка си! Но докато лейди Каролайн се забавляваше с млади мъже от собствения си обществен кръг, ти си слязла много ниско, Катрин! Непременно ли трябваше да е шотландец? Мръсен бунтовник? Нямах ли в Дерби достатъчно оборски ратаи и ковачи, които да задоволят похотта ти?

Катрин не знаеше откъде събра сили и кураж да зашлеви Гарнър през лицето. Испита безумно задоволство, когато наглата гримаса изчезна, но радостта и трая само няколко секунди, защото той отвърна на удара — с такава сила, че тя падна в краката му. Заслепен от гняв, той я ритна с тежкия си ботуш и тя се сви на кълбо, за да запази детето си.

Спасението дойде в образа на трима драгуни, които дотичаха, привлечени от виковете. Един от тях смръщи учудено чело, наведе се и приглади дългите руси къдрици, за да погледне лицето на падналата жена.

— Ето, че се видяхме отново, мисис Камерън — проговори студено той.

Новият шок беше твърде много за Катрин: познала сержант Джефри Питърс, тя загуби съзнание.

— Как, по дяволите, се е озовала тук? — попита Питърс — Мисля, че там долу лежи приятелката ѝ, мисис Макайл. Не бях съвсем сигурен, защото цялата е в кръв и не можах да я разгледам по-добре. Застреля мъжа си, а после и себе си.

— Да се разправим ли набързо и с тази? — попита един от двамата драгуни.

Хамилтън Гарнър стисна здраво зъби, за да се овладее.

— Не, в никакъв случай. Тя може да ми бъде много полезна.

Драгунът изтълкува погрешно думите на началника си и плъзна окървавената си сабя по гърба на Катрин.

— Прав сте, майоре, това е добре узрял плод — ухили се той. — Чувал съм, че шотландските уличници са особено добри, когато носят копеле в корема си...

Очите на Гарнър изпуснаха зелени светкавици.

— Отведете пленницата в каруцата и се погрижете да я охраняват строго. И никой да не е посмял да я докосне, ясен ли съм?

След последен хладен поглед към отпуснатото тяло на Катрин той се метна отново на седлото. Бузата му все още пареше от плесницата ѝ, но тя най-после беше в ръцете му — а с това и Александър Камерън. Онова проклето копеле и днес успя да се измъкне от мрежите му, но ако искаше да види любимата си Катрин жива, нямаше да се наслаждава дълго на свободата си.

Вестта за поражението на якобитите при Кулодън се разпространи бързо в цялата страна. Крал Джордж в Лондон узна за победата на сина си едва след пет дни, но даже на най-отдалечените шотландски острови новината пристигна само за двадесет и четири часа. Клановете, които бяха верни на Хановерците — или се преструваха на верни, — не дочакаха заповедите на Къмбърленд, а тръгнаха да нападат териториите на клановете, които бяха на страната на Чарлс Стюарт. За Кембъллови най-после настъпи часът да си разчистят сметките с кръвните си неприятели Камерънови.

Бунтовниците, които се опитваха да се изплъзнат от сеещите смърт войници на Къмбърленд, трябваше да избягват пътищата и откритите местности, защото там ги дебнеха местни банди. Трябваше да се промъкват нощем по тесните планински пътеки и да просят храна и място за спане. Често се случваше алчните им домакини да ги предадат на войниците за няколко дребни монети.

Лохиел, чийто глезени бяха натрошени от картеч, пътуваше на носилка. Около петстотин души от клановете Камерън и Макдоналдс вървяха по брега на Лох Нес. Колоната изглеждаше толкова внушителна, че нито една банда мародери не посмя да я нападне. Постепенно малки групи се отделяха в близост до родните си места и бързаха към къщи. Повечето не бяха виждали семействата си повече от девет месеца и нямаха представа дали къщите им все още бяха на мястото си или вече бяха плячкосани и опожарени. Други — като Доналд и Арчибълд Камерън — се бяха връщали у дома поне за кратко и живееха с увереността, че близките им са добре защитени зад могъщите стени на Ахнакари.

Александър Камерън най-често куцукаше уморено край носилката на брат си, без да усеща собствените си рани. Тресеше го и все още беше замаян от преживените ужаси. Поддържаше го единствено надеждата за скорошната среща с Катрин. Тя го чакаше в Ахнакари и сега му беше нужна повече от всякога...

Лейди Мойра Камерън беше първата, която видя, че нещо се движеше в далечината. Тя се разхождаше всеки ден по бойниците, а най-много обичаше да излиза там малко преди залез-слънце, когато небето и близките планини ставаха почти черни, докато вечно покритият със сняг връх на Бен Невис заблестяваше във все по-великолепни златни и розови тонове.

Лохабер беше свят от езера и степи, от могъщи скали и мрачни клисури, от блата и гъсти гори, а над цялата тази пустош царуваше Ахнакари Касъл, крепост от жълто-кафяв пясъчник с квадратни отбранителни кули и двадесет и пет метрови стени.

Мойра живееше тук от шестнадесет години и познаваше всеки камък и розов храст, всяка градинска пътека и ябълково дърво. Знаеше, че на смрачаване често се появяват измами за сетивата: мъглите между дърветата се превръщаха в призрачни бели фигури, старият пън ставаше дебнещ мъж. Въпреки това от дни насам я мъчеше усещането, че някой наблюдава замъка, че ги заплашват невидими опасности. С присъщата си предпазливост тя бе удвоила стражите на кулите и бойниците и държеше масивната дъбова врата заключена. Дори беше послушала съвета на Джени и бе наредила на ковача да изчисти от ръждата неизползваната от десетилетия падаща решетка. Ахнакари беше нейният дом и в отсъствието на Доналд тя беше длъжна да го защитава с всички сили.

— Виждате ли нещо? — обърна се тя към поста, който стоеше до нея зад зъбера. Мъжът кимна. — Дайте тревога — нареди тя — и се погрижете всички да...

Тогава и двамата чуха от далечината звук... Гайда свиреше „Спайдсеарч“: марша на Лохиел.

— Божичко! — пошепна лейди Мойра. — Божичко, Доналд се връща!

Тя се втурна с развени кадифени поли по стръмната стълба на източната кула, нахлу като вихър в голямата зала, изкрещя ликуващо и полетя към портата.

Роуз Камерън, почти осемдесетгодишна, но със здрав дух и остър език, се стресна от следобедния си сън в креслото пред огъня и ядно изруга. Джени Камерън, съпругата на Арчибалд, която седеше в

салона със старата дама и държеше в ръка пълна чаша уиски, поклати глава.

— Какво ли е станало? — попита недоволно тя. — Може би тези проклети стени най-после ще се срутят...

Роуз се изправи с усилие.

— Сънувах ли или някой наистина изкрещя?

— Само Мойра — отговори сухо Джени. — Сигурно е видяла призрак в източната кула. — Изведнъж тя вдигна ръка. — Господи, май всички полудяваме!

Роуз докуцука до вратата, вслуша се внимателно, после с такава сила удари Джени по ръката, че скъпоценното уиски се изля на пода.

— По дяволите, момиче, ти да не си оглушала! — Старицата се запъти бързо навън. — Те се връщат! Мъжете се връщат!

Чашата се изплъзна от ръката на Джени и тя надмина Роуз още на стълбището.

Александър мина през широко отворената дъбова порта със сълзи в очите. С повечето мъже беше така. Изтощени и мръсни, те все още не можеха да повярват, че най-после бяха стигнали до целта. Ахнакари беше техният дом. Мнозина паднаха на колене и се разплакаха, а гайдарят, който бе изпълнил марша на Лохиел, макар че беше останал само с едно око и куцаше, вече не можеше да изтръгне нито звук от инструмента си.

Мойра чакаше усмихната пред портата, но побледня като платно, като откри съпруга си върху една от многото носилки. Той беше гологлав и главата му се мяташе безсилно от едната страна на другата, ала когато треперещата ѝ ръка докосна бузата му, той се успокои и задиша по-равномерно — за безкрайно облекчение на жена му.

Алекс сложи ръка на рамото ѝ.

— Той е в безсъзнание, но иначе не е зле. Само краката му... — Той посочи безпомощно окървавените превръзки.

Мойра го огледа от глава до пети и с уплаха установи, че деверът ѝ изглеждаше много по-зле от брат си. Дрехите му бяха изпокъсани и осеяни с кървави петна, лявата му ръка беше превързана с мръсни дрипи, пръстите ѝ бяха посинели. Не се беше бръснал поне от седмица, а черните кръгове около очите издаваха, че почти не е спал. На всичкото отгоре тялото му се люлееше от треска.

— Трябва веднага да те отведем на топло — извика загрижено Мойра. — Всички трябва да се приберете на топло! Сега имате нужда от горещо ядене и от лекарства.

— Къде е Катрин? — попита Алекс, но Мойра вече даваше нареждания на слугите и не го чу. Той стисна ръцете на посрещачите и закрачи към къщата, макар че му се виеше свят и му се гадеше. До вратата оставаха само няколко стъпки, а там чакаше Катрин... Тя щеше да го прегърне, да го утеши и да сподели болката му от загубата на толкова много приятели. Тя беше неговият живот, тя щеше да го излекува и да го дари с нов живот... Господи, толкова се нуждаеше от нея!

Ахнакари, май 1746 година

Алекс ходеше по стаята като тигър в клетка. Три седмици! Беше лежал три седмици в проклетото легло, без да знае какво е станало с Катрин и Дейдре! Никой не знаеше каква е съдбата на малката група, която беше тръгнала към Ахнакари под командата на Струан Максорли. Той не бе повярвал на ушите си, когато Мойра му каза, че жена му не е в крепостта. Шокът едва не го уби. Обезумял от тревога, той искаше веднага да напусне дома си и да тръгне да търси жена си. В тогавашното си състояние със сигурност нямаше да стигне далече и сигурно трябваше да бъде благодарен на съдбата, че беше загубил съзнание, преди да е сторил нещо необмислено.

Той дойде на себе си едва след седмица, толкова отслабнал от треската и раните си, че минаха доста дни, преди да почне да ходи без чужда помощ. Арчибалд, който по чудо беше без нито една рана, макар че се беше сражавал в първите редици, трябваше да се грижи не само за Алекс и Доналд, но и за десетки други ранени. Мойра настани девера си в стаята до съпруга си, за да може да гледа и двамата.

Заедно с Джени и Роуз Мойра се грижеше винаги да има достатъчно топло ядене и за мъжете, които на път към къщи чукаха на портите на Ахнакари. Не само ги хранеха, ами им даваха и чисти, топли дрехи и — което беше също така важно — получаваха от Лохиел думи на благодарност и окуражаване. Въпреки поражението при Кулодън те се бяха сражавали смело и бяха защитили честта на клана. Принцът беше на сигурно място — приятели го бяха отвели в планините и щяха да го пазят добре, преди да му намерят кораб — повече не можеше да се иска от верните му шотландци.

— Познавам Максорли — рече сърдито Алекс. Сигурен съм, че не е изоставил Катрин. Вероятно я е прибрал някъде на сигурно място, преди да се върне в Кулодън.

— Ако изобщо е бил там — възрази спокойно Лохиел.

— Какво означава това? Да не мислиш, че съм видял призрак?

— Според мен е възможно.

— Не съм — настоя Алекс. — Той беше там и това означава, че Катрин и Дейдре са някъде между Ахнакари и Инвърнес.

Доналд знаеше, че нищо няма да спре брат му да потърси Катрин. И той щеше да постъпи така на негово място, ако трябваше да спаси Мойра!

— Дано само не са се върнали в Мой Хол — изрече загрижено той. Бяха им съобщили, че лейди Ан била арестувана и отведена в затвора на Инвърнес. Имението ѝ било плячкосано от драгуните, верните ѝ слуги били застреляни или арестувани. И Лохиел, и Алекс се възхищаваха от полковник Ан и трудно понасяха мисълта, че храбрата жена беше зад решетките...

Толкова много имена, толкова много страшни истории... Деветгодишното момче, което ореше нивата с баща си и бе стъпкано от драгуните... Жената, която беше подслониларанени само за да види как ги измъкнаха и ги застреляха пред очите ѝ в двора... Десет хиляди мъртви, които всеки ден се увеличаваха, защото Къмърленд изпрати войниците си във всички села и долини... Бунтовниците бяха свободна плячка. Победоносният херцог обяви цялото имущество на яacobитските водачи за конфискувано и беше само въпрос на време кога полковете му щяха да дойдат и в Ахнакари, за да приберат всичко ценно и да разрушат крепостта.

— Искане ми се да можех да ти помогна, Алекс — каза Доналд и погледна тъжно превързаните си крака. Арчибалд беше наместил разтрошените костици, доколкото можеше, но сигурно щяха да минат месеци, преди Лохиел да проходи отново.

— Ако войниците дойдат, ти ще имаш достатъчно работа тук.

— Те ще дойдат, можеш да бъдеш сигурен в това! Кембълви с удоволствие ще им покажат пътя за Ахнакари.

— Ще се биеш ли?

Доналд се облегна на възглавниците. Беше прекарал тук целия си живот. Тук беше цялото му семейство — жена и деца, братя, чичовци, лели, племеннички и племенници. Всички живеяха под този покрив... а с тях още стотина мъже и жени, които работеха и живеяха зад крепостните стени.

— Наскоро сънувах сън — заразказва Лохиел със сълзи в очите. — Разхождах се в градината, но всички лехи с рози, които Мойра беше

насадила, изглеждаха някак променени... Не видях нито една жълта, розова или бяла роза — всички бяха червени, кървавочервени... Посегнах да откъсна една и от стъблото потече кръв... Стече се по ръката ми и не можах да я изтрия... Кръвта вечно ще лепне по ръцете ми, все едно дали ще се бием пак или не...

Алекс хвърли кожената торба на леглото си, което вече беше отрупано с различни дрехи.

— Излет ли планирате?

Алекс позна веднага гласа и чуждестранния акцент и не се обърна. На прага стоеше Граф Фандучи, само по риза и панталон, за съжаление чужди, тъй като при Кулодън беше загубил великолепия си гардероб. Алекс изведнъж се стресна: за миг италианецът му бе напомнил на някого, които му беше много близък. Но графът пристъпи към леглото да огледа разпрострените там дрехи и мигът отлетя, без Алекс да е уловил приликата.

— Аха... риза, панталон, жакет, ботуши... в изискан английски стил... но всичко това няма да ви е от голяма полза, синьоре, както няма да ви послужи и изключително чистият ви английски.

— Трябва да опитам.

— Да, да, разбирам... Загрижен сте за красивата си съпруга, но ако ви тикнат в затвора, няма да можете да ѝ помогнете.

— Напълно съзнавам рисковете, драги приятелю. — Алекс прибра чистата риза в торбата и неволно се присви от болка. Отново бе забравил, че лявата му ръка беше превързана — благодарение на майор Гарнър, каза си саркастично той. С времето мускулите му щяха да възвърнат предишната си сила, уверяваше го Арчибалд, но той не можеше да чака дотогава... Може би Катрин се нуждаеше от помощ, може би беше някъде сама и се страхуваше...

Поне Алуин да беше тук! Двамата заедно непременно щяха да намерят Катрин и Дейдре! За бога, двадесет души не можеха да изчезнат безследно от лицето на земята — не и след като Струан беше успял да се върне в Кулодън!

— Той беше добър човек — проговори тихо Фандучи. — Сигурен съм, че я е оставил на сигурно място.

Алекс изненадано вдигна очи. Нямаше представа, че лицето му така ясно изразява чувствата му.

— Обичах и двамата — и синьоре Струан и синьоре Макайл... Смели мъже бяха...

Алекс изскърца със зъби. Графът говореше за двамата в минало време, но той още не вярваше, че са мъртви.

Фандучи подръпна мустака си.

— Англичанин, тръгнал на път сам в тези неспокойни времена, неизбежно ще събуди подозрението на войниците. Не е ли по-добре този безумен англичанин да бъде придружен от един също така безумен италиано?

— Ако искате да ме придружите доброволно, вие наистина сте луд, Фандучи!

Графът вдигна рамене.

— В Италия смятат целия ни род за малко луд. Освен това, когато пристигнахме тук преброих цели четиринадесет дупки от куршуми. Англичаните са имали четиринадесет възможности да ме убият, а аз все още съм жив. Като по чудо и вие останахте жив! Според мен това е знак от съдбата, че и в бъдеще няма да ни се случи нищо лошо.

— Щом така смятате... Ако наистина искате да поемете риска, трябва да кажа, че ще се радвам на компанията ви.

— Прекрасно! — Фандучи потърка ръце. — Давате ли ми десет минути?

Алекс направи опит да се усмихне.

— Пет!

Ала само след три минути стражите по кулите дадоха тревога: англичаните бяха пред портите на Ахнакари!

Алекс се приближи предпазливо до полянката и вдигна дясната си ръка — уговореният знак, че придружителите му трябва да образуват полукръг зад него. Самият той остана спокоен върху кафявия жребец, който, разбира се, не можеше да замени Шедоу, но също изглеждаше внушителен. Граф Фандучи спря коня си непосредствено зад неговия и демонстративно вдигна наметката си, за да покаже пистолетите на колана си.

От другата страна на полянката, на петдесетина метра от тях, чакаха хората на Гарнър в строг военен ред. Въпреки изпънатата стойка войниците се чувстваха някак неловко — за първи път от

Кулодън насам. Кланът Камерън се беше отличил особено в битката, а тридесетината мрачни мъже, които Александър Камерън бе довел със себе си, изглеждаха готови за бой, сякаш никога не бяха претърпявали поражение.

Хамилтън Гарнър измери врага си с леден поглед. Не можеше да повярва, че въпреки дълбоката рана от сабя в лявото си рамо Камерън държеше юздите с такава лекота. Сигурно въздухът в планината притежаваше особена лечебна сила, освен това правеше мъжете необикновено издръжливи и устойчиви. Русият великан, който беше спасил живота на Камерън в Кулодън беше наистина непобедим и не се даде в ръцете на драгуните, а се завлече незнаяно как до някаква плевня недалеч от Инвърнес. Когато на другата сутрин го намериха, изстиналото тяло покрито с безброй смъртоносни рани, беше почти безкръвно!

Гарнър слезе от коня, направи ироничен поклон в посока към Камерън и бавно се запъти към средата на поляната. Алекс последва примера му с една от любимите си тънки пури между устните.

— Вие сте като котка с девет живота! — гласеше първият коментар на майора, когато се срещнаха. — Винаги падате на краката си и се появявате там, където най-малко ви очакват.

— Вие поискахте тази среща — отговори рязко Алекс. — Затова кажете, каквото имате да казвате.

Гарнър помълча малко, за да се наслади на триумфа си. После тържествено обяви:

— Както без съмнение предполагате, имам заповед да арестувам Лохиел и да го отведа в Инвърнес, за да бъде съден. Същото важи и за доктор Арчибалд Камерън, както и за дузина други офицери от клана ви. Ако желаете да се съпротивлявате — аз нямам нищо против. Все ми е едно дали ще доставя в Инвърнес живи или мъртви Камерънови. Даже да се барикадирате зад високите си стени, пак нямате шанс, защото имам достатъчно оръдия и барут, за да превърна любимия ви Ахнакари в димящи руини. Но тъй като имам заповед да действам с умерена строгост в Шотландия, ще ви направя предложение.

— Умерена строгост? — повтори Алекс с подобие на усмивка. — Това ли е новата дума за плячкосване, убийства и разрушение?

— Херцогът иска да бъде сигурен, че вашите сънародници никога вече няма да се разбунтуват срещу короната.

— Затова ли подпалвате селските къщи, убивате обитателите им и грабите добитъка и житото? Много ефективен метод за подсигуряване на мира!

— Щом сте се разбунтували срещу короната, трябвало е да очаквате ответни мерки.

— Срещу вашата корона! Ние се вдигнахме на борба само за да защитим правото си сами да изберем своя крал и сами да въздаваме законите си.

— Е, не успяхте, а загубилите нямат право на свобода. Предайте се, Камерън! Ако веднага се подчините, обещавам ви да се отнасям меко с хората от клана ви. Ако не, на всяко дърво в тази гора ще увисне труп. Естествено водачите на бунта ще бъдат изправени пред съда, но след като сте толкова загрижен за живота на простите хорица, би трябвало много внимателно да обмислите предложението ми.

Алекс беше втренчил поглед в догарящата пура.

— Това ли е всичко, което искате, майоре? Направи ми впечатление, че досега не споменахте моето име. Това трябва ли да означава, че съм свободен да върша, каквото си искам?

Очите на Гарнър светеха със студен блясък.

— Това означава, че бихте могли да спечелите свободата си.

— И как, ако смея да попитам?

— Като разрешим личните си различия в открит двубой — само двамата, този път без намесата на ангел отмъстител.

— И без куршуми в гърба, ако случайно се окаже, че губещият сте вие?

Хамилтън стисна устни.

— Онзи човек действа срещу изричната ми заповед. Аз смятах да се разправа лично с вас и сега го искам. Можете дори да определите мястото и времето, за да се чувствате по-сигурен.

— Ами ако откажа?

— Това ще ми докаже, че сте страхливец и самохвалко. Всъщност аз съм убеден в това от месеци, но явно жена ви не го е разбрала и до днес.

Алекс е мъка запази самообладание.

— Нима сте виждали Катрин?

— А вие не сте, нали? — ухили се доволно Гарнър. — Май трябваше да я пазите по-добре, драги мой!

Той се извърна и вдигна ръка. Със задоволство установи как черните очи на Камерън се разшириха, как кръвта се отдръпна от лицето му, когато между дърветата се показаха двама Кембълви, мъкнейки със себе си фигура със запушена уста и вързани ръце.

Катрин видя Алекс и се опита да се откъсне, но пазачите я задържаха. Без да иска, Алекс направи крачка напред и ръката му сама посегна към меча, но той се овладя веднага, защото драгуните вдигнаха пушките си — заплаха, която моментално беше повторена от Камерънови.

— Не! — изкрещя Алекс. Не можеше да рискува стрелба, докато Катрин беше във властта на Кембълви.

Гарнър демонстративно погледна пушките на своите хора, после готовите за стрелба шотландци.

— Бих казал, че сме наравно — с изключение на едно мъничко предимство на моя страна. — Той посочи небрежно към Катрин.

— Ако дори косъм е паднал от главата й, майоре, ще изтръгна сърцето от гърдите ви с голи ръце, кълна ви се!

Гарнър усмихнато поклати глава.

— Не би трябвало да ме заплашвате, Камерън. Трябва само да щракна с пръсти, и тя ще е мъртва!

— Ако го направите, хората ви няма да имат време дори да си поемат дъх — процеди през зъби Алекс и хвърли пурата си на земята. В следващата секунда иззад храстите изникнаха шотландци с извадени мечове и готови за стрелба пистолети. Бяха поне сто и препречваха пътя за бягство на драгуните.

— Това ли е вашата представа за почтена игра? — попита видимо уплашен Гарнър.

— Изразих готовност да се срещна с вас, Гарнър, но не съм обещал да ви оставя жив.

Очите на англичанина потъмняха от гняв.

— Предполагам, че сте готов на компромис.

— Компромисът изцяло зависи от това дали наистина имате намерение да разрешим личните си различия, както се изразихте.

— Разбира се, че имам намерение!

Алекс хвърли бърз поглед към Катрин. Тя беше смъртнобледа и трепереше от страх, но за щастие нищо не показваше, че са се отнасяли зле с нея.

— На около миля отгук има открито поле, където не може да се скрие дори муха. Ако сте съгласен с известни условия, можем да се дуелираме там.

— Какви условия? — попита недоверчиво Гарнър.

— Само две, но ако не се съгласите с тях, ще дам знак на хората си и животът ви ще свърши тук и сега!

Гарнър погледна в решителните черни очи и разбра, че Камерън нямаше да се поколебае да даде команда за стрелба.

— Кажете условията си.

— Първо — искам да получа личната ви гаранция, че жените и децата няма да пострадат, все едно как ще завърши дуелът.

— Съгласен — кимна Гарнър, макар да нямаше никакво намерение да сдържи дадената дума. — И второ?

— Второ — утре на разсъмване ще доведете Катрин на поляната и ще ми дадете един час, за да я отведа на сигурно място!

— Не говорите сериозно!

— Напротив! Само при тези условия ще имате дуела, който така желаете!

— А откъде да знам, че няма да избягате с нея?

Алекс се усмихна саркастично.

— Ще се наложи да се задоволите с честната ми дума.

— Ако не се върнете точно след един час, аз ще надзиравам лично разрушаването на Ахнакари и ви уверявам, че няма да оставя камък върху камък и нито един човек няма да оцелее. Ясен ли съм?

— Няма да ви осигуря това лесно извинение, майоре. Е, разбрахме ли се?

— Да. До утре.

Алекс хвърли последен поглед към Катрин. Ако наистина се беше научила да чете в очите му, трябваше да е разбрала окуражителното послание...

На разсъмване тридесет драгуни и тридесет шотландци отново застанаха един срещу друг, този път от двете страни на откритото поле. Зорко наблюдаван от Александър, Хамилтън Гарнър отиде до средата на полето и там предаде юздите на понито, което водеше след себе си, на Катрин, без да каже нито дума. Доскоро с вързани ръце и запушена уста, тя очакваше някое коварство в последната минута. Сигурно щяха да я застрелят отзад, преди да стигне до Алекс. Трябваше през цялото време да го гледа в очите, да черпи смелост от любовта, която светеше в тях. Той беше жив и невредим, сега нищо друго нямаше значение...

Още десет метра... още пет... сърцето ѝ биеше до пръсване и макар че се беше заклела да не плаче, когато най-сетне падна в ръцете на мъжа си и скри лице на рамото му, бузите ѝ бяха мокри. Той я прегърна здраво, зарови лице в копринената ѝ коса, после отметна главата ѝ назад, за да я целуне.

— Един час, Камерън! — изрева Гарнър. — Времето започва да тече!

Алекс се изтръгна от устните на Катрин и хвърли изпълнен с омраза поглед към майора. После вдигна жена си от гърба на понито и я настани на своя кон. Фандучи тръгна непосредствено зад тях, другите шотландци ги последваха на известно разстояние.

— Толкова ме беше страх — пошепна с треперещ глас тя.

— Вече няма от какво да се страхуваш. Ще те отведе на сигурно място.

— На сигурно място? — повтори тя, сякаш беше забравила значението на този израз.

— В нашите планини има безброй клисури и пещери и англичаните няма да ги претърсят всичките дори за десет години. Лохиел вече е в едно от тези скривалища — отнесохме го миналата нощ. Мойра, Джени, Роуз, Арчибалд — всички са там.

— Наистина ли ще предадете Ахнакари?

— Не можем да рискуваме. Веднъж ти казах, че крепостта е силна, колкото са силни мъжете, които я охраняват. Но тя е силна и колкото са здрави стените ѝ, а Гарнър има достатъчно оръдия и барут, за да срути дори стените на Йерихон!

Катрин си представи суровата красота на Ахнакари, която за нея беше въплъщение на непобедимостта на Шотландия. Но шотландците бяха победени, а сега щеше да падне и крепостта...

— О, Алекс! — изплака тя. — Как можа да се случи всичко това? Защо загубихме всичко?

— Мечтите ни бяха добри, Катрин, но вероятно сме избрали неправилни методи, за да ги осъществим.

Тя сложи ръка на бузата му.

— Алуин е мъртъв — пошепна съкрушено тя. — И Дейдре... и Дамиен...

Алекс рязко дръпна юздите и заекна невярващо:

— Алуин? Сигурна ли си? Съвсем сигурна? Как...

Катрин му разказа набързо какво бяха преживели, след като тръгнаха за Ахнакари. Описа нападението, връщането в Мой Хол, отиването на бойното поле... Граф Фандучи също беше спрял и слушаше внимателно.

— Дейдре не можа да прежали Алуин — заключи с треперещ глас тя. — Не понесе смъртта му и... се застреля.

Алекс я погледна втренчено, после рязко скочи от седлото и я смъкна на земята.

— Ако някога ти хрумне нещо толкова безумно и безсмислено — изръмжа заплашително той, — да знаеш, че ще се върна от ада и ще те удуша със собствените си ръце! Даже ако с мен се случи нещо, ще ти остане детето ни! Обещай ми, че никога няма да последваш примера на Дейдре!

— Но...

— По дяволите, обещавай или ще те убия още тук и сега!

Стресната от решителността му, тя изрече колебливо:

— Заклевам се, Алекс.

Той я прегърна буйно, но почти веднага я пусна, отстъпи крачка назад, простена и притисна лявата си ръка към гърдите.

— Какво ти е? — извика уплашено Катрин.

— Нищо страшно... само един малък спомен от майора.

Тя не можа да го разпита по-подробно, защото на стръмната горска пътека се появиха шестима въоръжени шотландци, обкръжили лейди Мойра Камерън, която изглеждаше много по-величествена, отколкото я беше запомнила Катрин.

— Катрин! — Мойра разтвори ръце и младата жена се хвърли в прегръдката ѝ със сълзи на очи. — Колко ли ужасно е било всичко това за теб, детето ми! — Мойра я целуна нежно по челото и помилва дългите руси коси. — Въпреки това изглеждаш учудващо добре. Надявам се, че сте здрави — ти и детето?

Катрин кимна през сълзи.

— Тук си на сигурно място. Вече си с нас — със своето семейство. — Меките кафяви очи се отместиха към Александър — Не се тревожи, ние ще се грижим добре за нея.

Катрин се обърна стъписано и видя, че Алекс е свалил наметката си и проверява с палец острието на меча си.

— Какво правиш?

Тъй като не получи отговор, тя се обърна към графа.

— Какво прави той, Джовани?

Фандучи безпомощно разпери ръце.

— Алекс? — Тя се втурна към него. — Наистина ли ще се върнеш, за да се биеш с Хамилтън?

— Нямам друг избор, Катрин.

— Нямаш избор? Но ние сме свободни! Ти сам каза, че тук, в планината, никой няма да ни намери! Моля те, Алекс, моля те! Нямаш причини да се биеш с него!

— Дадох му честната си дума, Катрин — отговори спокойно мъжът ѝ. — Той изпълни своята част от уговорката, сега аз съм длъжен да изпълня моята.

— Чест! Това ли е единствената дума, която има значение за теб? Ако е така — нима честта не изисква да си с мен и сина ни? Ти ми обеща нещо — или не помниш?

— Не съм забравил...

— Но предпочиташ да си играеш със смъртта!

— Катрин...

— Няма да ти позволя да отидеш! Няма да позволя да те убият заради мен!

Алекс сложи ръка на рамото ѝ.

— Тук не става въпрос само за теб и мен, любов моя. Ако не се дуелирам с него, той ще унищожи Ахнакари.

— Той и без това ще го направи! — извика Катрин. — Все едно дали ще спечелиш, или ще загубиш, все едно дали Хамилтън ще остане жив, или ще умре — Ахнакари ще бъде сринат със земята! Къмбърленд им е заповядал да унищожат всичко и те ще го направят! Алекс, чуваш ли ме? Разбираш ли какво ти говоря?

Той я погледна безмълвно.

— Алекс!

— Да, чух те и разбрах всичко, но няма да споря с теб. Имаме толкова малко време.

Тя се хвърли разплакана в ръцете му.

— Моля те, Алекс, моля те... не го прави!

Алекс взе лицето ѝ в двете си ръце и я целуна.

— Обичам те, Катрин... повече от всичко на света!

— Алекс, моля те!

— Искам да останеш с Мойра и Джовани и да се подчиняваш на нарежданията им.

— Не, Алекс, не! Моля те...

— Катрин, чуй ме добре. — Той я принуди да го погледне в очите. — Ти си всичко, което имам. Ти си най-важният човек в живота ми и искам да знам, че си на сигурно място. Направи го за мен, Катрин! Живей за мен, живей за сина ни! Все едно какво ще се случи, аз винаги ще бъда част от теб, а ти ще бъдеш част от мен. Нищо не може да промени това.

Катрин го зацелува отчаяно, докато чу зад гърба си спокойния глас на Мойра.

— Аласдейр на Камшройнайх, Роуз ми каза къде да намеря това. Каза ми, че трябва да ти го дам, за да имаш подкрепата на дядо си. В този труден час се нуждаеш от нея повече от всеки друг път.

Катрин усети как мъжът ѝ се скова и когато се обърна, видя, че Мойра показва дълъг вързоп, изцапан с пръст. Тя го разви и пред смаяните очи на присъстващите се появи старинен меч — най-големият меч, който Катрин някога беше виждала, с позлатена дръжка и сребърна камбанка, богато украсена с топази.

— Вземи меча на дядо си, Алекс, и го използвай, както би искал той.

Алекс пое почитателно оръжието и лицето му се отрази в блестящото острие. Но той видя в него други лица — Ани, Струан, Алуин и Дамиен... а най-ясно между тях беше сбръчканото лице на Евен Камерън, чиито предпочитания към старите богове му бяха донесли прякора Камшройнайх Дуб.

Той извади собствения си меч от ножницата и го замени с магическия меч на дядо си.

— Алекс... моля те...

Алекс погледна жена си дълбоко в очите, прегърна я за последен път, после се метна на седлото и препусна назад.

Мойра сложи ръка на рамото ѝ и Катрин изхълца отчаяно:

— Хамилтън ще го убие...

— Ако вярваш в него, той ще има сили да победи противника си — отговори Мойра. — Но ти трябва да вярваш в него с цялото си сърце и душа. Само ако усеща тази вяра, той ще може да приложи изцяло силата, скрита в меча на сър Евен.

Катрин я погледна учудено.

— Наистина ли вярваш, че този меч притежава магически сили? По дяволите, та той е само от стомана!

— Мнението ми напълно съвпада с твоето. Без съмнение Евен го е намерил някъде в планината и е измислил тази романтична история, за да впечатли хората си. Магията на меча произлиза отгук. — Тя сложи ръка на сърцето си. — Преди петнадесет години любовта на Александър към Ани му даде сили да победи тримата Кембълви, а днес любовта му към теб ще му даде сили да победи майор Гарнър. Той знае, че го чакаш — ти и синът ви. Това ще му придаде магическа сила.

Граф Фандучи пристъпи към Катрин.

— Синьора Камероне, моля ви... — Той посочи пътеката, която водеше към планината. — Ще чакаме съпруга ви в пещерите... Трябва да уважавате желанията му.

Катрин светкавично измъкна един от пистолетите му от колана му и се прицели в гърдите му.

— Не се опитвайте да ме спрете, Джовани! Вие сте добър приятел на Алекс и не искам да ви нараня.

— Катрин! — извика стреснато Мойра.

— Няма да се скрия в пещерата и да чакам... Ще се върна на полето и ще застрелям всеки, който се опита да ме спре, кълна се!

— И какво ще правите, щом стигнете там долу? — попита спокойно графит.

— Не знам. Знам само, че не бива да го оставям сам!

— Те ще те убият, Катрин!

Младата жена сърдито поклати глава.

— Няма да посмеят! Все пак съм дъщеря на сър Алфред Ашброк, член на парламента. А майка ми, Каролайн Пенрит, е братовчедка на краля.

Лейди Мойра Камерън закърши ръце.

— Мойра, опитай се да ме разбереш — помоли пламенно Катрин. — Не мога да предотвратя този дуел, но поне мога да се погрижа англичаните да не пристъпят думата си. Познавам Хамилтън Гарнър — той ще се обяви за победител едва когато Алекс падне мъртъв в прахта пред краката му. Ако Гарнър загуби, не вярвам, че хората му ще удържат дадената дума. За главата на Алекс все още дават голямо възнаграждение... Той е готов да умре за своята чест и за клана си и аз го разбирам. Но няма да понесе да го оковат във вериги и да го изложат на показ като диво животно в клетка. Затова трябва да бъде там.

Графът бавно протегна ръка.

— Дайте ми пистолета.

Вместо да се подчини, Катрин го вдигна по-високо и се прицели между сините му очи. За секунда повярва, че е видяла лицето на Дамиен, но разтърси гневно глава и призракът отлетя.

— Дайте ми пистолета, Катрин — повтори Фандучи. — Не можете да се върнете сама. Вие сте безкрайно смела и енергична млада дама, но сте и доста глупава. — По лицето му пробяга усмивка. — Ако сме заедно, няма да сме толкова глупави.

— Заедно?

Той вдигна заклинателно ръце.

— Моля ви, сеньора, дайте ми пистолета — той е много темпераментен, по-темпераментен дори от вас!

Катрин сведе оръжието.

— Това номер ли е?

— Никакъв номер, синьора. Вашият съпруг е мой приятел и двамата с вас ще се погрижим да не го измамат. — Фандучи взе пистолета от ръката ѝ и се усмихна облекчено. — Понякога имам чувството, че във вените ви тече кръв на разбойник по пътищата...

Катрин си припомни признанието на майка си.

— Кой знае, може и да сте прав — отвърна тихо тя.

— Да, кой знае... — промърмори Фандучи, мушна пистолета в колана си и помогна на Катрин да се качи на седлото.

— Това е несериозно! — извика подире им Мойра. — Наистина ли смятате да я отведете на полето?

Графът помоли един от шотландците да му отстъпи коня си и се поклони грациозно.

— Джовани Алфонсо Фандучи никога не нарушава дадената дума, синьора. Научих това от шотландците, но можете да бъдете спокойна — ще внимавам много за синьора Катрин!

Хамилтън Гарнър се разхождаше нервно по килима от сребърни треви. Шотландското копеле все още не се появяваше! Сигурно нямаше да се върне! Този проклет измамник нямаше да се върне! Как бе повярвал в честната дума на един планинец?

— Сър?

— Какво има, сержанте? — изръмжа нетърпеливо Гарнър.

Джефри Питърс посочи самотната фигура на малкото хълмче над полето и сърцето на майора заби ускорено. Трябваше да признае, че на фона на белите мъгли Тъмният Камерън представляваше впечатляваща гледка. Черен панталон, черни ботуши, черни очи, дълга черна коса, развяна от вятъра. Единственият контраст беше ослепително бялата ленена риза. В десницата си стискаше искрящ меч, който изглеждаше така, сякаш беше изкован в ада... Нищо чудно, че за този човек се носеха легенди!

Гарнър пое дълбоко дъх. Щом убиеше Камерън, и за него щяха да създадат легенди, щяха да прославят името му като унищожител на дракон, а и да го почитат като полубог. След победата при Кулодън Къмбърленд беше героят на деня, но херцогът не умееше да се харесва на публиката, не притежаваше чар, докато той, Хамилтън Гарнър, имаше всички данни да се превърне в обожаваната личност, победила пратеника на ада...

С жест, достоен за голямата сцена, майорът свали напудрената си перука, съзнавайки, че русите му коси подхождаха на обстановката. Свали и червения си мундир, изпъна бялата сатенена жилетка и нареди да му донесат шотландски меч, дълъг почти метър и половина. Щом Камерън беше решил да избере това оръжие за последния двубой в живота си, той нямаше да възрази! През последните месеци Гарнър не само беше обучил войниците си да се защитават от нападение с широк меч, но и самият той беше тренирал упорито, за да овладее до съвършенство оръжието на врага.

— Сержант Питърс, погрижете се войниците да не се намесват в двубоя! Не желая да се повтори онова, което стана в Кулодън! Ясен ли съм?

— Тъй вярно, сър, но ако... ако бунтовникът спечели предимство...

Гарнър огледа изпитателно сержанта, чието красиво лице беше обезобразено от множество белези след падането от скалата. Оттогава младият Питърс таеше в сърцето си дива жажда за отмъщение — също като началника си.

— Ако не мога да се справя с изтощен от раните си противник, значи той си заслужава победата. Докато съм на крака, никой да не се намесва, разбрахме ли се?

Питърс не спря дотук.

— Но ако стане така, че вече не сте на крака...?

— Ако шотландецът спечели — прекъсна го сърдито Гарнър, — очаквам заповедите на Къмбърленд да бъдат незабавно изпълнени. Нашият двубой е частен и изходът от него няма нищо общо със задачата, която сме дошли да изпълним.

Офицерът, който стоеше до Питърс, отдаде чест.

— Ахнакари Касъл ще бъде разрушен, сър, можете да разчитате на нас!

— Усърдието ви е похвално, Уелсли! А що се отнася до шотландеца — ако с мен се случи непоправимото, колкото и да не мога да си го представя, очаквам душата му да последва моята в ада само след минути!

Питърс се усмихна доволно.

— Тъй вярно, сър. Благодаря ви, сър.

Двамата мъже знаеха, че не могат да си позволят и най-малката грешка. Тук нямаше съдия, който при обикновените дуели бдеше за спазването на правилата. Това беше двубой на живот и смърт, при който загубилият не можеше да разчита на милост.

Майорът не се впечатли от античния меч на Камерън. Огромното оръжие беше доста по-тежко и трудно подвижно от неговото и, макар че планинецът умееше да се прикрива, лявата му ръка беше значително отслабена. Противникът му трябваше да се възползва от това предимство.

След първата размяна на удари Алекс учудено установи, че противникът му владееше майсторски шотландския широк меч. Раната в рамото, толкова грижливо защита от Арчибалд, се отпори и стегнатата превръзка скоро се напои с кръв. Потта се лееше на потоци по лицето му и той отлично съзнаваше, че продължителната битка няма да е по силите му.

Но и Гарнър, който имаше рани на хълбока и в рамото, пъшкеше от напрежение. Този дяволски планинец всеки път успяваше да го накара да премине в отбрана!

При следващия сблъсък на широките острия избухна сноп искри и двамата мъже се олюляха. Камерън направи скок встрани, за да запази равновесие, стъпи в някаква дупка и падна на земята. Претърколи се светкавично и се надигна на колене, съзнавайки, че гърбът и ребрата му останаха изцяло незащитени.

С тържествуваща усмивка на тънките си устни Гарнър замахна за смъртоносен удар. Само след две секунди обаче той опули невярващо смарагдовозелените си очи, защото мечът на противника описа широка дъга и се стовари върху него с ужасяваща сила. Той нямаше никакво време да го избегне...

Драгуните проследиха смаяно как главата отхвъркна от гърчещото се тяло на майора, прелетя няколко метра и падна в тревата.

Алекс се надигна, олюлявайки се, и се облегна на окървавения си меч. В мъртвешката тишина, която се възцари на полето, се чуваше само тежкото му дишане — и щракането на затвор на пушка, когато сержант Джефри Питърс се прицели в гърдите на шотландеца.

Два изстрела отекнаха почти едновременно. Питърс се строполи назад и остана да лежи с пробито чело. За щастие неговият куршум не причини вреда.

Граф Фандучи свали пистолета си и отиде при Алекс, следван по петите от дузина шотландци, които бяха изникнали от мъглата с насочени срещу драгуните мускети.

— Извинете, синьоре. Убеден съм, че и сам щяхте да се справите с тези жалки подлеци, но защо само вие да се забавлявате?

Алекс успя някак да се усмихне.

— Да, защо?

— Можете ли да вървите?

Алекс кимна.

— Добре. — Графът нареди на драгуните да оставят мускетите си на земята и те се подчиниха, напълно объркани от събитията от последните минути. Шотландците събраха оръжията и подкараха англичаните като стадо пред себе си.

Фандучи помогна на Алекс да изкачи възвишението и след като навлязоха под защитата на дърветата, му позволи да си почине, облегнат на едно стъбло.

— Толкова много кръв — промърмори той и накъса ризата си на ивици, за да стегне рамото на Алекс. — Цяло чудо е, че сте още жив, приятелю.

— Нямаше да бъда, ако не се бяхте намесили. Благодаря ви.

— Не ми благодарете твърде рано, Камерън!

Тихият глас прозвуча така заплашително, че в замаяния мозък на Алекс забиха предупредителни камбани. Ръката му се стрелна към колана, но камата беше изчезнала от ножницата.

— Позволих си да ви я отнема — обясни графът, който внезапно заговори на съвършен английски без ни най-малък акцент. — За разлика от нашия приятел там долу аз отдавна знам, че не бива да подценявам талантите ви.

— Вие също развивате нови таланти, както виждам.

— Получих комплимент от Тъмния Камерън? Чувствам се безкрайно поласкан.

— Кой сте вие, по дяволите? И за какво беше целият този маскарад?

— Максарад е точният израз! Беше ми казано, че трябва да бъда по-хитър от лисица, за да ви заблудя, а граф Джовани Фандучи винаги е била любимата ми роля.

— Значи имате и други?

— Хамелеонът трябва да слее цвета си със съответната обстановка и вие много добре знаете това, мосю Монтгомъри!

При това обръщение в мозъка на Алекс удари още една предупредителна камбана. Той огледа внимателно мъжа насреща си, който днес по изключение не носеше перука. Къдравата светлокестенява коса, пронизана от сребърни нишки, и сините очи му се сториха някак познати... Мосю Монтгомъри, бе казал графът... Случайност или изходна точка?

Естествено, че изходна точка! — прозвуча в главата му гласът на Алуин. — По дяволите, десетки пъти съм те предупреждавал, че при съобщението толкова леко. А сега е твърде късно...

По гърба на Алекс пробяга ледена тръпка. Французинът! Алуин още преди месеци го бе предупредил, че херцог Арджил е платил на наемен убиец... Но това беше невъзможно! Дватамата с Фандучи бяха преживели толкова неща заедно!

— Досега имахте поне десетина възможности да ме убиете — заговори накрая Алекс. — Защо чакахте досега?

Французинът се усмихна.

— Добър въпрос, мосю. И аз съм си го задавал често.

— И намерихте ли отговора?

— Да, мосю. Знаете ли, в моята професия човек трябва да избягва приятелствата. Винаги съм се гордял, че не завързвам сериозни връзки — с едно-единствено голямо изключение... на една прекрасна жена, която много обичах...

Алекс слушаше с половин ухо. Беше твърде слаб, за да нападне убиеца. А и не се интересуваше особено от словоизлиянията му.

— И какво сега, Фандучи — или както и да се казвате?

— Сен Клод, Жак Сен Клод.

Графът наблюдаваше внимателно лицето на Камерън, но явно името му беше непознато.

— Значи на света все пак са останали няколко тайни — промърмори Сен Клод.

— Опасявам се, че не мога да следя хода на мислите ви.

— Не е и нужно. Трябва само да ме изслушате. — Графът втренчи поглед в пръстите си, които бе изцапал с кръв при слагането на превръзката. — Вие имате прекрасна съпруга. Странно, че приликата не ми направи впечатление веднага... А може би все пак

съм я забелязал, но съм я прогонил от съзнанието си, за да не отворя старите рани. — Както ви казах, някога бях силно влюбен в една красива и темпераментна млада дама. Тя разпали в мен страст, която не съм преживявал нито преди, нито след това. За съжаление известни обстоятелства ни разделиха... Тя се върна в своя свят, аз в моя.

— Сен Клод...

Французинът вдигна ръка.

— Моля, не ме прекъсвайте. И без това ми е трудно да ви обясня. Преди час мъглата пред очите ми се разнесе. Това стана, когато жена ви случайно спомена едно име — име, което си шепна всяка вечер преди заспиване и всяка сутрин след събуждане.

— Катрин? Къде е тя?

— Бъдете спокоен, жена ви е на сигурно място. Оставих я малко по-навътре в гората и сега ми е много сърдита, защото ѝ бях обещал да ми помага при спасяването ви. Невероятна млада дама! Бащината ми гордост не знае граници. Освен това трябва да кажа, че вие сте идеалният съпруг за нея!

Алекс го зяпна с отворена уста, но бързо се сети, че Катрин му беше разказала за изповедта на майка си: сър Алфред Ашброк не беше баща нито на Дамиен, нито на нея.

И това ако не беше ирония на съдбата! Уличният разбойник си беше сменил професията и се беше върнал в Англия като наемен убиец, за да отстрани съпруга на дъщеря си, за чието съществуване изобщо не подозираше!

— Всемогъщи боже... — промърмори Алекс. — Катрин знае ли, че вие сте баща ѝ?

— Катрин? — Сен Клод направи опит да се усмихне. — Не, това е тайна, която трябва да остане между мен и вас.

— Но тя вече знае, че Ашброк не ѝ е баща. По дяволите, човече, тя ви обича! Заслужава да узнае истината.

— Не! — Сен Клод демонстративно извади пистолета от колана си. — Ако не ми дадете честната си дума да запазите мълчание, ще се принудя да ви убия и да взема доброто възнаграждение.

— Но...

— Трагичната смърт на сина ми ще ме мъчи до края на дните ми. Моля ви, Александър, спестете ми мъката да ви убия.

— Знаели сте, че имате син?

— Да, разбрах го след няколко години... Когато забременяла, скъпата ми Каролайн била принудена да се омъжи за сър Алфред Ашброк. Случайно я срещнах отново, но нямах представа, че съм създал още едно дете. Всъщност даже и да знаех... моята професия никак не се връзва със семейния живот, нали разбирате?

Алекс кимна бавно.

— Обещавам ви, че Катрин никога няма да научи истината от мен. Но се надявам от цялото си сърце, че един ден вие самият ще ѝ я кажете.

— Един ден може би... Засега обаче пътищата ни ще се разделят. Вие имате нужда от време, за да отведете семейството си в чужбина. Предстои ви ново начало, което означава, че няма да имате нужда от досадници, които постоянно да ви следват по петите.

— Не вярвам да го избегна. В клана Кембъл има стотици, които са се заклели да ме преследват до последен дъх.

— Проявете малко фантазия, Александър! На полето долу лежи една хубава глава. Малко черна боя, няколко белега по лицето и доброто ми име няма да пострада! Както може би знаете, Арджил не е добре със зрението...

Алекс помисли малко, после откопча сребърната брошка, която носеше на колана си.

— По-добре занесете на херцог Арджил това. Той ще знае, че можете да свалите тази брошка само от мъртвия Александър Камерън.

Сен Клод огледа украшението с гравирани семеен герб.

— Отлично... Мисля, че това ще е достатъчно.

Той прибра брошката в джоба на жакета си и мушна пистолета в колана си. Когато се обърна да си върви, Алекс го улови за рамото.

— Вие имате приятели, Сен Клод! Добри приятели, които ще ви оценяват по това, което сте, а не по онова, което сте били някога.

Сен Клод се усмихна приятелски на зет си.

— За съжаление имам и много неприятели и е по-добре те да не знаят, че съм завързал приятелски — или семейни — връзки. Внимавайте за себе си, Александър. И се грижете за дъщеря ми и бъдещия ми внук.

Само след секунди графът изчезна в мъглата. Алекс остана още малко, загледан замислено пред себе си, после се изправи със стон и бавно продължи напред, опирайки се на меча си.

ЕПИЛОГ

Катрин пристъпи изотзад към мъжа си, който стоеше неподвижен на входа на пещерата, и обви ръце около кръста му.

Той не реагира. Изправен като каменна статуя, Александър се вслушваше в експлозиите, които идваха от клисурата и отекваха в скалите. От няколко дни насам англичаните систематично бомбардираха Ахнакари. Явно целта им беше да го сринат из основи, след като войниците бяха опустошили цялата крепост.

Оттогава Алекс стоеше с часове на входа на пещерата и се взираше в черните стълбове дим. Когато най-сетне проговори, Катрин въздъхна облекчено.

— Щом Доналд бъде в състояние да пътува, ще напуснем това място. — Той свали ръцете ѝ от кръста си и я привлече в прегръдката си. — Хората на Къмбърленд няма скоро да се откажат от търсенето на Чарлс Стюарт. Избрала си си лош съпруг, любов моя — не знам дали съм в състояние да ти предложа нещо друго, освен вълнения.

Катрин се сгуши в него.

— Достатъчно ми е, че те имам, Алекс. Нуждая се само от теб.

Алекс зарови устни в косата ѝ.

— Имаш ме, всички могат да го потвърдят. А аз ти обещавам тържествено, че вече никога няма да се отделя от теб. Край на заговорите и интригите, край на битките с вятърни мелници... — Гласът му пресекна, защото това беше един от любимите изрази на Алуин. — Всеки ден чакам той да се изкачи по пътеката с обичайната си усмивка, разрешил всички проблеми на света. Господи, за мен беше най-естественото нещо на света да го виждам до себе си! Нямах представа колко много се нуждая от него, колко ще ми липсва... Той ми беше по-близък от брат, но никога не му го казах.

— И аз обичах Алуин — пошепна Катрин. — Той беше най-добрият ми приятел... а Дейдре го обичаше повече от живота си.

— Склонен съм да приема всичко — цялото това безсмислено кръвопролитие, но не и смъртта на Алуин. Никога няма да се примиря,

че той загина! Това просто не биваше да се случва. Той мечтаеше да води спокоен живот с жена си и децата си... Разказа ми го малко преди смъртта си.

— Недей, Алекс! Алуин не би искал да се измъчваш така. Или ти би искал той да страда толкова силно, ако ти беше умрял?

— Но аз не умрях! — извика горчиво той. — Щеше да бъде много по-справедливо, ако бях загинал аз, а не той. Алуин умря, защото винаги ми пазеше гърба. Сигурен съм, че не му е било приятно да обиколи с мен половината свят. Той обичаше Шотландия и никога не би я напуснал доброволно. Последва ме в изгнание само от чувство за дълг, а по-късно, когато свикна с живота в Европа, трябваше да се откаже от него заради мен. Никога не съм го питал какво желае, не го попитах дори дали иска да участва в това проклето въстание или не! Той беше длъжен да тръгне с мен, както правеше винаги и това причини смъртта му!

— О, не, Алекс, лъжеш се! Той остана с теб, защото ти беше приятел и искаше да бъде до теб. — Тя сложи ръце на бузите му.

— Не вярвам, че Алуин е съжалявал за преживяното с теб. Това е било негово собствено решение — да те последва в изгнанието и да се върне с теб. Той не се страхуваше от теб и никога не би взел участие в бунта, ако не беше убеден, че се бие за справедливо дело. Тъгувай за него, Алекс, защото той беше чудесен човек. Плачи за него, защото нашия живот никога не ще има втори Алуин Макайл — нито втора Дейдре, нито втори Дамиен или Струан. Но докато плачем за тях, докато мислим за тях и се радваме на хубавите спомени — дотогава те ще бъдат част от нас. — Тя се обърна отново към черните стълбове дим. — Ахнакари също ще остане част от нас. Винаги ще го помним, каквото беше — горда, непристъпна крепост.

Алекс я погледна с възхищение и отново изпита безкрайна благодарност към съдбата, която ги беше събрала. Една случайна среща на горската полянка. Арогантна английска красавица и шотландски авантюрист... Кой би помислил, че от тази среща ще се роди голямата любов?

— Алуин... — прошепна той. — Още в онази гостилница при Уейкфийлд Алуин ми предказа, че ще ме опитомиш.

— Нашият Алуин беше наистина умен мъж. — Катрин беше учудена от скока в мислите му, но безкрайно се зарадва, като видя в

черните му очи искрица хумор. Той щеше да преодолее болката. Двамата щяха да заживеят щастливо някъде в Европа.

— О, господи! — Тя се откъсна от прегръдката му.

— Какво има? — извика уплашено Алекс.

Катрин се засмя, улови ръката му и я притисна към корема си.

— Усецаш ли? Синът ти дава знак, че иска да се включи в разговора.

— Може би е дошло времето да му предложи име и да го попитам дали е съгласен.

Катрин поклати глава.

— Твърде късно, милорд. Аз отдавна съм избрала трите му имена.

— Цели три?

— Да, милорд. Алуин Евен мак Аласдейр. Сигурна съм, че даже тъмните богове ще дадат благословията си за това име на сина на Тъмния Камерън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.